

1909
Ж-6004

КНИЖОЧКИ

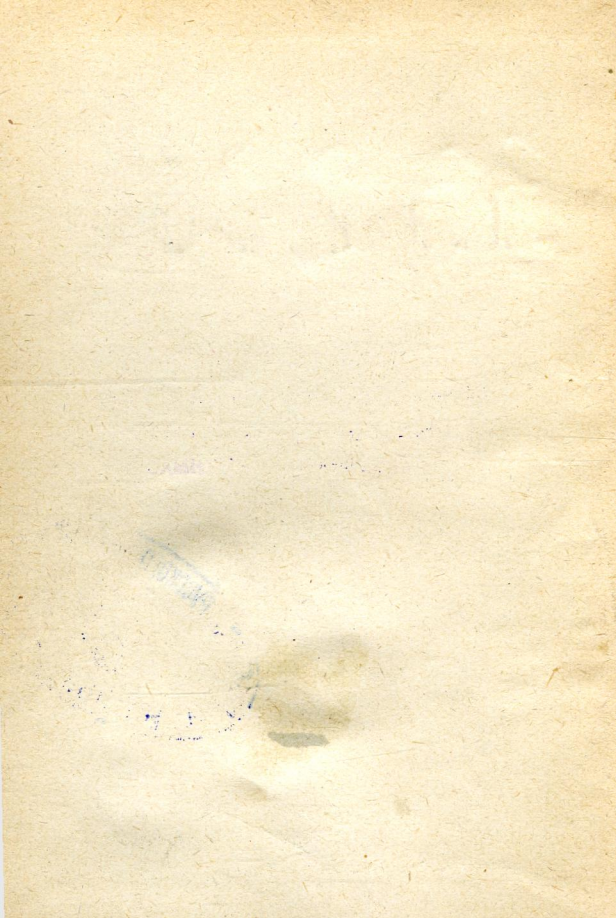
Мисійни

33200

ЖЕ - 6004

Р Ô К Ъ 1909.

33,200

КНИЖОЧКА МИСІЙНА.

Число перше.

Священникъ П. Пилипецъ

Редакторъ „Посланника“

и „Книжочокъ мисійныхъ“

Цѣна 6 сот.

Л Ъ В Ô В Ъ .

Накладомъ редакціи „Посланника“.

Въ Ставропигійской печатнѣ пѣдъ зар. М. Рефца

1909.

Св. Макарій Александрійскій.

ЛВІВСЬКА БІБЛІОТЕКА

АН УРСР

№

1689564

Преподобный Макарій Александрійскій.

(Дня 19. сѣчня.

Живъ той Святый въ тѣмъ са-
мѣмъ часѣ, що и св. Макарій Єгипскій,
лишень що бувъ вѣкомъ молодшій
вѣдъ него. Родомъ зъ Александріи,
бувъ вѣнъ торговщикомъ овочѣвъ и по-
ганиномъ, а доперва въ 40. роцѣ жи-
тя окрестивъ ся, пѣшовъ на пустыню,
бувъ ученикомъ св. Антонія, а потѣмъ
осѣвъ въ »Келіяхъ« недалеко Скита,
въ котрѣмъ живъ именникъ єго, св.
Макарій Єгипскій. Оба они часто схо-
дили ся на молитву и духовнѣ розмо-
вы. Жите єго то бувъ одинъ великій
пѣстъ. Черезъ сѣмъ лѣтъ не ѣвъ варе-

нои стравы, а черезъ дальшихъ три роки живъ лишень хлѣбомъ, котрый дробивъ въ дзбаня зъ вузкимъ горломъ и поживавъ денно лишень тѣлько, кѣлько мѣгъ зъ того вузкого дзбанятка пригорщею разъ вытягнути. Спавъ стоячи, а разъ черезъ 20 дѣбъ стоявъ на однѣмъ мѣсци, щобы збороти сонъ. Тѣло его було высушене такъ, що на вѣтъ волосъ на бородѣ не хотѣвъ вѣдростати.

Почувъ вѣнъ, що въ Тавеннѣ (часть пустынѣ въ горѣшнѣй Өивайдѣ) пѣдъ св. Пахоміемъ жиє въ великихъ постахъ бѣльше якъ 1400 монахѣвъ. Перебравъ ся св. Макарій по свѣцки и вѣдбувши далеку дорогу до того монастыря, просивъ о прынятѣ. Та св. Пахомій вѣдмовивъ, бо боявъ ся, чи чоловѣкъ той, о котрѣмъ еще не знавъ кто вѣнъ, вытримає цѣлу остроту постническаго житя. Но св. Макарій стоявъ цѣлый тыждень у ворѣтъ монастыря и тодѣ доперва зѣоставъ прынятый. А що наставъ власне великій

пѣсть, то выбравъ собѣ одинъ кутикъ, где перестоявъ цѣлый часъ посту, не лежаючи, анѣ не сѣдаючи, не говоривъ до нѣкого анѣ слова и лишень разъ въ недѣлю ѣвъ трошки капустяного листа. Всѣ монахи удивили ся той святости, а Господь Богъ объявивъ св. Пахомію, кто есть той незнаный имъ чоловѣкъ. Св. Пахомій взявъ его за руку, завѣвъ до своеѣ келіи, дякувавъ за такъ святой примѣръ для цѣлого монастыря и вѣдпустивъ его назадъ на пустыню.

Но мимо такъ св. житя вже навѣтъ яко священникъ мусѣвъ вѣнъ бороти ся зъ покусамы. Зліи духи тревожили его, прибѣрали видъ всякихъ чудовищъ, громадою облягали его печеру, переслѣдовали его на кождѣмъ кроцѣ. Разъ діаволь хотѣвъ наразити его на грѣхъ гордости и зачавъ его наставляти, щобы ишовъ до Риму и тамъ творивъ чудеса. Св. Макарій положивъ ся въ келіи, вытягнувъ ноги черезъ порѣгъ и сказавъ : »такъ буду лежати

ажь до вечера, а вы чорты, если ма-
ете силу, то вытягнѣть мене, а если
не вытягнете, то бѣльше не бою ся
вашой безсильной покусы. Иншимъ ра-
зомъ носивъ на собѣ два тяжкѣ мѣшки
пѣску, щобы утрудити тѣло и не дати
покусамъ приступу до себе. То зновъ
пересидѣвъ 6 мѣсяцѣвъ середѣ болотъ
и ѣдовитыхъ великихъ комарѣвъ, ко-
трѣ цѣле тѣло его скусили такъ, що
по поворотѣ нѣкто не мѣгъ его спѣзна-
ти, бо выглядавъ якъ прокаженный.

Лучило ся, що разъ давъ ему о-
динъ пустынникъ прехорошу гроздь
винограду. Святый, щобы уморити
чувство смаку, пѣславъ виноградъ со-
сѣдному монахови, а той третому, такъ,
що перейшовши черезъ много келѣй,
галузъ вернула назадъ до св. Макарія.
Такъ то умертвляли ся слуги Божѣ.
И надѣливъ его Богъ силою дѣлати чу-
деса, проганяти бѣсы и уздоравливати
слабыхъ. Привели до него священника,
котрому слабѣсть (зовуть ею ракъ) обѣ-
ѣла вже голову ажъ до костѣй. Св.

Макарій не хотѣвъ его уздоровити, бо нещасный той поваживъ ся въ смертнѣмъ грѣсѣ служити Службу Божу, а уздоровивъ его доперва тодѣ, коли той покаявши ся прирѣкъ, що не посмѣе бѣльше приступити до престола яко священнослужитель. Слѣпецъ одинъ прійшовъ до келіи Святого и не заставъ его. Взявъ той слѣпецъ на пригорщу землѣ зъ келіи, розробивъ слиною, помоливъ ся, помазавъ собѣ очи и прозрѣвъ. Разъ львица принесла передъ Святого слѣпе мале щеня своє и св. Макарій уздоровивъ его, за що вдячна львица принесла єму овечу шкѣру, а Святыи наказавъ нѣмому звѣрови, щобы не робивъ шкоды бѣднымъ людемъ.

За часѣвъ Лукія, безбожного лже-владыки александрійского, бувъ св. Макарій на вигнаню разомъ зъ св. Макаріємъ Єгип. Додати треба, що слово : „Макарій“ значитъ тѣлько що щасливый. Умеръ около р. 396. а житє его описавъ Палядій, котрый черезъ

О молитвѣ.

Каждый изъ насъ знаетъ, что то есть молитва. Но какъ говорити молитву, то знаютъ лишь немногѣ изъ насъ.

Говорячи молитву, одни мыслятъ при томъ о зовсѣмъ иномъ, какъ о томъ, о чемъ говорятъ въ молитвѣ, другіе зовсѣмъ ничего не мыслятъ. третіе оглядаются при говореніи молитвы на всѣ стороны, четвертіе говорятъ подчасъ молитвы до другихъ людей, пятіе занимаются при молитвѣ различными другими дѣлами, какъ на примѣръ: умышляются, убираются и т. п.

Таки молитвы — то не молитвы, а пусе шептане або бовтане словъ на вѣтеръ, и для того лучше зовсѣмъ не говорити молитвѣ, какъ говорити и при томъ дѣлати щось ише, бо таки молитвы — то не що ише, какъ только понижене и оскорблене Господа Бога и тихъ святыхъ угоудныковъ Бо-

жихъ, до котрыхъ говорится молитва
якъ о тѣмъ сказано въ Святѣмъ Пи-
сьмѣ словами: »Устами приближаемъ
ся къ Богу, а сердце далеко отстоятъ
отъ Него.« (Марк. 7. 6) и въ Псалти-
ри словами: »така молитва бываетъ во
грѣхъ.« (Псал. 108. 7).

Вже слово молитва напоминаетъ
насъ, що се есть дуже важне дѣло, бо
слово молитва походить вѣдъ слова
молити, а слово молити значитъ
дуже щиро и сердечно про-
сити. Если отже мы когось дуже
щиро и сердечно просимъ, то якъ мо-
жемъ мы вѣдважитися, мыслити при
тѣмъ о другихъ рѣчахъ, або стояти
якъ бовваны або туманы, або занима-
ти ся якоюсь работою и т. п.

Поступати такъ, есть отже глупо,
безумно, неприлично, бо если, напри-
мѣръ, я когось о чѣмось прошу, то я
повиненъ лишь о тѣмъ однѣмъ мысли-
ти, о чѣмъ прошу, и долженъ стояти
при тѣмъ спокѣйно, смирно и пристой-
но або упасти передъ тѣмъ, кого я

прошу, на колѣна и просити его зъ слъозами въ очахъ, щобы его упросити и дѣстати вѣдъ него то о що прошу.

Теперь пытаемся: если такъ треба просити звичайного, смертного, грѣшного чловѣка, щобы вѣдъ него щось дѣстати, то о скѣлько спокѣйнѣйше, смиреннѣйше и пристѣйнѣйше треба просити Того, до Кого звичайно говорятся молитвы, то есть до Всевышного Сотворителя и Вседержителя всего свѣта, до св. Богородицѣ, до ангелѣвъ и до св. угодникѣвъ Божихъ! »Изъ глубины души, — изъ глубины воззвахъ къ Тебѣ, Господи“, такъ взывавъ св. пророкъ царь Давидъ въ своихъ молитвахъ до Господа Бога. На тѣ слова вѣкто не повиненъ забувати, кто стає до молитвы.

Молитися можна въ кождый часъ и на кождѣмъ вѣдповѣднѣмъ мѣсци, якъ то сказано въ Святѣмъ Письмѣ словами; »Непрестанно молитесь. О всемъ благодарите: сѣ бо есть воля Божѣя о Христѣ Исусѣ въ васъ« (1

Солун. гл. V. ст. 17 и 18). Вѣдповѣдными мѣсцями суть: мѣсця въ домахъ передъ образами, тихій мѣсця на дворѣ якъ: садъ, огородъ, поле, лѣсъ и взагалѣ мѣсця въ вольнѣй Божѣй природѣ. Найвѣдповѣдѣйше-же мѣсце для молитвы есть церковь, святыи дѣмъ Божѣй, где особливо пробувае Господь Богъ, якъ говорить Святе Письмо словами: »Где двое или трое собраны во имя Моє, тамъ я посреди нихъ« (Матѣ. XVIII, 20).

Спаситель нашъ Іисусъ Христосъ и основавъ на то церковь, щобы всѣ христїяне збиралися въ тѣмъ Божѣмъ домѣ для загальнои, щирои и сердечной молитвы. Для того церковь приказує намъ, щобы мы каждой недѣли и каждого свята були въ церквѣ на Богослуженю (службѣ Божѣй). А шестый Вселенскій Соборъ повелѣвъ вѣдлучити вѣдъ церкви каждого христїянина, котрый безъ причины три недѣли зарядомъ не прїйде до церкви.

Що-жѣ до самыхъ молитовъ, то ихъ есть дуже много. Для того церковь позволяе, знати и говорити (на память) лишъ кѣлька коротенькихъ молитовъ. Тѣ молитвы треба говорити рано и въ вечеръ и при всякихъ случаяхъ, коли кто Господа Бога або Богоматерь або ангелѣвъ або святыхъ угодникѣвъ Божиыхъ о чѣмось просить або за щось дякуе и славить. Другѣже великѣ молитвы церковь повелѣвае читати зъ молитвенникѣвъ абс молитвословѣвъ або уважно слухати при св. Богослуженю въ церквѣ.

Зачинаючи молити ся, треба три разы зробити на собѣ знакъ креста (перекреститися) и при тѣмъ поклонити ся до самой землѣ и сказати: »Во имя Отца и Сына и Святого Духа Аминь«. Такъ треба робити и пѣдчасъ молитовъ и при кѣнци молитовъ. Еслиже кто хоче показати свое особливе смиренѣ и покаянѣ передъ Господомъ Богомъ, Богоматерію и т. д., най говорить молитвы на колѣнахъ.

На чомъ починає правдиве щастє чоловѣка!

Була се недѣленька святая. Ино-
що повернувъ зъ вечѣрнѣ старый Іоа-
кимъ, чоловѣкъ бувалый въ свѣтѣ, за-
разомъ вельми праведный и богочести-
вый. Щобы дати ногамъ спочинокъ,
усѣвъ вѣнъ на лавѣ, що стояла пѣдъ
розлогою липою. Молодь челядь стала
доокола него громадити ся. Радше во-
лѣла она послухати що-то розумного
зъ устъ старого чоловѣка, якъ уганя-
ти за музыкою и танцями, — якто
звычайно по нашихъ селахъ въ недѣ-
лѣ и свята дѣе ся. Бесѣда зѣйшла па-
те, що нерозумнѣ суть тѣ люди, що
глядають щастя и увеселеня, где его
нехибно не найдуть. Старый Іоакимъ
спытавъ побѣчь него стоячу дванайцять
лѣтну Касю: »Що особливо змоглобы
тебе ущасливити?»

На те вѣдказала она : »Вже ничь другого, якъ тѣлько, щоби́мъ була якъ та зоря красна, бо красныхъ всѣ любять, всѣ радо гостять ихъ у себе«. — »Дурне сказала ты« — перебивъ єѣ старшій вѣдъ неѣ Стефанко — »тямись добре, якій хорошій бувъ навиду сынъ нашого сусѣда Гринько. Вѣспа споганила лице єго. Щожъ полишило ся зъ всеї єго красы? Нема вже то ничь лучшого на свѣтѣ, якъ великій богацтва роздобути, маєшь грошѣ, то безжурно дни житя твоего провадишь.«

»И ты брате не сказавъ ничь мудрого« — замѣтивъ Федько — »а вжежъ богацтво такъ скоро минути ся може, якъ и красота, чи то злодѣй, чи оговъ єго зничить, якъ не маєшь розуму, то нѣкто тя не пошанує. Розумомъ приєднаєшь собѣ пошановокъ и любовь у всѣхъ людей. Той радше волѣвбымъ розумъ мати. Правда дѣдую, що я добре сказавъ?«

На се отвѣтивъ старый Іоакимъ :
 — »И твоя бесѣда Федю не зовсѣмъ
 мудра. Слухай небоже, нѣ краса, нѣ
 богатства, нѣ розумъ нѣ жаднѣ другѣ
 добра земскѣ не здѣлають чловѣка
 щасливымъ, коли до всего того не до-
 дамо точне и совѣстне выповнене волѣ
 Божои, котра высказана въ десяти за-
 повѣдяхъ, якѣ передавъ Господь на
 горѣ синайской слузѣ своему Мойсее-
 ви на двохъ камѣнныхъ таблицяхъ.
 Скѣлько то зла и нечести на свѣтѣ дѣ-
 ся, скѣлько то есть такихъ людей, що
 на нужду сходитъ, скѣлько есть такихъ,
 що посѣдають розумъ, красу, богатства
 и достоиньства а суть нещасливими,
 единою по тѣй причинѣ, що не потрафи-
 ли пошанувати заповѣди Божѣ. Тожъ
 зятяте собѣ дорогѣ мои дѣти, що
 тѣлько точне выповнене заповѣдей Бо-
 жихъ есть единою основою щастя чо-
 ловѣка.

о. К. Сел...

Пріймѣмъ Ёго.

Чимъ бувъ для всѣхъ людей часъ приходу Іисуса, кождый зъ насъ знає. Кождый зъ насъ знає, зъ якою нетерпеливостію-тугою обчисляли патріярхи день Ёго приходу. Патріярхъ Авраамъ зъ радістю виглядавъ дня того и дуже тѣшивъ ся вже на саму згадку. Якôвъ лежавъ вже на смертнôй постели, вже умиравъ, а той радôсный день ще таки ему усмѣхавъ, вôнъ хотѣвъ ще таки ёго бачити, и зимна смерть не була въ силѣ придушити того ёго бажання; вже студенными майже устами проголосивъ вôнъ: »Приходу Твого буду очѣкувати Господи!« Умираючи въ чужôй землѣ, просили патріярхи своихъ сынôвъ, щобы они перенесли ихъ тлѣннй останки до обѣцяной землѣ, до землѣ де мавъ народити ся Іисусъ.

Пророки, що своїми вѣщими устами предсказували часъ Ёго приходу

та приготавливали на той прихѣдъ людей, по́дносили въ жалю свои руки въ гору и благающимъ голосомъ просили: О, щобы Ты якъ найскорше роздеръ хмары и зѣйшовъ на землю. « Пророкъ Илія кличе зновъ до народу: »Тѣште ся и веселѣть ся, бо надходить часъ приходу Месіа, часъ вашої свѣтлости. «

И здавалобы ся, що коли прійде очѣкуваний Месія, весь нарѣдъ поспѣшить зъ радостію Ёго привитати, упаде лицемъ передъ Богомъ любви, що богаті и убогі будуть убѣгати ся о то, щобы Ёму служити. На жаль, такъ не було!, на жаль стало ся инакже. Цѣла Юдея не по́звала свого Бога. Мешканцѣ Вифлеему не отворили Ёму дверей своихъ хатъ, анѣ брамъ свого серця, не прийняли свого Спасителя. И когожь не здивує та ихъ обоятнѣсть. Несвѣдомостію вымавляти ся не можуть, божъ прецѣнь пророки предсказали имъ якъ найточнѣйше прихѣдъ Іисуса.

А щожь скажуть на своє оправданє тї многї теперѣшнї Христїяне, котрї суть такъ само обоятнї? Христось пукає до нашихъ серць, а чижь отворяють Єму всѣ двери свого серця?

Гордый надутый має серце повне власной любви. Ісусъ хоче ввійти зъ покорою но вѣнъ не хоче упокорити ся, не начебы говоривъ. Нема мѣсця въ моѣмъ серци для Тебе грІисусе!

Скупый црикувъ своє серце до гроша, а коли Ісусъ, убогїй духомъ хоче ввійти, вѣнъ замыкає єго. — Нема мѣсця въ моѣмъ серци для Тебе Ісусе!

Молода ссоба, въ зараню своєї весны, въ найкрасшѣмъ розцвѣтѣ свого житя, вѣдвернула своє серце вѣдъ Бога, цѣла вѣддала ся похотямъ, невиннстч, честь продала своимъ пѣдхлѣбникамъ. Ісусъ пукає: »Дише — пѣстъ; очисти своє серце на мой прихѣдъ«. Но сиа вздригає ся вже на саму згадку, що мусить зѣрвати зъ

солодкими грѣхами. И она неначебы казала: Нема мѣсця въ моѣмъ серци для Тебе Іисусе!

Мстивый носить въ своѣмъ серци гнѣвъ, задрѣсный задрѣсть, скупарь людску кривду. Ііакъ наповнивъ свое сердце найогиднѣйшими напоями. И до нихъ хоче ввійти Іисусъ, но и они кажутъ: Нема мѣсця въ нашѣмъ серци для Тебе Іисусе!

Дорогі братя и сестры! Не выстарчатъ добрі дѣла, не выстарчить ходити на богослужене. Всѣ мы грѣшніи — всѣмъ намъ потреба Св. Тайны Покаянія. Очистѣмо нашѣ серця на прихѣдъ Іисуса, усунѣмо все, що глобы Єму не подобати ся, вѣдкиньмо нашѣ злі, темні дѣла, а вдягнѣмъ на себе ясну одежу, добрі дѣла. Бо, если чоловікъ готовлячи ся до якоись забави, замѣтає, має и чистить хату, то и правдивый христіанинъ приготовляючи ся на принате Христа, повиненъ передовсѣмъ очистити свою душу.

Але не досить на тѣмъ. Св. Іоаннъ жадає вѣдъ насъ ще бѣльше, вѣнъ бо каже: »Кожда долина нехай буде наповнена, а каждая гора и горбокъ нехай будуть знижені; криві мѣсця нехай будуть простыми, а острій дороги гладкими.« Слова тѣ треба розумѣти такъ: сердце чоловіка, що любить ся въ свѣтовихъ роскошахъ, єсть подѣбно до долины, що нѣколи не дасть ся наповнити, все буде чогось бажати. Хочемо отже гѣдно витати Іисуса у себе, не заглублюймо нашого сердца въ людскихъ рѣчахъ але наповнѣмъ ту долину любовію Божою, бо она лише одна зможе заспокоїти нашій бажаня и насъ ущасливити, а де єсть любовь Бога, тамъ суть и всѣ инші чесноты. Такожъ зкинъко зъ себе гордѣсть, зарозумѣлѣсть та велике думанє о собѣ. Того жадає вѣдъ насъ св. Іоаннъ, коли каже: Кожда гора и горбокъ нехай будуть знижені.« Знижѣмъ проте тѣ горы гордости котрі перешкаджають намъ дѣйти до Бога, — а зъ покорою при-

ступѣмъ до Іисуса. Дальше упоминае св. Іоаннъ : »Кривѣ мѣсця нехай будуть простыми.« — Всяка облуда пѣдступъ, ошукане, покривджене ближнього на славѣ або майнѣ, се все суть то квивѣ дороги, що провадять до згубы.

Се все мусить уступити, если хочемо трафити до Іисуса. Если кто упавъ для марного зыску, крива була се дорога ; нехай проте той постановить собѣ вѣдъ нынѣ чесно и отверто поступати.

Такъ отже приготуймо дорогу для приходу Іисуса Спасителя, очистѣмъ нашѣ сердца зъ всякого грѣха, прїймѣмъ до нихъ Іисуса, а вѣдъ певно, що зволить намъ по такѣмъ нашѣмъ поведеню, щасливый вѣкъ дати, а по смерти зъ Нимъ въ небѣ царствовати.

Подорожъ св. Родины, а наше житє.

Злоба Ирода выгнала св. Родину зъ вѣтчини. Перебуває Она велику подорожъ по пустыни. Св. Іосифъ мусить утѣкати зъ Дитяткомъ Іисусъ до далекого Египту. По смерти Ирода прибуває св. Родина до юдейской землѣ. Но и тутъ не чує ся безпечною бо тамъ панувавъ король Архелай, жорстокій такъ само якъ его батько Иродъ. Длятого йде дальше на пѣвночь до Галилеи и тамъ замешкує.

Якъ св. Родина, такъ само и кождый зъ насъ єсть въ подорожи якъ довго жїє на земли.

1. Мы єсмо не въ своѣй вѣтчинѣ, але на чужинѣ, а йдемо до своєї вѣтчины до неба.

Вправдѣ той край, въ котрѣмъ мы уродили ся, або въ котрѣмъ мешка-

емо, называемо мы нашою вѣтчиною, але то есть зла назва. Прецѣнь въ томъ краю перебуваемо мы лише черезъ якійсь, а часами навѣтъ дуже короткій часъ. Нашою вѣтчиною есть небо. Длятого и Спаситель нашъ сказавъ: »Въ домѣ Мого Отця есть много мешканъ; Я иду приготовить вамъ мѣсце.«

Якъ довго проте жіємо на земли, находимо ся въ чужомъ краю и йдемо лише до нашої вѣтчины до неба. Іисусъ Христосъ называе се наше житє подорожію и радить намъ помирити ся зъ нашимъ ворогомъ, поки єсьмо еще зъ нимъ разомъ въ дорозѣ. На иншомъ мѣсци говорить зновъ Іисусъ, про дорогу, котра веде до вѣчної щасливости. Зновъ св. апостоль Павло каже: „Якъ довго жіємо, подорожуємо.«

2. Цѣлею подорожи св. Родины було заховати Дитя Іисуса вѣдъ Ёго ворогѣвъ, цѣлею нашої подорожи есть

заховати нашу душу вѣдѣ
вѣчнои погубы.

Якъ св. Іосифъ мусѣвъ хоронити
Дитя-Іисуса вѣдѣ жорстокого Ирода
та Архелая, такъ каждый зъ насъ му-
ситъ стерегчи своєю души вѣдѣ воро-
гѣвъ, якими єсть діаволь и свѣтъ.
Діаволь вже въ нашихъ прародичѣвъ
розпочавъ свое огідне ремесло, убива-
ти душу чоловіка черезъ покусу до
грѣха. Сынъ Божій зломавъ вправдѣ
могучѣсть діавола, але цѣлковито єи
не знѣсь. Длятого то остерѣгає насъ
св. апостоль Петро кажучи: „Против-
никъ вашъ діаволь якъ левъ шукає
колиби мѣгъ пожерти“. Звычайно лучить
ся діаволь зъ свѣтомъ, котрый вабить
чоловіка дочасными добрами и почес-
тями. Такъ сполученымъ ворогамъ тру-
дно єсть оперти ся. Длятого то багато
побожныхъ людей волѣло утѣкати пе-
редъ свѣтомъ и шукати охорони въ
пустыни або въ монастырѣ. Не кож-
дый однакъ мусить заразъ вырѣ-
кати ся свѣта и вступати до мо-

настыря, але повиненъ щирою моли-
твою просити Бога о помѣчъ и оборо-
ну противъ грѣха. Кромѣ тихъ двоухъ
вороговъ, маемо ще одного и то о мно-
го небезпечнѣшого вѣдъ тихъ двоухъ,
а есть нимъ наше власне тѣло. Передъ
тимъ ворогомъ трудно есть утѣчи, бо-
носимо его все зъ собою, але утѣкаймо
вѣдъ него волею, не робѣмъ того до
чого вѣнъ насъ тягне та молѣмъ ся
безустанно. До побѣды надъ тимъ во-
рогомъ поможе намъ такожь умертвле-
не тѣла черезъ пѣстѣ. Прецѣнъ и св.
Родина поносила богато невыгодъ, тру-
ду, а може и голоду въ своихъ подо-
рожахъ въ оборонѣ Дитяти-Исуса.

3. Кѣнцемъ нашої подо-
рожи має бути прихѣдъ до
неба.

Доперва, коли померъ Иродъ, вер-
нула св. Родина на Божій приказъ
до обѣцяной землѣ. И мы дѣйдемо до
обѣцяной землѣ, до неба, коли пере-
стануть жити вороги нашої души. А
стане ся то въ хвилѣ нашої смерти.

Подорожъ наша буде тодѣ скѣнчена
и жаденъ непріатель не буде въ силѣ
вже намъ бѣльше шкодити.

Щасливѣ будемо, если тодѣ будемо
уживати вѣчного спокою, если тодѣ
будемо могли зъ нашимъ Спасителемъ
Іисусомъ въ небѣ въ вѣчнѣ вѣки
жити.

Евангеліє.

Евангеліємъ называє ся св. Книга,
въ котрѣй говорить ся о земскѣмъ житію
Господа нашего Іисуса Христа, о
Его чудахъ, науцѣ, мукахъ, воскресенію
та вознесенію на небо. Оно складає ся
зъ чотырохъ книгъ, що ихъ написали
чотыри священно-писателѣ. Кожда зъ
тихъ книгъ мѣстить въ собѣ цѣлѣсть.
Въ кождѣй зъ нихъ єсть описане цѣле
житє Іисуса Христа, но въ той спосѣбъ,
що кожда зъ тихъ книгъ до-

повняє ся трома прочими. Св. Іоаннъ Золотоустый зачинаючи свой бесѣды о Євангелію, пытає ся: „Чижь не мѡгъ написати сего лише одинъ Євангелистъ? На се пытанє дає вѡнъ заразь таку вѡдповѣдь: „Певно, що мѡгъ. Но коли писали чотырохъ людей, писали не одного и того самого часу, не на однѡмъ и тѡмъ самѡмъ мѣсци, не говорили межи собою, а мимо того написали все такъ, що здає ся неначе бы се написавъ одинъ чоловѣкъ, то вже то само єсть сильнымъ доказомъ о правдивости св. Євангелія.“

Кожда зъ тихъ чотырохъ книгъ має свою напись, що означає имя свого писателя и такъ: Євангеліє вѡдъ Маѣтея, вѡдъ Марка, вѡдъ Луки и вѡдъ Іоанна. Не каже ся Євангеліє Маѣтея, Марка, Луки и т. д., но Євангеліє вѡдъ Маѣтея и т. д., а се означає, що Євангеліє єсть одно и то само, но Єго писало чотырохъ людей.

Що вѡдноситъ ся до порядку, въ якѡмъ Євангелія идуть одно по другѡмъ, то вѡнъ здає ся зависить вѡдъ часу, въ котрѡмъ они повстали.

Євангеліє вѣдъ Маѳтея стоить на першѡмъ мѣсци. Авторѡмъ того Євангелія єсть Маѳтей. Належавъ вѡнъ до 12 апостолѡвъ Іисуса Христа, но закимъ покликавъ єго Іисусъ на апостола, бувъ митаремъ, то значить збиравъ податки. Маѳтей проповѣдувавъ своє Євангеліє до 15 року по Вознесенію середъ Юдеївъ Палестини, а потѡмъ удавъ ся до Етіопіи и тамъ померъ мученичою смертію. Своє Євангеліє написавъ по єврейски, и та лише книга єсть одна писана по єврейски; всѣ три прочіє суть писані по грецки. Но и сю книгу перевѣвъ вѡдтакъ св. апостоль Іоаннъ на грецку мову и той перевѡдъ заховавъ ся ажъ до теперъ; текстъ єврейскій десь затративъ ся. Євангеліє се зачинає ся родоводомъ Іисуса Христа, зъ которого видко, що Іисусъ Христосъ по плоти мавъ походити зъ роду Давида и Авраама, котрымъ було обѣцяно, що зъ ихъ потомства явить ся Спаситель.

Євангеліє вѣдъ Марка занимає друге мѣсце. Начинає ся оно розказомъ о появленю Предтечи Господа св. Іоанна, а кѡнчить ся розказомъ о Вознесенію

и о проповѣди апостолѣвъ. Мимо того, що оно єсть дуже коротке, єсть оно дуже яснє, а головнѣ тамъ, де єсть бесѣда о чудахъ Іисуса.

Св. Євангелистъ Марко померъ мученичою смертію въ Александріи, де єго спалили погани. Євангеліє своє написавъ вѣнъ на просьбу римскихъ христіанъ, котрі просили єго, щоби написавъ имъ проповѣдь о Іисусѣ св. Апостола Петра. Длятого то и Євангеліє вѣдъ Марка мѣстить въ собѣ много такихъ подробиць, що ихъ мѣгъ знати лише очевидецъ, то єсть св. Апостоль Петро.

Св. Євангеліє вѣдъ Луки написавъ св. Євангелистъ Лука. Вѣнъ походивъ зъ Антіохіи. Родичѣ єго були поганами, но вѣнъ самъ навернувъ ся на вѣру Христову. Зъ занятя бувъ вѣнъ лѣкаремъ и маляремъ. По нѣмъ маємъ кѣлька образѣвъ Божои Матери. Вѣнъ померъ мученичою смертію въ Ахаѣ въ Греціи. Написавъ вѣнъ Євангеліє и Дѣянія св. Апостолѣвъ. Обѣ тѣ книги написані, якъ про се єсть бесѣда у вступѣ для якогось христіанина Теофила.

Євангеліє своє зачинає вѣнъ вѣдъ опису Рождества св. Іоанна, а кѣнчить описомъ Вознесенія Іисуса Христа. Дуже ясно єсть тутъ описане Вознесеніє.

Межи трома першими Євангеліями єсть велика подѣбнѣсть; мы бачимо тамъ часто однѣ и тѣ самѣ описи. Не таке четверте Євангеліє — вѣдъ Іоанна. Вѣ нѣмъ майже не повторяє ся то, що було розказане вѣ трохъ першихъ. Се об'ясняє ся обставиною, середъ якої оно зѣстало написане. Коли св. Іоаннъ бувъ вже старцемъ и живъ вѣ Ефезѣ, звернули ся до него тамошнѣ христіане зъ просьбою, щоби написавъ имъ свої проповѣди о Христѣ Іисусѣ. При тѣмъ предложили єму три першѣ книги св. Євангелія. Прочитавши, одобрилъ ихъ св. Іоаннъ, но знайшовъ тамъ такѣ мѣсця, що ихъ треба було доповнити. Такимъ отже способомъ повстала четверта книга, Євангеліє вѣдъ Іоанна.

Тѣ чотирѣ книги становлять одну цѣлѣсть, одинъ Законъ христіаньскої вѣри, надѣи и любови.

Календарь.

I. Съчень, 31 дней.

- 1 Четверъ. Обрѣз. Г. Василия В.
- 2 Пятница. Пр. Сильв.
- 3 Субота Малах Горд.
- 4 Недѣля. Средь Просв. и 31.
- 5 Понедѣлокъ Навеч. Пр. Θεоп. (пѣсть)
- 6 Второкъ. Богоявленіе Г.
- 7 Середа. Соб. св. Іоанна Кр.
- 8 Четверъ. Георгія, Доминики.
- 9 Пятница Іолиевкта мч.
- 10 Субота. По Просв., Гр. Нисс.
- 11 Недѣля По Просв. и 32. † Θεод, пр
- 12 Понедѣлокъ. Татіянны.
- 13 Вгорокъ. Ермила и Стратоника.
- 14 Середа. Отд Богоявл. Отц син.
- 15 Четверъ. Павла оив. Іоанна К.
- 16 Пятница. Покл. вер. св. Петра.
- 17 Субота. Антонія Вел.
- 18 Недѣля. О Мытари и Фарисеи.
- 19 Понедѣлокъ Макарія преп.
- 20 Второкъ. Евѣимія В
- 21 Середа. Максима, Неофита.
- 22 Четверъ. Тимоѣея ап.
- 23 Пятница. Климента св. мч.
- 24 Субота. Ксеніи преп.
- 25 Недѣля. О блудн. сынѣ † Гр. Бог.
- 26 Понедѣлокъ Ксенофонта.
- 27 Второкъ. Пер Мощей Іоан. Злат.
- 28 Середа. Ефрема Сирина.
- 29 Четверъ. Перен. Мощ Ігн. Бог.
- 30 Пятница. Тр хъ Святителей.
- 31 Субота. О усопшихъ, Кира и Іоан.

Вѣдъ редакціи.

 Зъ числомъ першимъ „Книжочокъ мисійныхъ“ розсылаємо почтовѣ чеки для пересланя пренумераты на 1909 рѣкъ. Тыхъ П. Т. предплатникѣвъ, що довжнѣ намъ еще за 1908 р. пренумерату (кто и кѣлько довженъ се означено на опасцѣ синимъ олѣвцемъ) просимо о вырѣвнанѣ довгу, бо инакше здержимо имъ высылку числа другого „Книжочокъ мисійныхъ“.

Змѣстъ числа першого :

1. Преп. Макарій Александрійскій (зъ образкомъ.)
 2. О молитвѣ.
 3. На чѣмъ починає правдиве щастѣ чоловіка.
 4. Пріймѣмъ Єго.
 5. Подорожъ св. Родины, а наше житѣ.
 6. Євангеліє.
 7. Калѣндарь на сѣчень.
 8. Вѣдъ редакціи.
-

Р њ К њ 1909.

КНИЖОЧКА МИСІЙНА.

Число друге.

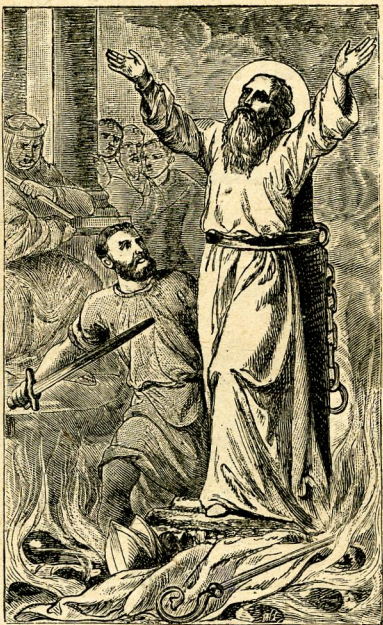
Мѣсяць лютый.

Цѣна 6 сот.

Л Ъ В њ В њ.

Накладомъ редакціи „Посланника“.
Зъ Ставропигійскои печатнѣ пѡдъ зар М Рефця
1909.

СВ. ПОЛИКАРПЪ.
(Дня 23. лютого).

Священномученикъ Поликарпъ, епископъ Смирненскій.

(Дня 23. лютого.)

Вѣру и любовь до Христа Спасителя почерпнувъ св. Поликарпъ зъ найпевнѣйшого жерела, бо бувъ вѣнъ ученикомъ Апостола и учителя любви, св. Евангелиста Іоанна котрый высвятивъ его на епископа Смирны. Пѣсля иншого переданя назначивъ его на епископство смирненскій епископъ, св. Вуколь и найпевнѣйше есть, що по смерти св. Вукола, св. Іоаннъ, котрый проживавъ въ Ефезѣ, сповнивъ волю умирающого и поставивъ на его мѣсце

епископомъ св. Поликарпа. Певною есть рѣчею, що св. Поликарпъ крѣмъ св. Іоанна знавъ еще и другихъ св. Апостолѣвъ; такъ говорятъ, що товаришивъ вѣнъ и св. Павлови въ часѣ его проповѣданя въ Малѣй Азіи, та тутъ переданя не годили бы ся зъ лѣтами. Близько 70 лѣтъ управлявъ вѣнъ смиреннѣскою церквою, а бувъ такъ почитаный, що всѣ уважали его за голову всѣхъ епископѣвъ Малои Азіи, а за щасливого уважавъ себе кождый, кто бувъ гѣдный дѣткнути ся его одѣжи.

„Еще нынѣ маю я на очахъ его повагу (пише св. Иринеи, его ученикъ), его достойнѣи черты лица, чистоту его житя и чую неначе его мудрѣи, святѣи наставленя. Неначе бачу его, якъ оповѣдає о своѣхъ розговорахъ зъ св. Іоанномъ и другими, котрѣи знали Іисуса лицемъ въ лице, а все то цѣлкомъ годить ся зъ св. Євангеліями“.

Его ревнѣсть о чистоту науки Іисуса Христа була такъ велика, що коли почувъ вѣнъ щось противного тѣи

науцѣ, то затыкавъ ушѣ свои и зѡ словами: »О Боже, чого прійшло ся менѣ дожити!« утѣкавъ зъ того мѣсця.

А противъ науки Спасителя повстало цѣле пекло, повстало поганѣство, а найсильнѣйше повстала жидѡвска, хитра, пѡдлестна ненависть. Зачали ся гоненя за цѣсаря Траяна, котрый за-судивъ на жиръ дикимъ звѣрятамъ епископа Антіохіи, св. Игнатія Бого-носця и казавъ его въ оковахъ вести до Риму на смерть. По дорозѣ выпало св. Игнатію ити черезъ Смирну и тутъ св. Поликарпъ цѣлувавъ оковы св. Мученика, а той просивъ его о молитвы, щобы мѡгъ гѡдно дати свѣдоцтво прав-дѣ. Опѡсля писавъ св. Игнатій зъ даль-шой дороги два листы до св. Поли-карпа, а той сохранивъ сѣмъ посланій св. Игнатія и переславъ ихъ Филипи-сеямъ, разомъ зъ своимъ до нихъ листомъ, повнымъ Св. Духа и неоцѣ-неннымъ для св. Церкви.

Коли мѣжъ епископами востока и запада зачало ся непорозумѣне о тоє,

въ якій часъ має ся обходити празникъ Пасхи, то св. Поликарпъ особисто поѣхавъ до Риму и тутъ зъ папою римскимъ Аницетомъ (рѣкъ непевный, здаєсь 157—168) уложивъ мирно спѣрне тото пытанє. Въ Римѣ прийняли его зъ великою честію, яко того, котрый мавъ щастє бути ученикомъ Апостолѣвъ, а самъ папа просивъ, щобы св. Поликарпъ при нѣмъ вѣдправивъ Службу Божу. Въ Римѣ навернувъ св. єпископъ многихъ поганъ, и утвердивъ сумнѣваючихъ ся, довѣвъ до покаянн грѣшникѣвъ. За то не хотѣвъ говорити навѣтъ зъ єретиками (які вже и тодѣ були), а коли одинъ зъ нихъ, по имени Маркіянъ спытавъ Святого, чи его знає, той вѣдповѣвъ: »такъ, знаю тебе, ты єсь первородный сынъ діавола!« А душа Святого горѣла жаждою дати кровію и муками и житємъ свѣдоцтво Іисусови, и Той выслухавъ молитву слуги свого. Цѣсарь Марко Аврелій наказавъ гонене христіянъ. Намѣсникомъ его въ Малѣй Азіи бувъ Статій

Квадрать, и той зачавъ мучити вѣрныхъ. Колижъ першій, що станули на судѣ смѣло ишли на муки, а одинъ, красный тѣломъ, нелѣтний молодець, св. Германикъ смѣло самъ ишовъ на встрѣчу дикимъ лвамъ, тодѣ жиды пѣдбурили поганъ и тоті стали кричати, щобы Поликарпа ставити на судѣ, бо вѣнъ есть учителемъ всѣхъ христіянъ цѣлои Азіи. Св. Поликарпъ, коли начало ся переслѣдоване въ Смирнѣ, не думавъ оставити мѣста, обходявъ дома вѣрныхъ и укрѣплявъ ихъ и приготавливавъ на муки. Та потѣмъ мусѣвъ улячи просьбамъ вѣрныхъ, и схоронивъ ся до одного села. Каты дѣзнали ся о тѣмъ и стали его шукати, а взявши двоухъ невѣльникѣвъ на муки, довѣдали ся, въ котрѣмъ дѣмѣ крые ся епископъ. Видячи надходячихъ катѣвъ, не утѣкъ Святый, хотяй мѣгъ утѣчи. Вѣнъ знавъ, що надѣйшла хвиля, котрой бажавъ, и о котру моливъ ся цѣле жите. Вже передъ тымъ бачивъ вѣнъ въ снѣ, що подушка пѣдъ головою его горить, и

сказавъ до вѣрныхъ : »за волею Господа я буду огнемъ умученый«.

Выйшовши на встрѣчу воинамъ, запросивъ ихъ до хаты, поставивъ передъ ними обѣдъ, и просивъ, чтобы вѣдпочали а ему позволили помолити ся. Двѣ годинѣ тревала тотъ горяча молитва, въ котрой Святитель просивъ Бога о всѣхъ вѣрныхъ, о цѣлой Церквѣ св., чтобы миромъ она зацвила, чтобы була матерію для всѣхъ поколѣнь и чтобы всѣхъ доводила до найвысшого, а одинокого добра — до спасенія душъ для неба и для Іисуса.

А потѣмъ вѣддавъ ся въ руки воинѣвъ, котры всадили его на осла и вели до Смирны. Передъ мѣстомъ вѣтрѣтили его два вельможѣ, полководецъ Иродъ и его отецъ Никита. Они взяли св. Поликарпа на свѣй вѣзъ и стали его намавляти, чтобы бодай для ока вырѣкъ ся Христа, бо иначе ждуть его страшнѣ муки. На то вѣдповѣвъ слуга Божій такъ :

„Нѣколи не зроблю я того! а нѣ
вѣзниця, а нѣ голодъ, а нѣ му-
ки, а нѣ смерть не вѣдлу-
чатъ мене вѣдъ Господа мо-
го, Іисуса Христа!»

Розлученіи оба погане скинули не-
чаянно св. Поликарпа зъ воза, и вѣнъ
звихнувъ ногу, однакъ пѣшовъ дальше
ажъ до мѣста, где на майданѣ ждали
нѣ него товпы поганѣ, жидами пѣдъ-
юдженіи, а и самъ мучитель Квадратъ.
Той зачавъ намавляти Святого, щоби
вырѣкъ ся св. вѣры, а згадавъ на
свою старѣсть и муки, якѣ его ждуть,
а котрыхъ знести не можуть молодцѣ,
не то старцѣ. »Выречи ся Христа и
лихословъ его!» казавъ мучитель. А на
то св. Поликарпъ сказавъ такъ:

Лѣтъ 86 служу я Іисусо-
ви, и Вѣнъ нѣколи не зро-
бивъ менѣ нѣчо злого, а про-
тивно надѣлявъ мене ла-
скою своєю черезъ всѣ днѣ
житя мого. И якъ бы я мѣгъ
лихословити мого Сотвори-

теля, Вѣдкупителя и Господа? Якъ можу я зневажати мого Спасителя, мого Бога, котрый єсть найвысшимъ Судією, и котрый злыхъ карає, а надгороджує добрыхъ?»

А коли дальше еще наставлявъ єго Квадрать до вѣдступства, то св. Поликарпъ сказавъ такъ:

»Менѣ здає ся, що ты не знаєшь, кто я. Тожъ знай: я христіанинъ и величаю ся тымъ и то мое наибѣльше щастє. А хочешъ знати, що то значитъ бути христіаниномъ, то я могу тобѣ сказати«. На то вѣдповѣвъ Квадрать: „лѣпше скажи то цѣлому народови«. Но св. Поликарпъ, знаючи заплѣсть жидѣвъ, поступивъ пѣсля слѣвъ Письма св.: »не дадите святаѣ псомъ; ни пометайте бисеръ вашихъ предъ свиніями, да не поперуть ихъ ногами своими« (Матѣ. VII. 6.) и сказавъ: я тобѣ хотѣвъ сказати, бо вѣра наша учитъ насъ почитати власть — но народъ той не гѣдный єсть чѣти моєи науки!

Не улякь ся вѣнъ грозьбы, що выпускають на него дикі звѣрята: »пускайте, сказавъ, они помогутъ менѣ перейти зъ терпѣня до щасливои будучины«. А коли Квадрать хотѣвъ его налякати огнемъ, Святый сказавъ:

»Огонь, якимъ ты мене лякаєшь, треває лишень одну хвилю, однакъ єсть огонь, призначеный для злыхъ котрый вѣчно треває!« И чого чекаєшь еще? Роби и кѣнчи, щось задумавъ!“

Пѣдбурена товпа стала домагати ся смерти св. Поликарпа, а мучитель казавъ его кинути въ огонь. Тодѣ то зъ радѣсною молитвою на устахъ ставъ Святый знимати верхну свою убогу одѣжь и чоботы. А коли жидаы и погане кричали, щобы привязати его до паля, вѣнъ сказавъ: »Не бѣйте ся; Той, кто дастъ менѣ силу стерпѣти сгонь, Той дозволить и устояти въ огни«. Зъ звязаными руками вступивъ вѣнъ

на костырь, взнѣсь очи въ гору и въ голосъ моливъ ся:

»Боже всемогучій! дякую Тебѣ, щось позволивъ менѣ дожити того дня и тои години, въ котрѣй могу причислити ся до тыхъ, що кровію своєю запечатали свѣдоцтво о Тебѣ и пити зъ чаши страдальной Твоего Сына, щобы стати участникомъ воскресенія и вѣчнаго блаженства. Именемъ Іисуса, Искупителя мого, я славлю, и величаю Тебе Отче небесный, котрому зъ Сыномъ и Духомъ нехай буде слава, всегда нынѣ и присно и во вѣки вѣковъ — аминь!«

Теперь каты запалили костырь, а поломѣнь обнявши дрова утварила понадъ молячимъ ся Святымъ неначе пещеру и не доторкала его. Тодѣ то розлючена товпа кричала, щобы Святого пробити, и одинъ зъ катѣвъ встромивъ желѣзо въ его грудь, а зъ раны поплыла цѣла струя крови, котра угасила весь огонь.

Христіане хотѣли забрати св. тѣло, однакъ жидаы пѣдмовили Квадрата.

а певно и по̀дплатили, щобы тѣло спалити, бо христїяне инакше будуть почитали єго за Бога. И дѣйсно св. тѣло спалено въ огни. Христїяне однакъ забрали св. кости, якъ самї писали въ листѣ до вѣрныхъ въ Филадельфіи: »мы забрали кости, котрї намъ суть цѣннѣйшї надъ дорогї камѣнѣ и надъ золото и мы схоронили въ чеснѣмъ мѣсци, а Богъ позволить намъ збирати ся якъ найчисленнѣйше для ихъ почитаня«. Мучеництво св. Поликарпа збуло ся въ дни 26. марта, въ саму великодну суботу по полудни.

Памятай день святой СВЯТИТИ.

Святкованє недѣли — то строгїй законъ, що обов'язує всѣхъ безъ вы-

ѣмку. Кто его переступае, той провинюе ся тяжко и то безъ взгляду на то чи вѣнъ князь, чи бѣдакъ.

Однакъ въ нынѣшнихъ часахъ суть люди, що за мало выповнюють ту заповѣдь Божу, бо не лише що не святкують недѣли такъ якъ се намъ приказуе Господь але въ додатку ще и рѣжними грѣхами та выбриками знезневажають день Божій.

И тому то мусить насъ Господь такъ часто карати. Важна то справа, тожъ поговоримо о нѣй.

Богъ сотворивъ насъ для своєї хвалы, має проте и право жадати вѣдъ насъ, щобы мы одинъ день въ тижни посвятили для Его хвалы. Тому той самый день зве ся днемъ святымъ, днемъ Божиимъ бо естъ лише посвяченый для Божой хвалы. Въ старѣмъ завѣтѣ приказавъ Богъ: »Уважайте, щобысьте святили мѣй день«. День Божій має намъ пригадати, що Господь естъ нашимъ Сотворителемъ. И то естъ перша цѣль дня святого.

Але єсть и друга цѣль дня Божого. Любовь Бога установила єго для нашего добра. Колибы мы працювали безъ устанку, то силы нашѣ вычерпали бы ся що до тѣла. А при тѣмъ забули бы мы и про Бога и про нашу душу, котра такожь потребує покарму духового. Такъ отже для нашего добра приказавъ Богъ: »Черезъ 6 днѣвъ будешь працювати и зробишь всѣ твои работы, а сего дня не будешь робити жадной работы, анѣ ты, анѣ сынъ, анѣ слуга твоѣй, анѣ твоя худоба“.

И надармо передъ сто лѣтами въ часѣ першої французской революціи старано ся поправити дѣло Боже и впровадити день десятый яко день вѣдпочинку; переконано ся що анѣ люди, анѣ звѣрята не могли сего выдержати и треба було вернути до того, що Богъ постановивъ.

И ще одну цѣль має день Божій, а то ту щобы мы дякували Богови за всѣ отримані добродѣйства. Мойсей говоривъ до израѣльского народу: »Па-

мятай Израилю, щось служивъ въ Єгиптѣ, выпровадивъ тебе зъ вѣдтамъ Господь Богъ и приказавъ тобѣ за се святкувати день суботный«. Апостолы перенесли день святой на недѣлю, а то на памятку, що Іисусъ воскресъ въ недѣлю. Памятаймо и мы, щосьмо були въ неволи діавола, а Іисусъ Своимъ Воскресеніємъ въ недѣлю высвободивъ насъ зъ тои неволи.

А при тѣмъ просѣмъ въ день Божій о дальшій ласки и добродѣйства такъ для души якъ и для тѣла. Вѣдъ святкованя недѣлѣ зависить такожъ благословленє дочасне. Господь Богъ сказавъ устами пророка Єремїи: „Заховуйте мои свята. Єсли будете жити пѣсля моихъ заповѣдей, земля ваша дастъ урожай а дерева будуть повніи овочу“. Памятаймо, що кто не святкує недѣлѣ, того серце єсть пусте, а чіє серце пусте того буде пуста комора и стодола.

А теперъ, якъ маємо святкувати день Божій? Знає се вправдѣ кождый,

однакъ не зашкодить се собѣ пригати.

Напередъ треба встримати ся вѣдѣ тѣлесной працѣ; такую працю треба занехати, бо она перешкаджає намъ брати участь въ молитвѣ та заколочує супокѣй дня. Суть выѣмки, коли мы можемо такі работы виконувати за позволенемъ духовной власти, примѣромъ копати грѣбъ въ недѣлю рубати лѣдъ на рѣцѣ для водосвятія и т. д. Грѣшать однакъ тѣ, що безъ potrzeby, лише для зыску такі працѣ въ недѣлю роблять або кажуть робити та черезъ то стягають на себе кару Божу.

Але зъ того не виходить, щобы недѣлю перележати, передармувати. Господь Богъ приказавъ день святой святити, а св. Церковь подала въ заповѣдяхъ церковныхъ способъ святкованя того дня. Въ недѣлю повинні мы бути на Службѣ Божѣй, слухати слова Божого, приступати до св. Тайны Покаянія, бути на Вечѣрни и иныхъ Богослуженяхъ. Слухаючи Службы Бо-

жою робимо найсвятѣйше и Богу наймилѣйше дѣло. Тодѣ дякуємо Богови за отримані ласки, а просимо о нові.

А дальше маємо слухати слова Божого. И дѣйсно, щожь може бути хосеннѣйшого понадъ се для чоловіка. Прецѣнь то суть слова Христа. А Христосъ сказавъ: »Благословенні котрі слухають слова Божого«. Слово Боже поучає, потѣшає, покрѣпляє на душѣ та и перестерѣгає.

Що зновъ до св. Тайны Покаянія, то знаємо, що наибѣльшимъ щастемъ для чоловіка то чиста совѣсть. А якжежь осягнути ту чисту совѣсть якъ не черезъ св. Тайну Покаянія. По обѣдѣ зновъ повинні мы читати якійсь побожній книжки або газеты. Добра книжка — се добрыі пріятель. То єсть лѣпше, якъ колибы мы мали промарнувати той часъ на обмовѣ, грѣ въ карты, або на якихсь иншихъ грѣшныхъ забавахъ.

Въ той то спосѣбъ святкуймо недѣлю. А памятаймо, що вѣдъ належи-

того святкованя недѣли зависить не лише наше щастє дочасне, але и щастє вѣчне.

Чоловѣкъ, що нѣколи не грѣшивъ.

(Словацка сказка).

Въ однѣмъ селѣ живъ чоловѣкъ, убогій що правда, але дуже чесный та побожный; а хотяй бувъ вже сивый якъ голубъ, то въ swoimъ житю нѣколи ще бувъ не грѣшивъ, нѣкого не образивъ найменшимъ словомъ, ничъ не провинивъ, нѣкого не скривдивъ. И гнѣвало то діавола въ пеклѣ; подрапавъ ся за уха и сказавъ:

— Тобы можна пукнути! Другій, хотяй чесный, прецѣнь бодай хоть разъ менѣ въ swoimъ житю прислужить ся, а той нынѣ або завтра покине той свѣтъ, а для мене не зробивъ ще ничъ доброго. Але зачекай, покажу я тобѣ!

Бѣдный чоловѣкъ и не знавъ, що чортъ на него засѣдаєсь. Живъ спо-

кѡйно въ своимъ домѣ, не бажавъ нѣколи чужої рѣчи, моливъ ся що дня до Господа Бога, та живъ якъ приказують Божї заповѣди.

Аж ось одного дня прїйшовъ до єго хаты дїяволь и то такъ, якъ єго Богъ сотворивъ: Зубы якъ цвѣяхи, ноги конячі, на головѣ роги, а въ додатку зъ заду ще и хвѡстъ, тай каже:

— А знаєшь ты теперъ братку кого маєшь передъ собою? Вже зъ давна ходжу я за тобою, а нѣколи не можу скусити тебе до грѣху. Теперъ вибирай собѣ що хочешъ: або забєшь кого, або будешъ проклинати, або упєшь ся. Зъ тыхъ трохъ грѣхѡвъ, хочь не хочь, одинъ мусишь сповнити. Завтра прїйду зновъ до тебе, щобысь менѣ сказавъ, щось выбравъ.

Сказавши тї слова вылетѣвъ коминомъ. А побожный чоловѣкъ що на то?

Вправдѣ не боявъ ся такъ дуже, бо знавъ, що кто зъ Богомъ, зъ тымъ Богъ. Читавъ цѣлый день побожну книжку, а вкѡнци ще помоливъ ся тай зѡтхнувъ:

— И не введи насъ во искушенїє, але насъ збавъ вѡдъ лукавого.

Але щожъ? Другого дня влетѣвъ

зновъ діяволъ до єго хаты коминомъ и станувъ передъ нимъ.

— Но — пытає — чи вже надумавъ ся ты?

— Ей надумавъ ся, надумавъ. Коли ты є діяволъ, то иди до пекла, де тебе Ісусъ Христосъ замкнувъ, а чеснымъ людямъ дай спокій. Вже я для твоєи выгоды грѣшити и не думаю.

— А я тобѣ кажу, що того ты не уникнешь; бо нема чоловіка и не буде, котрый бы хотъ разъ въ житю не згрѣшивъ. Если будешь менѣ опирати ся, то я очарую тебе и всѣ три грѣхи сповнишь наразъ. Запмятай собѣ то добре. Завтра прійду зновъ.

И діяволъ зновъ выѣхавъ коминомъ. Побожный чоловікъ оперъ свою голову на руки. Думає тай думає. Чимъ довше сушивъ собѣ голову, тимъ бѣльше набирає переконання, що діяволъ мавъ такой рацію.

— Тажъ мы всѣ грѣшні, тажъ мы всѣ грѣшні, Тажъ Ісусъ Христосъ не бувъ бы умеръ за мене якъ бы я не бувъ грѣшивъ. Діяволъ говоривъ таки правду. Отъ не буду зъ нимъ волочити ся за чубъ; але що обрати? Забити чоловіка? Е, то бувбы за тяжкій грѣхъ! Проклинати? Тажъ то образа

Бога! Того не зроблю. Упити ся? Гмъ. То бувбы ще найменшій грѣхъ. Бо и щожъ? Уплю ся, прійду до дому высплю ся, тай буде по клопотѣ. Діаволь лишить мене въ спокою. Якъ постановивъ, такъ и зробивъ. До коршмы тай підхмеливъ собѣ добре.

Вернувъ до дому тай наробивъ галасу. Галасъ той збудивъ єго внучку, котра зачала заразъ плакати. Хотѣвъ ударити єи по плечахъ, але ударивъ по головѣ и убивъ на мѣсци. А тодѣ вже не лише діаволови, але и цѣлому свѣтови почавъ клясти.

Таке со виробляє горѣвка! Єслибы не бувъ впивъ ся, бувбы померъ святымъ, а такъ не було вже потѣмъ бѣльшого злочинця та розбѣйника надъ него. Бо найтруднѣйше впити ся поразъ першій, а потѣмъ вже йде якъ по маслѣ.

А той чорный въ пеклѣ тѣшивъ ся та тѣшитъ ся до нинѣ, що не надармо выдумавъ горѣвку.

Звѣря навернуло.

Господь Богъ уживавъ часто навѣтъ звѣрятъ, щобы навернути невѣрныхъ. Маємо на се богато примѣрôвъ; ото одинъ зъ нихъ:

Въ италійскôмъ мѣстѣ Римині живъ одинъ єретикъ именемъ Бенипигльо. Вонъ не вѣривъ, що въ Найсвятѣйшôмъ Причастію єсть Іисусъ Христосъ пôдъ видомъ хлѣба и вина.

Св. Антоній зъ Падуи, котрый въ тыхъ сторонахъ голосивъ слово Боже, розмавлявъ зъ нимъ дуже часто и хотѣй всегда переконувавъ єго о тôмъ ясными доказами зъ св. Письма, мимо того єретикъ бувъ все упертымъ.

— Ты доказуєшь менѣ, бо єси ученый, але я хочу видимыхъ доказôвъ. Зроби якесь чудо, а я прирѣкаю тобѣ, що увѣрю.

И зъ того не вымавляю ся при помочи Божôй, промовивъ Святый. Якого бажаєшь ты чуда?

По довгôй задумѣ Бенипигльо певный, що встыдомъ покрыє законника, сказавъ до него:

— Я маю въ дома осла, не дамъ ему ѣсти 3 дни, а потѣмъ выведу его на площу и стану зъ вѣвсомъ, а ты стань зъ тымъ, що называєшь Тѣломъ Божимъ; если осель, покинувши овесь поклонить ся твоему Богу, тодѣ я увѣрю.

Св. Антоній згодивъ ся на то, вѣруючи сильно, що Господь Богъ въ тѣмъ ему допоможе.

Вѣсть про се розѣйшла ся по цѣлѣмъ мѣстѣ. Третього дня зѣбрало ся багато народу на означеной площі. Пришло такожъ багато єретикѣвъ.

Св. Антоній вийшовъ по службѣ Божѣй зъ Найсвятѣйшими Дарами; прийшовъ такожъ єретикъ зъ вѣвсомъ. Тодѣ промовивъ св. Антоній: „Осле въ имени моего Всемогуемого Бога приказую тебѣ, щобысь вѣддавъ поклѣнъ Иисусови“. И о диво! Осель покидає овесь та клякає передъ Найсвятѣйшими Дарами.

А завстыдженный єретикъ Бенипильо зъ своими товаришами навертає ся на правдиву дорогу та просить св. Антонія о прощенѣ за свою упертѣсть.

Ісусъ не опустить.

Матвѣй, старый лѣсничій, любивъ каждого зимового вечера щось цѣкавого оповѣсти. Одного разу наложивши до люльки тютюну, такъ зачавъ говорити:

— Якъ знаєте, то се що я до васъ говорю єсть все правда, бо неправдою я бриджу ся. Ото, що приключило ся менѣ одного разу:

Иду я лѣсомъ, а було то въ сѣч-ни передъ великимъ польованємъ; отождь иду я собѣ теє лѣсомъ, а вже починало смеркати, и бачу, що якійсь хлопчина бѣжитъ напередъ мене.

— А ты куды? пытаю ся.

— До лѣса, — каже малый.

— А за чимъ такъ пѣзно?

— Мачоха казала менѣ ити по хворѣсть до паленя.. маю збирати до самои ночи.

Я покрутивъ головою.

— Но, но, збирайже собѣ, лишь вертай ся менѣ скоро до дому.

— А то чому?

— Бо можешь зле трафити.

— Е, хйба вы собѣ зъ мене жартуєте...

— Не жартую, лише такъ єсть. Нынѣ бачивъ я стадо вовкѡвъ. Зима остра то и они всѣ сюда позлѣзали ся.

— На правду?

— А певно, що на правду.

Хлопчина троха задумавъ ся...

— Е, побѣжу скоро, то ще передъ ночею верну, — сказавъ вѡнъ — и рушивъ скоро въ глубъ лѣсу.

— А лише спѣши ся, бо зъ вовками нема жарту, — додавъ я.

Бувъ я ще якійсь часъ въ лѣсѣ, розглянувъ ся чи на завтра буде погода и пѣшовъ на лѣсничѡвку.

Бувъ я похмурный, бо и на небѣ снули ся хмары, злый знакъ на завтрашній день.

Польованє возме лихо, если снѣгъ зачне сыпати. Погласкавъ я моихъ двоихъ псѡвъ и по вечерѣ почавъ лагодити ся на другій день.

Було вже може коло 11 години, коли менѣ прійшовъ на гадку той малый хлопчина... Е, выйду я на стежку та послухаю лѣса... подумавъ я собѣ.

Выйшовъ я. Нѡчь була ясна, лѣсъ шумѣвъ и гудѣвъ.

Наразъ почувъ я якійсь крики и вите вовкѡвъ.

Исусе! — подумавъ я собѣ, тажъ то не жарты, хиба розшарпають они хлопчину, Слухаю дальше и чую выразно ктось кличе на помѡчь. Скликавъ я скоро гаєвыхъ, гукнувъ на моихъ псѡвъ и въ коротцѣ були мы вже въ дорозѣ. Ишлисьмо просто до статуѣ Исуса Христа, бо тамъ чули мы крики!

Кождый зъ насъ нѣсь горѣючій смолоскимъ, а для постраху стрѣлилисьмо пару разѡвъ. Приходимо пѡдъ статую и о диво! Хлопчина вспнявъ ся на статую и тримає ся єи обома руками, а доокола него скачуть вовки. Коли побачили они огонь, заразъ утѣкли въ глубъ лѣса.

Доперважъ то була радѡсть! Заразъ улякнули мы пѡдъ крестомъ та подяковали Исусови за выратованє хлопчины вѡдъ смерти.

Кара Божа на непріятелѣвъ Св. Церкви.

До найнебезпечнѣйшихъ людей та найзавзятѣйшихъ ворогѣвъ Св. Церкви належить зачислити двохъ французскихъ фильозофѣвъ, що жили въ попереднѣмъ столѣтїю то єсть Вальтеръ и Руссо. Два тї безбожники суть неначе батьками того страшного зѣпсутя та недовѣрства, що ширило ся и ширить ся въ Франціи, а котрї плывуть зъ Франціи широкимъ русломъ до всѣхъ краївъ Европы. Якимъ же способомъ dokonали они сего? Ото писанємъ та розширюванємъ писемъ, що були переповненї отруєю для души чоловѣка. Книжки тї розходили ся въ многихъ тысячахъ примѣрникѣвъ.

И дивувати ся лише выпадає, якимъ то способомъ знайшли тї люди, що провадили такъ нечесне житє, такъ великій послухъ.

Головно Вольтеръ се типъ страшнаго потвора. Вже въ молодыхъ лѣтахъ бувъ вѣнъ такъ дуже зѣпсутымъ, що всѣ вѣдъ него сторонили, що всѣ дивили ся на него якъ на діавола. Вже въ 16 роцѣ житя бувъ вѣнъ караный арештомъ за крадѣжъ. Однимъ словомъ нѣгде не загрѣвъ вѣнъ довго мѣсця, всюды бувавъ лишъ короткій часъ, а коли переходивъ зъ одного мѣсця на друге, справедливѣсть завсѣгды казала ему вступити за провины до криминалу.

Въ 25. роцѣ житя мусѣвъ вѣнъ утѣкати до Женевы, осѣдку анархистѣвъ, щобы уйти заслуженои кары. Тамъ почавъ вѣнъ писати богохульнѣ книжки та захочувати своихъ товаришѣвъ, щобы робили то само. »Брѣшѣть, якъ діаволь, — говоривъ вѣнъ до нихъ, — а зъ того щось бути мусить«.

Ото жите того нужденника, пригляньмо ся теперъ его смерти. Коли прѣхавъ 1778 р. до Парижа, навѣ-

стила его недуга, въ котро́й кровь пускала ся ему устами, хотя́й така недуга не заповѣдала довгого житя, всежь таки не покидавъ вѣнъ свои богохульной работы. Але мѣра Божой терпеливости перебрала ся.

Недуга его возмогла ся такъ дуже, що вѣнъ самъ стративъ надѣю на выздоровленє. И тодѣ ажъ передъ поро́гомъ вѣчности вѣдѣвала ся его совѣсть. Старый той богохульникъ просивъ о священника, передъ котрымъ исповѣдавъ ся и вѣдкликавъ свое згѣршенє на письмѣ. Але священникъ хотѣвъ, щобы вѣнъ вѣдкликавъ се въ присутности свѣдкѣвъ, понеже знавъ що Вольтеръ дуже часто зводивъ всѣхъ въ сей спосѣбъ. Вольтеръ згодивъ ся на се и священникъ удавъ ся по свѣдкѣвъ, но бѣльше его не побачивъ. Плоды его науки, его безбожнѣ прѣятелѣ не допустили вже священника до него. Тодѣ умирающій Вольтеръ проклинавъ всѣхъ и самого себе, кидавъ ся та пѣнивъ ся на лѣжку. Въ кѣнцѣ бравъ

свои власнѣ нечистости въ уста, пожиравъ ихъ и середѣ найстрашнѣйшихъ мукъ погибъ. Видъ его смерти бувъ такъ страшный, що маршалокъ Ришѣліе, котрый бувъ при тѣмъ присутный, крикнувъ зъ перераженя: »Тутъ не можна вытримати“.

Не лѣпша була смерть другого богохульника Руссо. Непокоеный полицією яко чоловѣкъ злыхъ обычаївъ вѣдобравъ вѣнъ собѣ жите выстрѣломъ зъ револьверу заживши передъ тымъ отрую.

Змѣсть числа другого :

1. Св. Поликарпъ (зъ образкомъ).
2. Памятай день святой святити.
3. Чоловѣкъ, що нѣколи не грѣшивъ.
4. Звѣря навернуло.
5. Іисусъ не опустить.
6. Кара Божя на неприятелѣвъ св. Церкви.
7. Календарь на лютый.

Календарь.

II. Лютый, 28 днѣвъ.

- 1 (14). Недѣля мясопусна. Трифона.
- 2 (15). Понедѣлокъ. Стрѣтеніе Господне.
- 3 (16). Второкъ. Симеона и Анны.
- 4 (17). Середа. Изидора.
- 5 (18). Четверъ. Агатіи.
- 6 (19). Пятница. Вукола еп. Смир.
- 7 (20). Субота Партенія и Луки преп.
- 8 (21). Недѣля сыропусна. Теодора страт.
- 9 (22). Понедѣлокъ. Ннкифора. Отд. Стрѣт.
- 10 (23). Второкъ. Харлампія.
- 11 (24). Середа. Власія.
- 12 (25). Четверъ Мелетія архіеп. Ант.
- 13 (26). Пятница. Мартиніяна.
- 14 (27). Субота. Авксентія.
- 15 (28). Недѣля 1. посту. Онисима ап.
- 16 (1. III) Понедѣлокъ. Памфила.
- 17 (2). Второкъ. Теодора тирсня.
- 18 (3). Середа. Льва папы рим.
- 19 (4). Четверъ. Архина.
- 20 (5). Пятница. Льва еп. Катан.
- 21 (6). Субота. Тимотея и Евстатія.
- 22 (7). Недѣля 2 посту. Обр. св. мощ. св. Муч.
иже въ Евгеній.
- 23 (8). Понедѣлокъ. Поликарпа.
- 24 (9). Второкъ. Обр (перв. и вт) гл. св. Іоанна.
- 25 (10). Середа. Тарасія
- 26 (11). Четверъ. Порфирія.
- 27 (12). Пятница. Прокопія преп.
- 28 (13). Субота. Василия испов.

Р ъ К ѣ 1909.

КНИЖОЧКА МИСІЙНА.

Число третє.

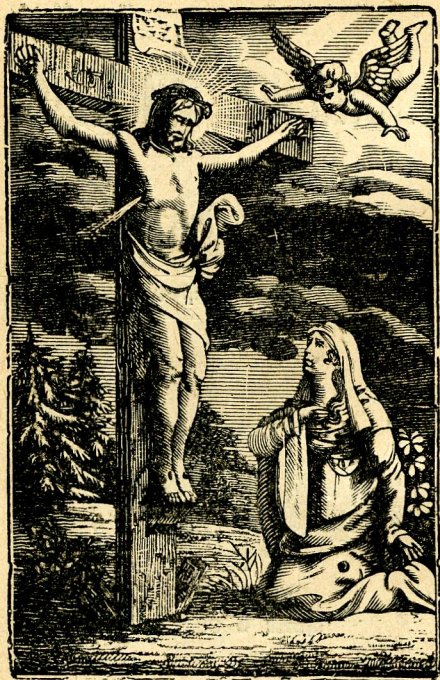
Мѣсяць мартъ.

Цѣна 6 сот.

Л Ъ В Ѡ В Ъ.

Накладомъ редакціи „Посланника“.
Зъ Ставропигійскои печатнѣ, пѣдъ зар. М.Рефця.
1909.

Претерпѣвый за насъ страсти, Иисусе Христе!
Сыне Божій, помилуй насъ!

Св. Мученикъ Павелъ и сестра его Юліянія.

(Дня 4. марта).

„Великій Богъ христіаньскій ! «
Такъ кричали погане, коли бачили, якъ
христіяне для Имени Христа Спаси-
теля переносили найтяжшій муки, а
Богъ тысячными чудесами хотѣвъ на-
вернути заслѣпленныхъ поганъ до пѣз-
нанія правды. А однакъ кровь христі-
аньска плыла струями, на мѣсци од-
нихъ замученыхъ ставали другіи и на-
ставляли головы свои пѣдъ мечъ, а тѣ-
ла свои на огонь, щобы дати свѣдоц-
тво св. правдѣ. Въ Птолемаидѣ пале-

стиньско́й проживавъ проповѣдникъ слова Божого, Павелъ а мавъ вѣнъ побожну сестру Юліянію. Коли цѣсарь Авреліанъ вѣжджавъ до мѣста, щобы тутъ зачати судъ надъ христіанами, то св. Павелъ въ очахъ самого цѣсаря оѣнивъ себе крестомъ св. и за се сейчасъ бувъ зловленный и на судъ поставленный. Тутъ исповѣвъ вѣнъ смѣло вѣру свою въ Христа Спасителя.

„Чи не знаєшь, що закономъ заборонено єсть визнавати Христа? пытавъ его лютий Авреліанъ.

»Не зваю безбожныхъ твоихъ законѣвъ, а знаю, що законъ мѣй каже менѣ честь вѣддавати Спасителеви моему« — вѣдповѣвъ св. Павелъ,

Мучитель казавъ єго мучити такъ довго, поки Христось не освободить его, а Спаситель не опускавъ слуги свого и той не чувъ нѣякого болю середъ мукъ такъ лютихъ, що на ихъ видъ тремтѣли самі погане.

И ось середъ мукъ тыхъ стає передъ Авреліаномъ св. Юліанія и каже:

СВВ. ПАВЕЛЪ и ЮЛІАНІЯ.

(Дня 4 марта).

»За що мучишь ты братъ моего, котрый
 нѣкому не зробивъ нѣчого злого?« Мучитель
 казавъ їй поклонити ся божкамъ, бо
 инакше жестоки чекають єю муки, а
 Свята вѣдповѣла єму, що для Христа
 нѣчимъ для неї всѣ терпѣня, котрий
 Спаситель осолодитъ ласкою своєю. Тодѣ
 зачали каты мучити и Павла и єго
 сестру, а они обоє захочували себе до
 вытревана и прославляли Отця небесного
 и честь спѣвали Имени Єго. И Богъ
 объявивъ силу свою, бо коли кинули
 ихъ въ котелъ розтопленої смоли, то
 она охолодила лишень ихъ тѣла. Злобный
 мучитель казавъ принести два желѣзны
 лѣжка, розпалити пѣдъ ними огонь,
 положити на нихъ свв. Мучениковъ и
 поливати тѣла ихъ розтопленнымъ
 смальцомъ — а они и тыхъ мукъ
 цѣлкомъ не чули. Св. Юліянія пѣдчасъ
 того наминала Авреліана, щобы увѣро-
 вавъ въ Іисуса и спасъ свою душу. Не
 змякло сердце заслѣпленого; за тоє
 два каты, Квадратъ и Акакій увѣрили,
 и голосно закричали:

»Богъ христiянськiй, то Богъ правдивый!« Аврелiй засудивъ ихъ сейчасъ на смерть, а они голосно призывали Спасителя и головы подала подъ мечъ, приняли Крещенiе крови и вѣнецъ неувядающей получили зъ руки Отца небесного.

Другого дня, по ночи, перебутой въ темниці, св. Павель и Юліянія, уздоровленiй черезъ нѣчь чудеснымъ способомъ, станули на судѣ. Желѣзомъ шарпали ихъ тѣла, а конецъ тыхъ мукъ бувъ такiй, що новыи катъ Стра-тилать увѣривъ въ Іисуса, розваливъ стоячий тамъ погавьскiй жертвенникъ и за вѣру свою зоставъ заразъ таки усѣченный мечемъ. Вечеромъ того дня кинено свв. Мучениковъ до ямы повной гадюкъ, однакъ Ангелъ Божiй ставъ при нихъ на сторожи и гадъ не смѣла ихъ доторкнути ся. И тото не навернуло Авреліана; вѣнъ казавъ взяти ихъ на новiи муки, а св. Павла велѣвъ бити розжареными въ огни желѣзными пру-

тами. Въ тѣмъ самѣмъ часѣ наставлявъ св. Юліанію, щоби жертвовала божкамъ, а вѣнъ возьме ея за жѣнку, однакъ завстыдженный мусѣвъ дати спокѣй своимъ намовамъ. Розложено въ глубокѣй ямѣ великій огонь, а свв. Мученики, перекрестивши ся, зъ пѣсню на устахъ вступили до огня, и зновъ Ангелъ небесный оѣнивъ ихъ и огонь не шкодивъ имъ. Черезъ сѣмъ день потѣмъ, заковані въ тяжкій желѣза, сидѣли св. Павелъ и Юліанія въ темниці, а коли вывели ихъ на судъ, то Авреліанъ казавъ лица ихъ палити желѣзомъ, ажъ народъ, хотая поганьскій, зачавъ бурити ся. Тодѣ мучитель велѣвъ ихъ стяти мечемъ.

Не прашали ся братъ зъ сестрою; они знали, що розлука ихъ тревати буде одну лишень хвилинку. Перша св. Юліанія пѣдала голову пѣдъ мечъ, а за хвилю и св. Павелъ вѣддавъ Богу чисту свою душу. Тѣла ихъ черезъ сѣмъ день не були похоронені; ихъ кинено псамъ на жиръ, однакъ анѣ

псы, анѣ хищїи птахи не смѣли ихъ доторкнути ся. По сѣмохъ дняхъ до-перва могли христїане забрати мощи свв. Мученикѡвъ и похоронити. Дѣяло ся то около 270 р.

Поглянь теперь на душу!

Надѡйшовъ часъ посту. До посту було всѣляко; но все було на одинъ и той самый спосѡбъ: всѣ забавляли ся. Бавивъ ся богатый, бо мавъ грошѣ а бавити ся було вѡльно, то и не дивница, що бавивъ ся такъ, що ажъ перебравъ въ тѡй забавѣ мѣру. Але бавивъ ся такожь и бѣдный. Бо и чомужь ему не було забавляти ся; другїи могли, мѡгъ и вѡнъ, вѡнъ такїй самый чоло-вѣкъ якъ и другїи и вѡнъ перебравъ

мѣру. А теперъ запытаю ся я тебе брате, яку корысть маєшь ты зъ тои забавы, застанови ся. Стративъєсь грошѣ и того може навѣтъ теперъ жалуєшь, но се не булобы ще щось такого страшного. Але ты стративъ еще бѣльше: ты стративъ дорогій часъ, которого не завернешь. Кѣлькожь то людей далобы весь свѣй маєтокъ, щобы той часъ бодай кѣлька годинъ въ задъ завернути; но дарма. Часъ втѣкає скоро на передъ и ничъ не въ силѣ єго стримати; кожда теперѣшна хвиля зачисляє ся вже до минувшини. И того певно тобѣ жалѣ, певно, що жалуєшь ты и того щось стративъ найдорозшій часъ, и добре робишь, що того жалуєшь, жалѣ єсть прецѣнь першій крокъ до поправки.

Але єсть одна рѣчь на котру ты може и не зважаєшь при свѣй такъ великѣй стратѣ, а котра єсть наибѣльшою твоею стратою. Ты стративъ твое вѣчне щастє, ты запродавъ твою душу

дiяволу, ты, — згрѣшивъ. Що бѣльше ты згрѣшивъ кѣлька разѣвъ, одинъ и той самъ грѣхъ повторивъ ты кѣлька разѣвъ, ты дѣставъ налѣгъ до грѣха, а се дуже небеспечна рѣчь.

Застанови ся проте надъ тимъ налогомъ до грѣха близше :

Налѣгъ до грѣха єсть то легкѣсть грѣшеня, набута черезъ частѣйше повторюванє ся якогось грѣха. Налоговый грѣшникъ думає о своѣмъ грѣху дуже часто и се думанє справляє єму навѣть пріємнѣсть. Вже на саму згадку про той грѣхъ будить ся въ нѣмъ такъ дуже велика покуса, що лише зъ трудомъ може вѣнъ єи оперти ся. А скоро лише трафить ся спосѣбнѣсть, поповнює такі грѣхъ дѣломъ.

За кождымъ новымъ грѣхомъ покуса та ще бѣльше зростає. Чоловѣкъ поволи якосъ освоєє ся зъ тымъ грѣхомъ, що бѣльше стає навѣть невѣльникомъ того грѣха. Черезъ якійсь часъ упоминає ще єго розумъ, ще серце

вѣдывае ся : Що злого зробивъ тобѣ
добрый Богъ, що ты Его ображаєшь ?
Що завинила твоя душа, що еи уби-
ваєшь ? Ще вѣдывае ся совѣсть и на-
кликуе до покуты. Але на дармо !
Грѣхъ покрывае душу грубою поволо-
кою, котра не допускае лучѣвъ Божого
свѣтла, грѣхъ заслѣплюе чоловѣка.
Грѣшникъ стае ся глухимъ на всѣ на-
пѣмненя и просьбы ; воля тратить свою
силу. Наибольшою карою для грѣшни-
ка, за такъ часте зневажане Его ласки,
есть то, що выдае его на жертву всѣмъ
его похотямъ.

Налоговый грѣшникъ плаче неразъ
надъ своимъ станомъ, говорячи : Я
такъ дуже хотѣвбы поправити ся, —
а однакъ поправити ся не може, бо
ставъ невѣльникомъ и слугою грѣха.

Чи пѣзнаєшь теперь брате, що ты
стративъ ? чи пѣзнаєшь ту небеспеку,
въ якѣй ты находишь ся ? — Ще
есть хвиля, въ котрѣй подае тобѣ Го-
сподь Богъ руку ; если Еи щиро не
хватишь ся, — то пропавѣєшь на вѣки.

Злый духъ накинѣ на тебе свои сѣти и то втрутить тебе въ роспуку, а въ роспуцѣ допускае ся не одинъ самоубійства и гине на вѣки.

Роздумай проте брате якъ дуже небеспечно єсть зѣстати въ наложѣ грѣха. Роздумай якъ то тяжко єсть зъ того грѣха пѣднести ся ; якъ нещасливый єсть станъ налогового грѣшника. И ктожь змилосердитъ ся надъ тимъ грѣшникомъ ? Чи може єго товаришѣ ? — Дежь тамъ ! Якъ тобѣ добре, то маєшь товаришѣвъ, а якъ зле то и по товаришахъ. То може свѣтъ ? — И свѣтъ нѣ ! Свѣтъ хотѣвъбы лише чимъ скорше зложити вѣнецъ на твою зимну могилу ! То може чортъ ? — Чортъ ? Тажъ вѣнъ тѣшитъ ся власне зъ твого упадку. Видишь проте брате, якъ то тяжко приходить навернути ся налоговому грѣшникови, а однакъ може вѣнъ навернути ся. Бо Господь не хоче смерти грѣшника, але хоче, щобы вѣнъ навернувъ ся и живъ. Исусъ прійшовъ шукати и спасати, що було загинуло.

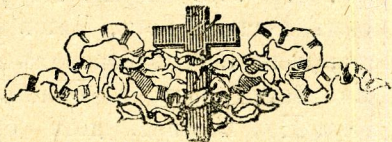
Якъ довго проте чоловѣкъ жиє, не повиненъ тратити надѣѣ на спасенє.

Для того то брате, если ты згрѣшивъ, не вѣдкладай наверненя свого на пѣзнѣйше, але заразъ приступай до св. Сповѣди. Бо чижь годить ся бути злымъ, если Господь для тебе есть добрымъ? Зробѣмъ Ангеламъ и Святимъ ту радѣсть, якои они дѣзнають зъ наверненя грѣшника, а котра есть бѣльша зъ наверненя одного грѣшника якъ надъ 99 справедливыми.

А хотайбы ты брате по сповѣди зновъ згрѣшивъ, то не трать таки надѣѣ на Боже милосердїє, але сповѣдай ся на ново. Повторяй за св. Августиномъ: »Могли другї поправити ся, могу и я“.

Великимъ грѣшникомъ бувъ Закхей, але скоро его Іисусъ вѣдвѣдавъ, сказавъ вѣнъ: »я навертаю ся!« И дотримавъ слова. Роби и ты брате такъ само, если находишь ся въ налоговыхъ грѣхахъ. Іисусъ окаже ся и для тебе милосерднымъ такъ само якъ оказавъ

ся милосерднымъ для многихъ и другихъ грѣшниковъ. Если лише щиро покаєшь ся, знайдешь и ты напевно милосердіє у Господа Бога.

ПÔСТЪ.

Надôйшовъ часъ великого посту, установленнаго не людьми але самимъ Богомъ. Для того то и повинни мы его належито зяховати. Въ тôй цѣли пригадує св. Церковь зъ року на рôкъ своимъ вѣрнымъ обовязокъ 40-дневного посту. Але о деякихъ христіанахъ можна сказати се, що написано въ св. Письмѣ: „А они нѣчого не розумѣли зъ того, що говорило ся.“ Богато выломлюють ся зъ пôдъ посту задля браку вѣры. Други зновъ винаходять не-

потрѣбнѣй вымѣтки. Не вѣдѣ рѣчи про-
те буде, если мы пригадаемо, чому то
повиннѣ мы заховувати по́стъ.

Першою и найважнѣйшою причи-
ною до посту есть то, що его устано-
вивъ самъ Господь Богъ. Чижь не бувъ
се по́стъ, коли Богъ заборонивъ Адамо-
ви и Евѣ ѣсти овочѣ зъ одного дере-
ва? Доки Ева постила, доти була въ
раю, колиже зломила по́стъ, заразъ зѣ-
стала зъ раю прогнана. Зновъ словами
пророка Іоила каже до насъ Господь
Богъ: »Навернѣть ся до мене зъ цѣ-
лого вашего сердца въ постѣ, плачу.
молитвѣ, та умертвленю».

По́стъ отже не есть людскою вы-
думкою, але походить вѣдѣ Бога; зна-
ходимо его въ всѣхъ навѣтъ нехристі-
янськихъ народѣвъ, а заховують они
его о много острѣйше якъ мы:

40-дневнымъ постомъ въ пустынѣ
розпочавъ нашъ Спаситель Іисусъ Хри-
стосъ свою науку, и тымъ самымъ
давъ людямъ примѣръ, якъ повиннѣ о-
ни заховувати по́стъ, установленный

вѣдѣ сотвореня свѣта. Протівно такъ званіи запусы розпочали ся доперва вѣдѣ часу зѣпсутя обычаївъ помежи христіанами и тому Св. Отцѣ церкви завсѣгды протівъ нихъ выступали. А однакъ єсть ще богато христіанъ, що чекають на запусы якъ на свячену воду, а посту якось не заховують.

Кто бы говоривъ, що постити приказують лише заповѣди церковні, той нехай читає Євангеліє св. Матея, а переконає ся, що самъ Іисусъ Христосъ учивъ постити и обѣцювавъ за по́стъ нагороду, кажучи: „Коли постишь, то пости такъ, щоби́сь постивъ не для людского ока, але для твого Отця небесного, котрый вынагородить за се тебе щедро“. А иншимъ разомъ, коли фарисеи пытали Іисуса: чому не постятъ Твої ученики, — вѣдповѣвъ имъ: „Не можуть теперъ смутити ся дѣти мои, коли я єсьмь зъ ними; але прійде часъ, коли Я вѣдѣ нихъ вѣдѣйду, и тодѣ будуть они смутити ся и постити“.

А чижь не надходитьъ часъ, коли то взятый буде вѣдъ насъ нашъ Отець Іисусъ, коли то Ёго будуть мучити, на крестѣ розпинати, оцтомъ та жовчію наповати, — а мы їдячи, пючи та забавляючи ся, малибисьмо догоджувати нашимъ похотямъ, а при тѣмъ хотѣлибисьмо называти ся дѣтьми Іисуса? Чижь маючи хоть троха любви до Іисуса, будемо вагати ся ити за Нимъ, куда Вѣнъ насъ кличе словами: »Я давъ вамъ примѣръ, щобысьте робили то, що я робивъ«. Іисусъ зъ любви до насъ постивъ 49 днѣвъ, а мы не мали бы постити зъ любви до Него?

До тыхъ двохъ причинъ — при-
казу Божого и наслѣдованя Іисуса Хри-
ста — додаймо третю, а именно що
того вимагає послухъ взглядомъ на-
шої Матери Св. Церкви. Добрі дѣти
слухають голосу своєї матери, бо ихъ
наклонює до того сынѣвска любовь.
Злі то дѣти, що ихъ треба накликува-
ти до послуху взглядомъ матери. —
Довгі вѣки слухали вѣрній голосу Св.

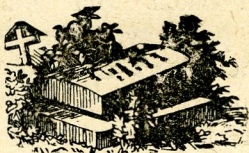
Церкви, памятаючи на приказъ Іисуса:
 »Кто васъ слушає, Мене слушає, а кто
 вами погорджає, Мною погорджає«.
 Дперва, коли почала слабнути ревнѣсть
 христїянська, Св. Церковь була зму-
 шена выдати ту заповѣдь.

Сумнїй то часы, если христїянамъ
 потреба доказувати потребу посту, если
 ихъ потреба упоминати, а и то часомъ
 не помагає. Але, еслибысьмо мовчали,
 видячи занедбанє и єго оплаканї на-
 слѣдки, то Господь Богъ домагавбы ся
 вѣдъ насъ рахунку. Кого отже анѣ
 приказъ Божїй, анѣ примѣръ Спасите-
 ля, анѣ заповѣдь Св. Церкви до посту
 не склоняють, дежъ шукати причины,
 дежъ знайти примѣръ?

Щожъ скажуть тї, що вымовля-
 ють ся вѣдъ посту своєю старостїю,
 мимо сего що суть ще крѣпкого здо-
 ровля, если поставлю имъ передъ очи
 примѣръ 90-лѣтнього старця Елеазара.
 Жорстокїй цѣсарь змушувавъ сего стар-
 ця, щобы зломивъ пѣсть, грозячи єму
 сиертїю. Але старецъ сей вѣдповѣвъ

рѣшучо; »Я зганьбивбы моє сиве волосе, еслибымъ послухавъ твого приказу. А такъ умру чесно та позôставляю для молодежи добрый примѣръ, якъ мають заховувати Божій приказъ«.

Ото взнеслый та красный примѣръ! Робѣмъ и мы такъ само, заховуймо и мы належито пôсть, а черезъ се зъєднаємо собѣ милосердіе у Претерпѣвшого за насъ Страсти и Вôнь помилує и спасе насъ.

Кладовище.

Пôсля слôвъ св. Письма, тѣло наше есть мешканємъ Св. Духа, а такожъ и безсмертной душѣ, зъ котрою есть якъ найтѣснѣйше получена гôднôсть чоловѣка, сотвореного на образъ

и подобу Божу. Проте потреба щобы тѣло чоловѣка було по смерти погребане зъ найбольшою почетомъ въ мѣсци, де мало бы вѣчный спокѣй, де не нарушувалабы его жадна рука людска.

Длятого то всѣ народы, навѣть погане оказували трупови чоловѣка якъ найбольше пошановане. Вѣдъ истнованя роду людского уважано землю-гробъ за найвѣдповѣднѣйше мѣсце для помершого. Въ Св. Письмѣ читаемо, що патріярхъ Авраамъ по смерти своєї жены купивъ вѣдъ поганъ кусокъ землѣ вразъ зъ печерою, де зложивъ єи тѣло, де и єго по смерти поховано.

Декотрі поганьскі народы палили вправдѣ на стосѣ тѣла своїхъ небѣщикѣвъ, але они збирали заразъ той попѣлъ и переховували єго въ дорогоцѣнныхъ урнахъ въ внеслыхъ гробѣвцяхъ, выбудованыхъ поза мѣстомъ. Жидаы выковували були гробѣвцѣ въ своихъ городахъ. Египтяне балъзамовали зновъ помершихъ и въ той спосѣбъ хоронили трупа вѣдъ зѣпсутя, та складали єго въ

красныхъ пирамидахъ. До нынѣшного дня заховали ся такъ званіи муміи, то есть забальзамованіи тѣла єгипетскихъ королѣвъ мимо того, що они померли кôлька тысячъ лѣтъ передъ Рождествомъ Христа.

Зъ часомъ однакъ пôдъ впливомъ христіаньскои вѣры закладано осôбніи мѣсця для похоронюваня усопшихъ. Мѣсця такі були вспôльвіи для одной парафіи и ихъ называно кладовищами: Першіи христіани ховали своихъ мученикôвъ и взагалѣ помершихъ въ такъ званыхъ катакомбахъ то есть пôдземныхъ печерахъ пôдъ мѣстомъ Римомъ. Потôмъ де небудь лише будовано нову церковь, тамъ закладувано коло неи такожь и кладовище.

Пôзнѣйше однакъ державніи закони наказували, щобы кладовища закладувано поза мѣсцями залюднеными, а то зъ взгляду на здоровлє. Длятого то нынѣ суть умѣщеніи кладовища поза селомъ, або мѣстомъ.

Мимо сего однакъ майже до 19 столѣтя гребано помершихъ въ самой церквѣ, подъ овтарями та подъ подлогою. Се право прислугувало лише духовнымъ та вызначнѣйшимъ особамъ. Нынѣ же въ старыхъ церквахъ находимо подземный пивницѣ, що служили власне до той цѣли.

Гробы мучениковъ окружали першій християне особлившою почетомъ. Звычайно будовано на нихъ вознеслі церкви. Знана єсть церковь гробу Іисуса Христа въ Єрусалимѣ, церковь апостола Петра и Павла въ Римѣ, св. апостола Якова въ Компостеллѣ и другихъ апостоловъ, що суть побудовані на мѣсци ихъ мученичой смерти.

Посля церковныхъ приписовъ кладовище має бути посвячене єпископомъ, або священникомъ, що має на се позволеніє вѣдѣ єпископа. Оно мусить бути такожъ огорожене, щобы до него не мала приступу худоба, або дичина. На серединѣ має находити ся крестъ зъ розпятимъ Іисусомъ Христомъ.

На кождѣмъ кладовищи єсть такожъ мѣсце непосвячене, призначене для тихъ, що померли не примиривши ся зъ Богомъ. Тутъ хоронять налого-выхъ грѣшникѣвъ, котрѣ своимъ житємъ давали публичне згѣршенє, та померли безъ св. Сповѣди; тамъ хоронять отже пїякѣвъ, тихъ що живуть въ дикѣмъ сопружествѣ, самоубійникѣвъ, тихъ що не приступали до Великодної св. Сповѣди, а такожъ и некрещеныхъ дѣтей. Ихъ похоронъ вѣдбує ся безъ священника та приписаної молитвы, безъ звуку дзвона, безъ церковныхъ спѣвѣвъ, подѣбный до хованя... нерозумного сотворѣня.

Кладовище, мѣсце сумне, мѣсце тихе, мѣсце вѣчного спочинку, для насъ повне св. поваги, на котре повиннѣ мы входитьи зъ належитымъ успосѣбленємъ.

Тутъ спочивають тѣла дорогихъ намъ осібъ, проте и мѣсце се єсть для насъ дороге. Вступаючи на кладовище здає ся намъ, що всюды розпростерла ся тутъ жалѣбна тишина та урочиста

повага. Кладовище єсть для насъ шко-
лою. Тутъ кожда голова трупа каже
намъ выразну до глубины серця встря-
саючу науку; »Чимъ ты єси и я тимъ
була, але чимъ я єсьмъ и ты будешь«.
Тутъ кожда струпѣшала кôсть кличе
до насъ: »Порохомъ є ты и въ порохъ
перемѣнишь ся«. Однимъ словомъ мѣсце
се пригадує слова Соломона: »Марнôсть
надъ марностями та все єсть марностію«.
— Прійде часъ, коли винесуть трупа
на мѣсце трупôвъ, а по нѣмъ лишить
ся лише згадка: »Живъ, бувъ«.

Кладовище єсть мѣсцемъ вѣчного
вôдпочинку, вѣчного спокою. За житя
не може чоловѣкъ знайти спокою, бо
жите то безнастанна борба, въ серцю
нема правдивого спокою; люди заколо-
чуютъ єго, похоти выкликують часто въ
насъ бурю, що є неразъ причиною га-
небного упадку.

Але тамъ — тамъ пôдъ зимною
могилою дôзнає чоловѣкъ вѣчного спо-
кою. Нѣкто єму єго не заколотить,
жаденъ ворогъ єго тамъ не досягне

Верба лише надъ его гробомъ буде жалѣбно шумѣти або плаксива береза буде его отѣнювати своїми галузями.

Кладовище єсть домомъ, мешканємъ нашимъ. Въ нѣмъ будемо довше мешкати якъ тутъ на землі въ нашомъ тѣлѣ. Тому и повинні мы приготувити ся до того вѣчного мешканя. Такі уваги будить въ насъ згадка про кладовище.

На жаль, нинѣ не зважають вже люди на важнѣсть та святѣсть кладовища, видко занадто зъ нимъ освоили ся. Выгасла вже въ серцяхъ христіянъ почесть для помершихъ. Много людей вдоволяє ся тимъ, що справить своїмъ помершимъ кривнимъ красній похоронъ, а помагати душамъ тихъ помершихъ се для нихъ рѣчь зовсѣмъ мало-важна.

Давнѣйше бувало инакше.

Давнѣйше, коли хто померъ заразъ дзвонено, а уста всѣхъ людей шептали: Вѣчная память.

И нынѣ дзвонять при похоронѣ, але то дзвонене выкликуе лише цѣка-вѣсть. Пытають ся вправдѣ коли, де, та кто померъ, але мало єсть такихъ, що змовилибы за душу помершого молитву.

Давнѣйше бувъ похоронъ дѣйсно христіянскій, зъ Службою Божою. — Нынѣ на се майже не зважають, абы лише величавый похѣдъ тай по всѣмъ.

Давнѣйше тѣ, що були на похоронѣ молили ся. — А нынѣ все можна учути на похоронѣ и розговори и жарты и смѣхи и суджене небѣщика, лише не молитву. Видко, що все є лише поверховне, зъ интересу, зъ привычаєня, зъ гречности.

Давнѣйше кладовище було коло церкви. Видъ гробѣвъ пригадувавъ людямъ дорогихъ помершихъ особъ кривыхъ и они молили ся за ихъ душу. — Нынѣ кладовище є далеко на поли такъ що люди и забувають о помершихъ. Лише разъ на рѣкъ, на Великдень, идуть люди на кладовище, при-

гадуютъ собѣ тодѣ душѣ помершихъ,
пригадуютъ, щобы зновъ на цѣлый рѣкъ
ихъ забути. Сумно, дуже сумно.

Проте памятаймо о дорогихъ на-
шихъ помершихъ, памятаймо головно
теперь въ часѣ посту.

Ратуймо ихъ душѣ, памятаючи на
слова св. Письма знані намъ зъ пара-
стаса: *Изъ къ Господеки Богъ моемъ идъ*
свѣдѣнн Бго предстати но какъ-же братіе мо-
лю молитѣ са о мнѣ, много бо помагае
молитка праведна.

Дорога на Голготу.

Крестъ на плечѣ накладываютъ,
Бють, катуютъ, попыхаютъ,
Середъ крови, середъ поту,
Спасъ иде вже на Голготу!

Упадає разъ и другій
 Бачуть тоє жидѡвъ слуги,
 Киринейчикъ приступає
 И нести крестъ помагає!

Плачуть люди, жѣнки плачуть,
 Божь тяжелу муку бачуть,
 „Ой не плачте надѡ Мною
 А заплачте надъ собою“!

Ось гора вже єсть Голгота,
 Приступає воинѡвъ рота,
 Розпинає, прибиває,
 Крестъ високо пѡднимає!

„Людскій роде ты грѣховный,
 Повенъ блуда, злобы повный,
 Бачишь страсти Бога Сына,
 Падъ же щиро на колѣна“.

Бий ся въ груди, — мый слезами:
 „Боже милостивъ надъ нами
 Будь, не дай намъ въ пекло впасти
 Ради Твого Сына страсти“.

Золоті мысли.

Збирай собѣ мудрѡсть на веснѣ
(въ молодости), щобысь въ зимѣ (въ
старости) не бѣдивъ.

Кто своею поправою занятый, той
не має часу другихъ судити.

Неодинъ хотѣвъ бы цѣлымъ свѣ-
томъ рядити, а самъ собою рядити
не умѣе.

Краса безъ розуму єсть цвѣтомъ,
котрый зъ рана розцвитає, а въ вечеръ
усихає.

Щастє єсть подѡбне до шкла, ко-
тре блищить ся, але легко товче ся.

Найбѡльшимъ маєткомъ на свѣтѣ
єсть розумъ и здоровле.

Найбольшу науку той посѣдає,
котрый по-при свѣтскѣ науки за Бога
не забуває.

Наука безъ совѣсти єсть гробомъ
для души.

Змѣсть числа третого :

1. Св мученикъ Павелъ и сестра его
Юліянія.
2. Поглянь теперь на душу.
3. Пѣсть.
4. Кладовище.
5. Дорога на Голготу.
6. Золотѣ мысли
7. Календарь на мартъ.

Калѣндарь.

III. Мартъ, 31 днѣвъ.

- 1 (14). **Недѣля 3. посту. (Крестопоклонна).**
 - 2 (15). Понедѣлокъ. Теодота.
 - 3 (16). Второкъ. Евтропія
 - 4 (17). Середа. Гарасима.
 - 5 (18). Четверъ. Конона.
 - 6 (19). Пятница. 42 мученикѡвъ.
 - 7 (20). Субота. О Усопшихъ.
 - 8 (21) **Недѣля 4. посту. Іоанна лѣств.**
 - 9 (22). Понедѣлокъ. 40 мученикѡвъ.
 - 10 (23). Второкъ. Кондрата.
 - 11 (24). Середа. Софронія (Поклоны).
 - 12 (25). Четверъ. Теофана
 - 13 (26). Пятница. Перен. Мощ. Никифора
 - 14 (27). Субота акаѣистова.
 - 15 (28). **Недѣля 5. посту. Маріи егип.**
 - 16 (29). Понедѣлокъ. Савина и Папы.
 - 17 (30). Второкъ. Алексѣя.
 - 18 (31). Середа. Кирила.
 - 19 (1. IV). Четверъ. Хризанта и Даріи.
 - 20 (2). Пятница. Преп. От. въ об. св. С. изб.
 - 21 (3). Субота Аазарева.
 - 22 (4). **Недѣля цвѣтна.**
 - 23 (5). Понедѣлокъ. Никона.
 - 24 (6). Второкъ. Артемона.
 - 25 (7). **Середа. Благовѣщене.**
 - 26 (8). Великій Четверъ. Гавріила.
 - 27 (9). **Велика Пятница.**
 - 28 (10). Велика Субота. Иляріона.
 - 29 (11). **Воскресеніе Христове.**
 - 30 (12). **Свѣтый Понедѣлокъ.**
 - 31 (13). **Свѣтлый Второкъ.**
-

КНИЖОЧКА МИСІЙНА.

Число четверте.

Мѣсяць цвѣтень.

Цѣна 6 сот.

Л Ъ В ѐ В Ъ.

Накладомъ редакціи „Посланника”.
Въ Ставропигійскои печатнѣ, пѳдъ зар. М Рефця
1909.

Христось воскресъ!

Христось воскресъ! ликуйте нынѣ,
Що въ славѣ зъ гроба Вѣнъ повставъ,
Конецъ принѣсь земнѣй провинѣ,
И смертію Вѣнъ смерть поправъ!
Великдень днесъ, то день чудесъ,
Христось воскресъ, Христось воскресъ!

Христось воскресъ, хочъ людска злоба
Єму зладнала люту страсть,
Повставъ, повставъ живый изъ гроба,
Зборовъ пекольну, вражу власть!
Конецъ страданъ, конецъ всѣхъ слезъ,
Христось, воскресъ, Христось воскресъ!

Братя! Коли озвались въ перше заговкли дзвоны, коли въ перше почулись тѣ поднесли слова: „Христосъ воскресе“, коли побачили мы, що вже »камень взять отъ гроба«, каждый зъ насъ, найлѣпшій чи найгѣршій, каждый мусѣвъ хотьбы на хвилю, на одну однѣсенку, почути въ собѣ якусь силу зворушающую, якусь силу, що стиснула сердце наше, прояснила лица нашѣ, зрадовала душу и сердце, що начебъ то позволила намъ засмаковати »отъ сладостей рая«. Самъ звукъ поднесли пѣсни воскресной топить леды сердець, достае ся въ найскрытшій ихъ закутки и приступнѣйшими ихъ чинить на голосъ Божій. Братя! се хвиля найдонеслѣйша, се хвиля, котра чуда дѣе! и въ той то хвили промавляемо до васъ коротко, а щиро:

И перше всего витаемо васъ словами: »Христосъ воскресе«. Воскресъ »якоже прорече, смертію смерть поправъ«, бо сповнитись мусѣло слово: „подобаетъ Сыну человѣческому въ тре-

тій день воскреснути!“ Воскресъ Спаситель, и тому радуймо ся, радуймо ся щиро: »Небеса убо достойно да веселятся, земля же да радуется, да празднуетъ же міръ видимый же весь и невидимый: Христось бо воста, веселіе вѣчное«. Воскресеніе Христове побороло смерть, замкнуло пекло и рай намъ вернуло. Воскресеніе Христове облекло насъ въ одѣжъ сынѡвъ Божихъ, пѡднесло зъ пороху и вознесло насъ на свободу. Тожъ радоватись намъ, тожъ ликовати, тожъ прославляти Того, котрый »яко единоплѣтный агнецъ благословенный намъ вѣнецъ Христось, волею за всѣхъ закланъ бысть«, котрый »снишелъ въ преисподняя земли, сокрушилъ верей вѣчная, отверзлъ намъ райскія двери, воскресъ изъ гроба“.

Тожъ радуйте ся . вы, котріі страдалисьте зъ Іисусомъ, вы, котріі у стѡпъ Его креста, при его плащеницѣ билисьте ся въ груди, жаловали грѣхѡвъ, каялись, котріі черезъ кѡрну Сповѣдь, черезъ выречене тыхъ слѡвъ:

»помяни мя Господи, егда прійдеши въ царствіе Твое“ достигли есте прощенія и нынѣ чистѣи и невиннѣи предстоите передъ Богомъ своимъ. Воскресеніе Христово выдастъ для васъ плоды житія нового. Тожь сильнѣе благодатію воскресенія того, ще разъ передъ отвертымъ гробомъ Спасителя, ще разъ постановѣмъ собѣ, що невинными хочемо остатись до самой смерти, невинными хочемо въ Іисусѣ спочити сномъ смерти и черезъ заслуги Его св. Воскресенія, черезъ тридневне погребеніе Того, который »плотію уснувъ яко мертвъ« щобъ и мы воскресли до живота, до славы, до житія вѣчнаго.

А теперъ звертаємо ся до тыхъ, котрі недбаючи о власну душу, не вѣднесли душевної корысти зъ великого посту, не сострадали зъ Спасителемъ, не вѣдправили св. Сповѣди, або що гѣрше, поповнили сповѣдь свято-тацку. О! если суть такі, нѣ, не грозити имъ хочемъ, але Именемъ воскресшого Спасителя кличемъ: Братя!

покайте ся! И ваше сердце мусить бути переняте чувствомъ нынѣ величнымъ и вы хочете радовати ся славою Воскресенія и вы спѣваете пѣднесле »Христось воскресе«, но що зъ того? Що зъ радости вашой, наколи душа ваша запродана пеклу, що зъ того, що Спаситель „снишелъ въ преисподная земли«, наколи мы волимс страшну тьму пѣдземну, надъ свѣтло; що зъ того, що Христось »сокрушилъ верей вѣчная«, наколи мы самѣ не хочемо скинути зъ себе узѣвъ грѣха и пекла. Що зъ того, що Христось »сущимъ въ гробѣ животъ даровалъ«, наколи мы самѣ хочемо смерти, самѣ вѣдкидуемъ приязну, благодѣтельную помѣчь Спасителя, стаемо Ёго врагами, хотяй знаемо, що »разточатся вразы Ёго« и що »бѣжатъ отъ лица Ёго ненавидящїи Ёго«. Мы знаемо, що »яко исчезаетъ дымъ, да исчезнутъ« сѣ, котрѣ ненавидятъ Бога, а ненавидятъ Ёго всѣ, котрѣ грѣхъ произносятъ и крыють въ серци своѣмъ.

И чижь не жаль и подумати о тѣмъ, що свѣтлѣсть Воскресенія, освѣняюча нынѣ свѣтъ цѣлый, для насъ безхосенною буде? Чи страхомъ не перейме насъ гадка о тѣмъ, що може за хвильку Христось закличе насъ на судъ и въ день такъ величный осудить душу нашу и кине въ вѣчне пекло, вѣдъ котрого своимъ Воскресеніемъ избавивъ Бѣнъ свѣтъ цѣлый? Може въ послѣдне чуемо мы сей радѣстный звукъ дзвонѣвъ, може въ послѣдне чуемо тѣ слова: »Христось воскресе«, може въ послѣдне засѣдаемо до св. Пасхи, за хвилю смерть запустить въ насъ страшне свое жало и мы разгочимо ся и побѣжимо отъ лица Ёго и стаемъ яко воскъ?

Тому братя! доки не запавъ на насъ осудъ Божій, каймо ся! киньмо ся до покуты; »нынѣ, коли чуемо голосъ промовляючій до серця нашего, не затверджаймо серця того«. »Очистимъ чувствія« и будьмо не яко грѣшники, котрі »погибнуть отъ лица Божія« а

Христосъ воскресъ!

станьмо ся праведниками, бо „праведницы возвеселятся“. Тожъ ще разъ, кто чистои не має совѣсти, кто не облекъ ся въ нового чоловѣка, кто не може о собѣ сказати: »вчера спогребохся Тебѣ, Христе, распнихся Тебѣ вчера, совостаю днесъ воскресну Тебѣ«, о, той нехай очистить чувствія, теперь еще приступить до св. Сповѣди и »серце чисте созиждить« въ нѣмъ Господь и вознесе рука Его и спасе такого.

А всѣ мы въ день Воскресенія Христоваго радуймо ся, веселѣмъ ся о Господѣ, прощаймо братъ брату провинны, Христа ради, „просвѣтимъ ся торжествомъ и другъ друга обимемъ, рцемъ: братіе и ненавидящимъ насъ простимъ вся воскресеніемъ и тако возопіимъ: Христосъ воскресе — воистинну воскресе — Аминь!“

О Воскресенію Христа Спасителя оповѣдає намъ св. Матѳей, якъ слѣдує: »Въ вечеръ же суботный, коли засвѣтало на першій день тыждня, прійшла Марія Магдалина и друга Марія огля-

дати грѣбѣ. А ото повстало трясенє землѣ; бо Ангелъ Господень зѣйшовъ зъ неба, приступивъ та вѣдваливъ камѣнь вѣдъ дверей Гроба и сѣвъ на нѣмъ. Видѣ его бувъ якъ блискавица, а одѣне его було бѣле якъ снѣгъ. Зъ страху сгражники задрожали и стали якъ мертвѣ. Вѣдповѣдаючи же Ангелъ невѣстамъ сказавъ: »Не бѣйте ся вы, знаю, що шукаєте Ісуса розпятаго; Єго ту нема; ходѣть и оглядайте мѣсце, где лежавъ Господь. И идѣть скорше; скажѣть ученикамъ Єго, що Вѣнъ воскресъ зъ мертвыхъ и упереджає васъ въ Галилеи; тамъ Єго побачите; ото, я сказавъ вамъ«. И выйшли скоро вѣдъ гробу, зъ страхомъ и великою радостію, и побѣгли, щобы повѣдомити ученикѣвъ Єго. А коли ишли повѣдомити ученикѣвъ Єго, а ото Ісусъ встрѣтивъ ихъ и сказавъ: »витайте«, а они приступили, обняли Єго ноги и поклонили ся Єму. Тодѣ сказавъ имъ Ісусъ: »не бѣйте ся; пойдѣть повѣдомѣть братѣвъ Моихъ,

щобы пошли до Галилеи, тамъ Мене побачуть!“ Коли же они ишли, то где-котрѣ изъ сторожи прїйшли до мѣста и оповѣли первосвященникамъ все, що стало ся. А тѣ зѣбрали ся зъ старѣйшинами, нарадили ся, дали много грошей воякамъ, и сказали: скажѣть, що ученики Ёго прїйшли въ ночи и украли Ёго, коли мы спали. А если слухъ о томъ дѣйде до намѣстника, мы ёго утолимо, и зробимо васъ безпечными. Они взяли грошѣ, поступили такъ, якъ були наученї; и рознесло ся то слово у жидѣвъ ажъ до нынѣшного дня. (Матѣ. XXVIII. 1—15.).

Такъ само оповѣдають о Воскресенїю Христа Спасителя свв. Єванг. Марко (гл. XVI. 1—9.) и Лука (гл. XXIV. 1—11.) Св. Іоаннѣ подає намъ где-що бѣльше. И такъ оповѣдає, що: »Въ першій день тыжня Марїя Магдалина прїйшла до гробу рано, коли було еще темно, и увидѣла камѣнь вѣдвалений вѣдъ гроба. Побѣгла одже до Симона Петра и до другого ученика, ко-

трого любивъ Іисусъ, говорила имъ: »взяли Господа зъ гробу и не знаю, где Ёго положили“. И выйшовъ Петръ, та другій ученикъ и пошли до гробу. Бѣгли же оба разомъ: а другій ученикъ бѣгъ скорше якъ Петръ, и прійшовъ першій до гробу; и нахиливъ ся, та видѣвъ лежачій простирала, однакъ не вѣйшовъ. Прійшовъ Петръ въ слѣдъ за нимъ и вѣйшовъ до гробу и видѣвъ самій простирала лежачій, и хустку, котра була на Ёго головѣ и не лежала зъ простиралами, но окремо звинена на другомъ мѣсци. Тодѣ вѣйшовъ и другій ученикъ, котрый першій прійшовъ бувъ до гробу, и увидѣвъ а увѣровавъ. Они бо еще не знали Письма, що Ёму належало воскреснути изъ мертвыхъ. И повернули оба ученики до себе.

А Марія стояла при гробѣ та плакала. И коли плакала, нахилила ся до гробу, и побачила двохъ Ангелѣвъ въ бѣлыхъ одѣжавъ сидячихъ, одного у головы а другого у нѣгъ, где лежало Тѣло Іисусове. И ангелъ говорить Їй: »не-

вѣсто! чого ты плачешь?» Она сказала: „Взяли мого Господа, и не знаю, где Его положили“. А коли то сказала, обернула ся назадъ и увидѣла Іисуса стоячого: и не знала, що то Іисусъ. Говорить ѿ Іисусъ: »невѣсто, чого плачешь, кого шукаєшь?» Она же думала, що то огородникъ, та говорить Ему: »пане, если ты Его взявъ, скажи менѣ, где ты Его положивъ, и я возьму Его“. Говорить ѿ Іисусъ: »Маріе;« она обернувши ся, говоритъ Ему: „Раввуні“, що значить Учителю. Іисусъ говоритъ ѿ: Не дотыкай ся Мене, бо Я еще не възйшовъ до Мого Отця; а иди до Моихъ братѣвъ и скажи имъ: „Я вѣдходжу до Отця Мого и Отця вашего, и Бога мого и Бога вашего«. Марія Магдалина прійшла и оповѣла ученикамъ, що видѣла Господа. сказала: Христосъ воскресъ!

Преподобный Отецъ нашъ Никита Исповѣдникъ, Игуменъ обители Мидикійскія.

(Дня 3. цвѣтня.)

Осьмодневною сиротою полишила св. Никиту мати его. Отецъ его, Филяретъ, житель мѣста Кесаріи въ Виѳиніи, передавъ сироту — дитину опѣцѣ своєї матери, а самъ вступивъ до монастыря. Хлопецъ рѣсь, та вже вѣдъ дитинства спѣшивъ все до церкви и оставъ таки межи церковною прислугою. Опѣся ставъ ученикомъ пустынника Стефана, що живъ недалеко ихъ мѣста, а той пѣзнавши, що молодець той покликаний єсть до прославленя Имени Божого, порадивъ єму вступити до монастыря Мидикійского, где по сѣмохъ лѣтахъ, повныхъ чеснотъ и совершенства, зѣоставъ св. Никита высвяченный патріархомъ св. Таразіємъ на священника. Пѣзнѣйше, за наслѣдника св. Таразія, патріарха св. Никифора, зѣоставъ св. Никита игуменомъ монастыря (814 р.) Теперъ завѣвъ вѣнъ въ св. обители строгій порядокъ, самъ научавъ братѣвъ-монахѣвъ, котрыхъ зѣбрало ся въ мо-

настыри бѣльше якъ сто, вѣчно прига-
довавъ имъ, що жите минає, а смерть
и судъ не минає нѣкого.

Настали часы клятого еретика, Льва
Вѣрменина. На вигнанє пошли и па-
тріархъ царгородскій, св. Никифоръ, и
другі владыки: св. Емилианъ зъ Кизика,
св. Теофиляктъ зъ Никомидіи, св. Петръ
зъ Nikeи, св. Евѣимій зъ Сардіи, св.
Еодоръ Студитъ и другі. На патріар-
шѣмъ престолѣ въ Царгородѣ засѣвъ
еретикъ-образоборець Еодотъ. Єресь
осуждена и выклята на семѣмъ Соборѣ
вселенскѣмъ (а другій Nikeйскій 787 р.)
пѣднесли голову, тажъ за нею стоявъ
самъ цѣсарь. Игуменѣвъ виднѣйшихъ
монастырѣвъ казавъ вѣнъ кинути въ
плюгаву темницю и морити голодомъ.
Мѣжъ ними бувъ и св. Никита. Цѣсарь
прогнавъ єго до мѣста Масалеонъ; сто-
рожа безмилосердно гнала св. старика,
а по пятыхъ дняхъ дороги, коли вѣнъ
уже цѣлкомъ падавъ зъ силъ, заверну-
ли єго назадъ до Царгорода и кинули
до вязницѣ, переповненои монахами-
исповѣдниками. По якѣмсь часѣ пущено
єго на волю, а тодѣ ставъ вѣнъ явно
покоряти єресь и цѣсарєви до очей вы-
кидати єго злобу.

Тожь зновъ кинено єго въ вязницю; на щастє однакъ старшимъ тутъ бувъ одинъ праведный католикъ, Захарія, тожь не зазнавъ св. Никита бодай мукъ и голоду. Но вскорѣ вже засудивъ єго цѣсарь на прогнанє, на островъ св. Гликеріи, где замкнено єго въ темниці. Наставникомъ бувъ тутъ еретикъ Антимъ и той мучивъ св. Никиту въ всякій можливый спосѣбъ. Но не угнувъ ся св. исповѣдникъ, хотяй кѣлька лѣтъ пересидѣвъ въ вязниці, а славивъ Господа, за которого мѣгъ страдати, и Господь надгородивъ єму все тоє ласками своими. За єго молитвою освободивъ ся Захарія, начальникъ вязницѣ, о котрѣмъ повыше мы згадали, зъ полону, въ котрый взяли єго въ Тракіи, а Богъ чудеснымъ способомъ обьявивъ Святому хвилю освобожденя праведного Захаріи.

По смерти лютого, жестокого, и жестоко убитого Льва Вѣрменина, за цѣсаря Михаила Гикавого выйшли исповѣдники на волю, а св. Никита осѣвъ коло Царгороду въ однѣмъ уединенѣмъ мѣстѣ. Тутъ засіявъ вѣнъ всѣмъ блескомъ чеснотъ, тутъ моливъ ся день и нѣчь словами: „Господи, научи мя творити волю твою!“ Тутъ прославивъ ся

многими чудесами и тутъ въ святости передавъ душу свою въ руки Господа, дня 3. цвѣтня 824 р. Тѣло его перевезено до Мидикійского монастыря середъ плачу народа и середъ многихъ, за ласкою Бога совершившихъ ся чудесь.

Потѣхи побожныхъ вже въ тѣмъ житю.

Иисусъ Христосъ сказавъ одного разу до своихъ ученикѣвъ, що ихъ смутокъ перемѣнить ся въ радѣсть, перше для того, що зновъ побачуть его, свого Учителя по Воскресенію, а въ кѣнци наступить радѣсть, котрой имъ нѣкто не зможе вѣдѣобрати. Звычайно тѣ, що не знають докладно католицкой религії, представляють собѣ побожныхъ людей яко такихъ, що суть все смутні и мають понуре лице. Однакъ та ихъ гадка єсть хибна. И побожні дѣзнають потѣхъ вже въ тѣмъ житю и то далеко бѣльшихъ чимъ змыслові роскоші свѣ-

товцѣвъ. Роскажемо дещо про тѣ потѣхи та докажемо се.

І. Що побожні дѣзнають потѣхъ вже въ тѣмъ житю, то се выразно сказавъ Іисусъ Христосъ, та се посвѣдчають такожь справедливѣ мужѣ старого, а Святѣ нового Завѣта.

Іисусъ Христосъ говоривъ ученикамъ, що: „Серце ихъ буде радувати ся“, коли побачуть Его воскресшого. Приказавъ навѣтъ вѣрнымъ тѣшити ся зъ взгляду на будущу нагороду. Каже Вѣнъ: „Радуйте ся и веселѣтъ ся, понеже ваша заплата буде гойна на небесѣхъ. Нехай не тревожить ся ваше серце; миръ зѣставляю вамъ; такожь при Рождествѣ Іисусѣ Христа спѣвали ангелы: Миръ людямъ доброй волѣ. А прецѣнь нѣкто не заперечить, що внутрѣшний супокѣй то наибѣльше щастє.

Тому то и справедливѣ мужѣ Старого Завѣту тѣшили ся, хотяй не одержували тѣлько ласкъ, що мы. Царь Давидъ каже: »Серце мое и тѣло мое возвеселило ся о Бозѣ моемъ“.

Называє вѣнъ Бога тымъ, — „который увеселяє его молодѣсть“. Взыває вѣнъ такожь всѣхъ справедливыхъ, щобы радували ся и веселили ся, говорячи: „Веселѣтъ ся о Господѣ и ра-

дуйте ся всѣ справедливи“. Пророкъ Исаія каже: „Возвеселить ся и возрадуе ся душа моя о Господѣ“. Тѣшивъ ся такожъ пророкъ Данииль, коли знаходивъ ся межи львами а они его не рухали, а его товаришѣ зъ радостию спѣвали пѣсню, выхваляючи Бога, коли були кинені въ розпалену печь и огонь ихъ не чѣпавъ ся. Веселячи ся зъ народження сына свого Іоанна Крестителя, побожный Захарія заспѣвавъ пѣсню, дякуючи Господеви.

У Святыхъ Нового Завѣту та внутрѣшна радѣсть показуе ся ще бѣльше, позаякъ они мають бѣльшу причину до радости. Пресвята Дѣва Марія, ставши Матерію Сына Божого, зъ радости спѣвае: „Величитъ душа моя Господа и возрадувавъ ся духъ мѣй о Бозѣ Спасѣ моемъ“. Пастирямъ сказавъ ангель пѣдчасъ народження ся Іисуса Христа: Оповѣщаю вамъ велику радѣсть, що нынѣ народивъ ся Спаситель, котрый єсть Іисусъ Христосъ. Мудрцѣ зъ всходу сонця радували ся: „радістю великою, побачивши звѣзду, котра провадила ихъ до народженого Спасителя. Пророкъ Симеонъ, урадувавъ дуже, коли мѣгъ оглядати и взяти на руки Дитятко Іисуса. Апостолы урадували ся,

якъ каже Св. Євангеліє побачивши Іисуса Христа заразъ по Єго воскресенію. Пѣзнѣйше зносили они рѣжнѣ муки зъ великою радостію, тѣшучи ся, що стали гѣдными терпѣти для имени Іисуса. Св. апостолъ Павло называє Бога: „Богомъ всеи радости, котра потѣшає насъ въ нашѣмъ смутку“.

2. А щожъ потѣшає побожныхъ вже въ тѣмъ житію?

Суть то напередъ правды вѣчнѣ, котрѣ пѣзнаємо въ части самимъ розумомъ, а въ бѣольшѣй части зъ науки объявленої черезъ Св. Вѣру. Уже черезъ природне свѣтло розуму знаємо, що єсть Богъ и що душа чоловѣка єсть безсмертна. Обѣ тѣ правды суть потѣхою для мыслячого чоловѣка, а головнѣ тодѣ, коли вѣнъ єсть пригноблений якимсь нещастємъ. Тодѣ потѣшає єго гадка, що терпѣня єго мусять скѣнчити ся, та що справедливый судія вымѣритъ єму справедливѣсть въ другѣмъ житію. Росказують, що коли славный, грецкій фильзофъ вынайшовъ нове твердженє математичне, такъ дуже тымъ утѣшивъ ся, що зъ вдячности жертвувавъ богамъ сто волѣвъ. Славный математикъ Архимедъ впавъ въ купелѣ на добру гадку, а то утѣшило єго

такъ дуже, що вискочивъ зъ купелѣ и кричавъ: „я знайшовъ, я знайшовъ“, не зважаючи на то, що бувъ нагій. Єсли отже такі правды веселять чоловіка, то щожъ доперва правды релігійні?

Що можемо мы говорити о правдахъ, котрі обявивъ намъ Богъ надприроднымъ способомъ, котрі суть предметомъ Св. вѣры. Ті дають намъ докладнѣйші вѣдомости о Бозѣ и Єго вѣдношеню до насъ. Св. вѣра учитъ, що Богъ насъ дуже любить. Прецѣнь Вѣнъ Самъ сказавъ устами пророка Еремїи: „Любовію вѣчною полюбивъ я тебе, длятого и милосердячи ся, притягнувъ тебе до себе“. Іисусъ Христосъ зновъ каже: „Такъ дуже полюбивъ Богъ свѣтъ, що и Сына Свого єдиного родного давъ, щоби кождый вѣруючий въ Него не погибъ, но мавъ жите вѣчне“. Св. Євангелистъ Іоаннъ каже: „Дивѣтъ ся яку любовь давъ намъ Отець, що названі єсмо сынами Божиими“. Длятого знаємо, що єсли мы терпимо, то дотикає насъ рука Отця, котра змѣряє до нашого добра. „Не лякай ся сыну мѣй“, — каже мудрець Божій Соломонъ — „єсли тебе Богъ буде карати, бо черезъ ті кары хоче Вѣнъ випробувати, якъ дуже ты Єго любишь, щоби

вѣдповѣдно до твоєї вѣрности визначити тобѣ потѣмъ нагороду“. Не дивота проте, що Святі, коли ихъ поганы тяжко мучила, зносили тѣ муки зъ наибѣльшою радостію. И мы чимъ глубше розважуємо о правдахъ св. вѣры, тымъ бѣльшой дѣзнаємо радости. Ісусъ Христосъ такъ каже про патріярха Авраама, котрый живъ два тысячі лѣтъ передъ Єго народженемъ: „Авраамъ зъ радостію бажавъ, щоби мѣгъ оглядати мѣй день; и оглядавъ и веселивъ ся“. Таку, велику отже радѣсть справедливі мужі Старого Завѣту, коли розважували о маючѣмъ прійти Спасителю. А по Єго приходѣ чижъ не повиннісьмо тѣшити ся.

А св. вѣра не лише освѣчує насъ и розвеселяє, але такожъ подає намъ способы якъ маємо мы увѣльнити ся вѣдъ грѣхѣвъ и освятити ся. А тѣ способы ужиті належито, якъжежъ насъ розвеселяють! Вже царь Давидъ просячи о вѣдпущені грѣхѣвъ, каже: „Приверни менѣ Господи радѣсть спасенія Твоего“. А пророкъ Исаія подає яко причину своєї радости то, що: „Богъ приоблече єго въ шаты спасенія“. А и мы чижъ не чуємо въ собѣ внутрѣшної радости, коли въ Имени Ісуса Христа

отримуємо розгрѣшенє? Старець Симеонъ утѣшивъ ся, коли мѡгъ взяти Дитя Іисусъ на свои руки. А мы маємо то щастє, що споживаємо навѣтъ Найсвятѣйше Тѣло и Кровь Іисуса Христа на св. Причастію; и чижь не маємо мы чого тѣшити ся? А и иншій св. Тайны приносять намъ потѣху. Послѣдне намащенє св. Єлеємъ потѣшає каждого въ тяжкѡй недузѣ и приготавлиє єго до веселого переходу до лѣпшого житя.

Такожь розвеселяє насъ робленє добрыхъ дѣлъ. Взываючи насъ до молитвы, каже Іисусъ Христось; „Прійдѣть до мене всѣ, котрі працюєте и єсте обтяжені, а я васъ успокою“. Для того то и св. апостоль Якѡвъ наминає насъ: А єсли кто зъ васъ смутить ся, то нехай молитъ ся“. Особлившу радѡсть спричиняє намъ такожь даванє милостынѣ. Люди тѣшать ся, єсли можуть выпожичати свои капиталы и брати зъ того процентъ. А Духъ Божій каже: „На дуже а дуже великій процентъ дає Господеви той, кто має милосердіє надъ убогими. Не пять або шѣсть, але сотки проценту вѡдбирає той, кто зъ охотою дає милостыню“. Такожь Іисусъ Христось сказавъ: „Благословенні милосердні, понеже они

милосердія доступлять. А на страшнѣмъ судѣ справедливый Судія буде такожъ звертати вагу головно на дѣла милосердія и скаже до милосердныхъ, поставивши ихъ по правѣй сторонѣ: „Прійдѣть благословеннй Отца мого и отримаєте царство, приготоване вамъ вѣдъ заложеня свѣта“.

3. Въ кѣнци потѣшає побожныхъ вже въ тѣмъ житю надѣя вѣчного щастя въ небѣ.

Прецѣнь Іисусъ Христосъ выразно жадає вѣдъ Своихъ ученикѣвъ, щобы: „радували ся и веселили ся“, зъ причини гойнои заплаты, яка чекає ихъ въ небѣ. Уже въ Старѣмъ Завѣтѣ справедливый, а тяжко терплячій Іовъ потѣшавъ ся, що по воскресенію мертвыхъ въ тѣлѣ своимъ оглядати буде Спасителя. Такъ само и братья маковейскі тѣшили ся, коли ихъ катовано. Духъ Божій въ обавленю заповѣдає: „И отре Богъ слезу зъ очей ихъ, благословенныхъ, а смерти дальше не буде, анѣ смутку, анѣ болю бѣльше не буде“. Длятого то св. апостолъ Павло пише: „Думаю бо, що терпѣня теперѣшного часу суть недостойнѣ тои славы, яка намъ обьявить ся“. А за пророкомъ

Исаією каже: „Чого око не видѣло и ухо не чуло, то приготувивъ Богъ тымъ, котрѣ выповнятъ его заповѣди“.

Кара Божа.

Передъ кѣлькома лѣтами померъ въ Севиллѣ въ Испаніи одинъ монахъ, що походивъ зъ богатой родини, а до монастыря вступивъ лише тому, щобы спасти свою душу.

Въ мѣстѣ тѣмъ було багато людей, котрѣ казали, що они въ ничь не вѣрятъ. Трохъ такихъ молодыхъ людей постановили собѣ зажартувати зъ того монаха та забавити ся его коштомъ.

Одинъ зъ нихъ мавъ удавати хорого, а два другі мали удати до монастыря и просити того монаха, щобы прійшовъ исповѣдати ихъ товариша. Разомъ зъ монахомъ мали они замкнути ся въ комнатѣ и его высмѣвати. До выконання того огидного пляну выбрали они собѣ бурливу нѣчь, щобы черезъ те докучити ще бѣльше монахови.

Буря лютила ся на дворѣ, дощъ ллявъ якъ зъ цебрика, коли тѣ два недовѣрки запукали до брами монастыра, просячи зъ удаными слезами въ очахъ о послѣдну духову помѣчь для своего хорого товариша.

Сторожу донѣсь про се монахови, и въ недовзѣ йшли вже они всѣ три разомъ улицею. Провадили они его навмысне по брудныхъ уличкахъ мѣста. По довгѣй блуканинѣ прійшли они на мѣсце, де мали зробити ту огидну комедію, прійшли до низенькой брудной хаты, де на лѣжку той нѣбыто хорый и стогнавъ.

Товаришѣ позѣстали за дверима чекаючи нетерпело на хвилю, въ котрѣй будуть могли высмѣвати ся зъ монаха, а монахъ тимчасомъ удавъ ся до хаты, щобы высповѣдати хорого.

Тревало то досить довго и товаришамъ, що стояли на дощи коло хаты, почало вже нудитися, коли наразъ отворили ся двери и въ нихъ указавъ ся монахъ.

— Якъ-жежь має ся хорый? — запытали они зъ усмѣхомъ.

— Хорый померъ! — промовивъ поважно монахъ.

— Що, вмеръ? Отче то неможливо, вы жартуете хиба зъ насъ.

— Не жартую, але кажу щирю правду.

Перестрашеній товаришъ удали ся скоро до комнаты, але застали тамъ лише зимне тѣло недовѣрка.

Такъ то покаравъ Богъ того грѣшника.

Стара якъ свѣтъ исторія.

Одинъ селянинъ управлявъ городъ разомъ зъ своєю женою. Послѣдну грядку засѣявъ вѣнъ тайкомъ салатою, щобы зробити несподѣванку для своєї жєны. Але и жена любила свого мужа и хочачи такожъ зробити єму несподѣванку, засѣяла другого дня ту саму грядку фасолею, бо єи мужъ любивъ дуже фасолю. Тихцемъ мужъ передъ жєною, а жена передъ мужемъ пололи грядку. Мужъ выривавъ фасолю, а жена салату. Якежъ було ихъ здивованє, коли вѣ осени побачили грядку пустою.

50

А чижъ не такъ само поступають
родичѣ въ выхованю дѣтей, коли мати
позволяє дѣтямъ на се, чого заборони-
въ батько, а батько зновъ дивить ся
черезъ пальцѣ, коли дѣти роблять се.
на що не дозволила мати.

Стара то якъ свѣтъ исторія, але
важна.

Родичѣ не проклиняйте вашихъ дѣтей.

Жила одного разу бѣдна вдова зъ
своими двома доньками. Старша зъ
нихъ мала 12, а молодша 8 лѣтъ. Була
она дуже чесна и длятого всѣ єи ша-
нували. Але мала она одну дуже велику
ваду. Коли єи що не небудь не сподо-
бало ся, заразъ починала она прокли-
нати. А кляла такъ страшно, що ажъ
сумъ було слухати.

Одного дня збила старша єи дочка
черезъ неувагу двѣ мыски. Коли се
спостерегла мати, крикнула въ злости:
Вже зѣблисьте и не могли вы тымъ
удивляти ся. И щожъ стало ся? — Не-

задовго сѣла мати зъ дочками до обѣду. Наразъ старшадочка зблѣдла, почала чорнѣти и повалила ся на землю. Мати кинула ся зъ молодшою дочкою на ратунокъ. Не гаразъ и молодша дочка захлиснула ся и повалила ся си-на на землю. Не помогла жадна помôчь. За годину сповнило ся бажане матери высказане въ нещасливу годину.

Золоті мысли.

Обмовникъ має діавола на языцѣ; хто прислухує ся обмовѣ, має діавола въ ухахъ.

~~~~~

Борони свого, = не рухай чужого.

~~~~~

Уникай першого грѣха, а не по-повнишь другого.

~~~~~

Въ житію чоловіка кôнець дѣло хвалить а не початокъ: Юда почавъ добре, але скôнчивъ страшно.

Лѣнивство єсть матерею всѣхъ грѣхѡвъ.

~~~~~

Той, що хвалить тебе въ очи, готовый поза очи ганити; той, що ганить въ очи, поза очи сего не зрѡбитъ.

~~~~~

Не штука отримати мастокъ та почеси по родичахъ, але штука дѡйти до нихъ чеснымъ житємъ та чесною працею.

~~~~~

Не той єсть дѣйсно слѣпый, що не видитъ, але той, що не хоче видѣти.

Змѣсть числа четвертого:

1. Христось воскресъ!
2. Преподобный Отець нашъ Никита
Исповѣдникъ, Игумень обители Мидикійскія.
3. Потѣхи побожныхъ вже въ томъ житю.
4. Кара Божя.
5. Стара якъ свѣтъ исторія.
6. Родичѣ не проклиняйте вашихъ дѣтей.
7. Золоті мысли
8. Календарь на цвѣтень.

Р ъ К ѣ 1909.

КНИЖОЧКА МИСІЙНА.

Число п'яте.

Мѣсяць май.

Цѣна 6 сот.

Л Ъ В Ѡ В Ъ.

Накладомъ редакціи „Посланника“.
Зъ Ставропигійскои печатнѣ, пѣдъ зар. М.Рефца
1909.

Радуйся благодатная, Господь зъ Тобою!

До Пресвятои Дѣвы Маріи.

О Маріє, Мати Божа,
Къ Тебѣ мольбы взношу,
Коли прійде хвиля смерти,
Поможи мнѣ прошу.

Коли всѣ мене покинутъ,
И я мовъ билина
Полишу ся, поможи мнѣ,
Бомъ Твоя дитина.

Въ тую хвилю будь при менѣ,
Не дай въ грѣхъ впадати,
Но поможи вытревати,
О Божая Мати.

Въ Тебѣ маю я надѣю,
Поможи въ потребѣ,
Дай, щобъ потѣмъ я злучивъ ся
Зъ Тобою у небѣ.

Марія Матѣрь Божя, — Мати руского краю.

Весна и єи найкрасшій мѣсяць май, посвяченый Пречистой Дѣвѣ Маріи. По цѣлѣй земли рознесли ся пѣсни и мольбы до Царицѣ неба и земли, а зъ усть бѣдныхъ русскихъ дѣтей поплыла пѣсня: »Пречистая Дѣво Мати руского краю«.

И зновъ зароятъ ся, прибраными святочно людьми, дороги до всѣхъ чудотворныхъ мѣсць, щобы тамъ передъ могучою Царицею зложити свою радѣсть, свое горе.

И пѣде бѣдный и богатый, господарь и слуга, старый и молодой до своєї найлѣпшой Матѣнки, щобы просити у Неи помочи.

И чи се перша така весна, першій май? Ой, нѣ! Ще вѣдъ самого початку христіянства ставъ рускій нарѣдъ почитати Пречисту Дѣву та клонити передъ Нею свои головы.

Имя Маріи и имя руского краю є звязані зъ собою такъ тѣсно, якъ судьба зъ житємъ чоловіка.

Отворімъ картки історіи нашого, бѣдного, руского народа, перейдѣмъ и пригляньмо ся имъ докладно, вѣдъ найдавніѣйшихъ часѣвъ ажъ до теперъ а побачимо, що зъ именемъ Пречистой вяжеся тѣсно судьба руского народа черезъ весь часъ єго істнованя. Не даромъ проте названо Пресвѣату Дѣву Матерею руского краю.

Рускій нарѣдъ пѣзнавъ, що лише пѣдъ покровомъ Пресвятои Дѣвы Маріи внесе ся вѣнъ понадъ всѣ инші народы. Не дивниця отже, що вже вѣдъ найдавніѣйшихъ часѣвъ зачинає ся перше почитанє Пресвятои Дѣвы, що вже вѣдъ найдавніѣйшихъ часѣвъ рускій нарѣдъ горнувъ ся и горнеся до Неи, якъ дрѣбні дѣти до любои мамы.

Зберѣмъ всѣ рускі пѣсни, а переконаємо ся, що половина зъ нихъ суть то молитвы до Пресвятои Дѣвы.

И чомужъ се такъ? — Тому, що рускій нарѣдъ зрозумѣвъ, що лише Пресвята Дѣва єсть найбѣльшою єго Заступницею передъ Богомъ и одинокою охороною покривдженихъ бѣднихъ сирѣтъ — дѣтей руского народа.

Загляньмо до тихъ нужденныхъ рускихъ хатъ, а не знайдемо анѣ одной, въ котрѣй не булобы образа Пречистой, не знайдемо анѣ одной людини, котра не вважалабы Пречисту за свою найбѣльшу Покровительку.

Бѣльшѣсть церковь єсть присвячена Пренепорочнѣй Дѣвѣ Маріи, а се лише выслѣдъ горячої любви, яку плекає весь рускій нарѣдъ до Пречистой въ своѣмъ серцю. Не даромъ же той самъ нарѣдъ зложивъ въ Єи честь красну пѣсню и назвавъ Пречисту Матерею руского краю.

Такъ, Пречиста була и буде Матерею руского краю. Весь рускій нарѣдъ горнувъ ся и горне ся до Неи.

А й Она добра Мати не опускає нѣколи своихъ милыхъ, рускихъ дѣто-

чокъ. Всюда спѣшитъ Она зъ помощію до всѣхъ тихъ, що до Неи удають ся. Дуже часто чуємо и бачимо, що тамъ де люди не могли помогчи, що тамъ де всяка лѣкарска помôчь була безуспѣшна, — тамъ помогла Пресвята Дѣва. Она выбрала собѣ навѣть мѣсця де выслухує найрадше нашѣ просьбы. Мѣсця тѣ украсила Она Своими чудотворними иконами. Се мѣсця вôдпустовѣ.

Свята Мучениця Гликерія.

Дня 13. мая.

Св. Гликерія була родомъ зъ Траянополя въ Тракіи, сирота по великомъ достойнику, Маврикію. Она приняла вѣру Христову, и присвятѣвши дѣвицтво своє Спасителеви, перебувала безнастанно въ церквѣ и молила ся до Пречистой, щобы тутъ на земли стала ся гôдною дати свѣдоцтво св. вѣрѣ, котру такъ тяжко гонили погане. Ко-

Св. муч. Гликерія. (дня 13. мая).

лижъ гонитель Савинъ ставъ вязнити христіянъ, то св. Гликерія, вспоможена ласкою Божою, пошла въ часѣ приношенія жертвъ поганьскихъ до бѣжницѣ, станула на пѣдвысшенѣмъ мѣсци, а взнесши руки и очѣ до неба, стала въ голосъ молити ся и прославляти Христа Спасителя. А коли на чолѣ своѣмъ начертала крестъ св., то затрясла ся земля и идолы упавши на землю, розтовкли ся.

Розлюченіи погане стали кидати на ню камѣнями, но не зробили їй нічого, бо сила Божа боронила св. Мученицѣ. Тодѣ мучитель Савинъ казавъ єю привязати за волосе до дерева и строгати острыми желѣзами, а св. дѣва прославляла середъ мукъ Господа и величала Имя Єго. Потѣмъ кинено єю въ темницю и морено голодомъ. Въ noci дѣставъ ся до неї священникъ Филоратъ и благословивъ єю на дальшу муку. А потѣмъ явивъ ся Ангелъ Божій и чудеснымъ способомъ накормивъ св. дѣву и возрадовало ся єї сердце

и тымъ смѣлѣйше еще станула она передъ мучителемъ.

»Жертвуй богамъ! — сказавъ Савинъ, — бо иначе ждуть тебе тяжкіи муки!»

»Якъ могу я жертвовати богамъ твоимъ, коли они на самъ видъ креста св. упали въ порохъ? А муки твои не страшнѣи менѣ: мене лякали бы муки вѣчнѣи, якѣ ждуть тыхъ, що вѣдступили вѣдъ правдивои вѣры!»

Тодѣ казавъ вѣнъ бити св. Гликерію по лицю, а она перетерпѣла и тоє и вспомянула хвилю, коли и Спасителя били по св. лицю и зневажали и тѣшила ся, що може за Христа страдати.

Савинъ казавъ вести св. Мученицю за собою до Иракліи и тутъ кинути въ розпалену желѣзну печь, та огонь не пошкодивъ св. дѣвѣ. Тодѣ казавъ мучитель здерти шкѣру зъ головы єи и оковану кинути св. Гликерію до вязницѣ. Настала нѣчь. Уснули сторожѣ, а св. Гликерія мимо тяжкихъ ранъ молитъ ся Богу и прославляє Имя Єго

и призиває помочи Пречистої Дѣвы. Наразъ яснѣсть велика озарила темницю; то Ангелъ Божій по разъ другій явивъ ся и уздоровивъ раны єї, а душу наповнивъ незвычайною небесною потѣхою на знакъ, що не забуває о слугахъ своихъ. Рано, коли мали Святу вести на судъ, сторожъ темницѣ, Лаодикій, побачивши єю цѣлкомъ здорову и вѣльну вѣдъ оковъ, припавъ до єї нѣгъ и ставъ прославляти Христа, въ которого увѣривъ. Самъ наложивъ на себе єї оковы и добровѣльно станувъ на судъ и въ голосъ ставъ взывати: »великій єсть Богъ христіянъ и въ Него я вѣрую!« За то казавъ єго Савинъ усѣчи мечемъ, а вѣнъ радо принявъ мученичу смерть и не выперъ ся Христа, за що дѣставъ въ небѣ вѣчну надгороду.

Мучитель казавъ поставити св. Гликерію середъ видовища и выпустити на ню дикі львицѣ, но тоті покладали ся у єї нѣгъ. А св. дѣва вознесла руки до неба, стала величати Христа

Спасителя, и середъ тои молитвы чиста душа еи улетѣла до неба. Она пострадала за цѣсаря Марка Аврелія, 172 р. Мощи еи похоронено въ Иракліи а пѣзнѣйше въ Лемнось, а зъ мощей тыхъ вытѣкало благовонне миро.

Выслухана молитва.

Мы Твои дѣти
 Просимъ Тя зъ слезами,
 Марѣе — Дѣво
 Моли ся за нами!

Будо то въ мѣсточку Р. Сонце хилило ся вже до заходу, вже червонѣло, але все ще було его видно. Все ще споглядало оно на землю неначебы ему було жаль розставати ся зъ людьми, котрымъ присвѣчувало цѣлый день. Зъ дзвѣнницѣ розлягъ ся чудовый голосъ дзвонѣвъ а на той голосъ почали заразъ сходити ся люди до церкви. Передъ престоломъ Пресвятои Дѣвы

Маріи запалено свѣчки, що ихъ поло-
мѣнь філювала помежи цвѣтами.

Розпочавъ ся молебень. Залунала
побожна пѣсня, а люди все ще схо-
дять ся. По тяжкôй працѣ спѣшать
они по осолоду передъ образъ Тои,
Котра вислухала вже такъ багато
просьбъ та такъ много потѣхъ удѣлила.
Всѣ они клякають на колѣна и щиро
молять ся. Ажъ ось надходить моло-
деньке дѣвчатко, падає такожъ на ко-
лѣна, руки вносять до неба, а лице
его заливаєсь слезами. Хоче спѣвати
разомъ зъ иншими, але слезы не по-
звеляють.

Бѣдна та дѣвчинка Маруся мала
на свѣтѣ лише матѣрь, котра виховала
єи старанно и научили любити Бога,
людей и чесноту. Батько єи померъ
коли она була ще въ колысцѣ, а ра-
зомъ зъ его смертію пропало й добро-
щастє, бо вôнь будучи добрымъ теслею,
зароблявъ багато такъ, що родина его
не знала, що то єсть нестатокъ. На
нещастє упавъ вôнь зъ руштованя при

будовѣ дому, вправдѣ не забивѣ ся вѣнъ на мѣсци, але перехорувавши тяжко пару лѣтъ таки розпращавѣ ся зъ свѣтомъ. Добра жена хотѣла его сама пильнувати, не жалувала нѣчого, проте и заощаджені гроши вѣ недовзѣ росли ся.

На похоронні выдатки треба вже було продавати рѣчи. Мимо того нещаслива мати тимъ не зразила ся и на гробѣ свого мужа присягла, що хоче жити лише для своєї дитинки, що тодѣ ще и не розумѣла, що то нещастє, що страта.

И дотримала присяги; працювала тяжко, щобы лише дитинѣ нѣчого не бракувало.

Потѣмъ посылала єи до школы, а по окѣнченю школы на науку шитя. Теперъ 16-лѣтна Маруся помагала вже матерѣ, не давала єи вже такъ працювати якъ давнѣйше, однимъ словомъ: була єи потѣхою и щастємъ.

Але знищенє довголѣтною працею та терпѣнями тѣло матери почало ще

разъ то упадати на силахъ, ажъ въ кѣнци одного маевого ранку не могла вже она повстати зъ лѣжка. Мимо всѣхъ просьбъ Марусѣ, не позволила она кликати до себе лѣкаря надѣючи ся сильно на Милосердіе Боже. Власне теперъ повернула була Маруся зъ робсты. Коли давъ ся чути голосъ дзвона, промовила до неї мати: „Моя дитинко! ты видишь сама, що на лѣкаря насъ не стати, а я що разъ чую ся слабшою. Здає ся що вже въ недовзѣ прійде ся менѣ зъ тобою розпрощати. И щожь зробилабы ты безъ мене? Длятого иди теперъ до церкви и помоли ся тамъ передъ образомъ Пресвятои Дѣвы Маріи за мене, проси Ёї, а Она певно змилосердить ся надъ тобою сиротою.

Учувши тѣ слова, Маруся закинула на голову хустку и побѣгла до церкви. Въ недовзѣ бачено вже єї въ церквѣ якъ плакала и молила ся.

Наразъ приступивъ до неї якійсь вже сивый мущина и поспытавъ єї чого она плаче. Зъ слезами въ очахъ

оповѣла она ему про недугу своєї матери.

— Моя дитинко, — промовивъ сей мущина, — видко, що Пресвята Дѣва, выслухала твоєї молитвы, я єсьмь лѣкаремъ, ходи зъ мною до твоєї матери.

Маруся встала заразъ, взяла доктора за руку, споглянула ще разъ на образъ Пресвятої Дѣвы и потягнула лѣкара за собою. Ледво мѡгъ вѡнъ йти за нею, мусѣвъ ажъ єи пригадувати, що въ єго вѣцѣ такъ бѣгати не можна. Въ кѡнци прибули до малого домику на кѡнцѣ мѣста. Оглянувши хору, запевнивъ єи лѣкаръ, що въ коротцѣ она выздоровѣє, та приобѣцявъ приходити частѣйше, а кромѣ сего запевнивъ єи, що она не буде мати жадного выдатку, бо вѡнъ присле все, чого лише будуть потребовати. Мати и дочка почали зъ радости плакати та дякувати лѣкареви, але вѡнъ промовивъ до нихъ:

— Не дякуйте менѣ, але Пресвятої Дѣвѣ Маріи, бо Она мене до васъ

прислала. Не мавъ я охоты выходити нынѣ зъ дому, але коли я почувъ вечерни дзвоны почало щось мене попитати въ сторону церкви. Тамъ побачивъ я вашу дочку якъ плакала и постановивъ помогчи єи въ смутку.

Вѣчна Голгофѣта.

А грѣшники зновъ
роспинають Сына Во-
жого (Евр. VI. 6).

Видѣвъ я одного разу старый образъ, котрый мѣстивъ въ собѣ глубоко науку.

Видѣвъ я єго вже давно, но мимо того не выходитъ тай нѣколи не выйде вѣнъ менѣ зъ голови.

Стає вѣнъ менѣ все передъ очи, а головно тодѣ, коли бачу передъ собою людей, що такъ дуже вганяють за земскими достатками, що навѣть не щадять крови и житя другихъ.

Тодѣ стає вѣнъ менѣ передъ очима та видає ся бути не образомъ, але вѣрною фотографією всего того, що дѣє ся довкола мене... Ось виглядъ того образу:

Широка рѣнина. На нѣй товпа людей, и на ту товпу спускає сатана всякѣ дары якъ: роскошѣ, золото, дорогоцѣнности и пр. И люди тручають одинъ другого, та рвуть ся, щоби зловити бодай одинъ даръ. Кождый рве ся до якогобудь дару, тручаючи локтями, кулаками, або и оружемъ тихъ, що стоять єму на перешкодѣ. Милосердія тутъ нема.

Котрѣ не можуть витримати, падають, а на нихъ не звертає нѣкто уваги: ихъ допчуть, ихъ тратують. Довкола кровь, потоки крови... а сатана спускає дальше свои дари на тихъ людей.

И тѣ люди въ своимъ заслѣпленю и не бачуть, що передъ ними на пѣвышенѣмъ мѣсци висить роспятий на крестѣ Спаситель. Раны на Єго рукахъ

и ногахъ роздирають ся гвоздями и... поведенємъ тои товпи. Коже старане тои товпи, щобы бодай одинъ даръ зловити для себе, роздирають Его раны и кровь, свята кровь спливае струями на землю.

Милосерднымъ окомъ дивить ся Спаситель на тихъ людей, а Его уста говорятъ солодко: »Опамятайте ся! що вы робите? Не мучте Мене и себе!«

Но въ сторону креста нѣкто не дивить ся. Лише тѣ подоптані прійшли підъ крестъ, обняли Его своими руками та просять о помôчь...

Правда, що красний образъ? якій вôнъ звичайный, а якъ глубоко правдивый! То фотографія всего того, що насъ окружае. Пригляньмо ся...

Ось купцѣ сварять ся за гроши, котрѣ вже висять надъ ними въ воздухѣ. Якійсь меншій купецъ хоче такожь щось дôстати и собѣ жене за тими грôшми, но они валять его на землю и ще бôльше допчуть его...

Ажъ ось чоловѣкъ вже и зловивъ тѣ дары сатаны, но другій всадивъ въ его груди нѣжь и забравъ ему все. И много такихъ та подобныхъ людей, а у всѣхъ нихъ лишъ одно на думцѣ. Всѣ они рвуть ся лише до дарѣвъ сатани.

Много есть такожь людей зъ нѣгъ поваленихъ, по котрыхъ другі спинають ся по тѣ дары... И щасливый зъ нихъ той, що дѣйде ще до креста до своего Спасителя. Але горе тимъ, що того не зрѣблять. Они погибнуть, погибнуть на вѣки. Бо дары, котрі наставляе имъ сатана суть приготовані для ихъ власной погубы.

Проте не повинні мы вганяти за тими дарами, не повинні губити себе на вѣки, але идѣмъ радше до креста, идѣмъ до Іисуса. У Него такъ тихо, такъ радѣсно. Вѣнъ дастъ намъ правдиве, вѣчне щасте. А дѣйти до Него такъ легко. Довкола Него рѣвнина велика, — мѣсця для всѣхъ стане...

Взгляньмо на Ісуса, на Ёго Кровъ, на Ёго раны. Вважаймо, що коли мы вганяемо за дарами діавола, роздираемо тѣ раны ще бѣльше.

Взгляньмо на крестъ и зрозумѣймо що Голгоѳта єсть ще й теперъ, що на нѣй висить якъ и давнѣйше распятый нашъ Спаситель Ісусъ, Котрого мучать не римскій жовнѣры, але мы... мы!...

Пѣдъ Твою милѣсть прибѣгаємъ.

Чимъ єсть Пресвята Дѣва для насъ?

Матерею.

Ісусъ Христосъ, умираючи на крестѣ, сказавъ до св. Іоанна, показуючи на Пресвяту Дѣву: „Сыну, се мати твоя“. А що сказавъ до него, то вѣдносить ся до насъ всѣхъ. Мы всѣ єсмы сынами Пресвятои Дѣвы, а Она нашою Матерею.

Колижъ такъ, то и вѣдносины нашѣ до Пресвятой Дѣвы якъ сынѡвъ до матери, а Пресвятой Дѣвы до насъ якъ матери до своихъ дѣтей. И оно есть такъ дѣйсно. Буває въ хатѣ таке, що прійде дитина до матери тай єи о щось просить, а мати роззлощена, або розгнѣвана навѣть и въ той бѣкъ не дивить ся. Або буває противно: мати добра и любить свою дитину, а зла дитина ще сварить ся. Чи се є вѣдносины дѣтей до матери, а матери до дѣтей? — Нѣ! Чому? Бо въ тихъ вѣдносинахъ нема сынѡвскои любви до матери, а материньскои любви до дѣтей. Отже безъ любви, безъ сынѡвского довѣря не може бути и мовы о нашихъ вѣдносинахъ до Пресвятой Дѣвы Маріи, якъ сынѡвъ до матери, а тымсамимъ Пресвятой Дѣвы Маріи, якъ матери до насъ. Сказано, що буває мати, котра не хоче выслуhati просьбы своєи дитины. А якоужъ Матерею єсть Пресвята Дѣва Марія? Святѣ Отцѣ пишуть, що вѣколи не чувано, щоби коли кто

не бувъ выслуханий, если просить о що Пресвяту Дѣву. А и мы самѣ переконаемо ся о тѣмъ кожного дня. Мы самѣ переконаемо ся кожного дня, що Пресвята Дѣва выслухує всѣхъ тихъ, що якъ дѣти просять Їи такъ, якъ треба просити матѣрь. А се значить, що если нашѣ вѣдносины до Пресвятои Дѣвы Маріи суть такі якъ сынѣ до матери, а такі повинні и мусять бути, то Пресвята Дѣва Марія буде для насъ Матерею, то значить, що Їи вѣдносины до насъ будуть такі якъ вѣдносины матери до дѣтей.

Оттакє то бувало зъ давенъ давна, такє буде и до кѣнца свѣта. Пречиста Дѣва буде для насъ матерею, насъ любячою, доброю, але лише тодѣ, якъ мы зъ сынѣвскимъ довѣремъ будемо горнути ся до Неи и будемо просити Їи о що, але такъ, якъ просить дитина щиро, сердечно, свою любячу маму.

Гарна єсть у насъ молитва, що зачинає ся словами: Пѣдъ Твою милѣсть прибѣгаємъ... Значить вѣ тѣй

молитвѣ говоримо, що горнемо ся, приходимо до Пресвятои Дѣвы Маріи якъ до милостивои, любячої насъ Мамы. Говоримо що дня таку молитву! Але, щобы то мы дѣйсно робили такъ, якъ въ тѣй молитвѣ говоримо, то певно булобы инакше межи нами.

Тому то горнѣмъ ся до Неи, Царицѣ »Руского краю«, та просѣмъ Ёи щирими, дитинними, нескверными устами о Ёи помѣчь та Ёи милѣсть словами красной молитвы: Пѣдъ Твою милѣсть прибѣгаѣмъ.

Марія не лишила.

Умеръ отецъ, померла и мати, а по нихъ лишила ся одинока дочка именемъ Ксеня. Була то дитинка добра и побожна; зъ особлившою побожностію вѣдносила ся она до Пресвятои Дѣвы Маріи. И нема въ тѣмъ нѣчого дивного, що дитинка та була такъ побожна, понеже мала побожныхъ родичѣвъ,

Скоро розвивали ся въ серцю дитини застѣяннї за молоду зерна христїянськихъ чеснотъ такъ, що Ксеня зростаючи въ лѣтахъ, зростала такожъ въ любви до Бога и до людей. Не минуло много часу вѣдъ смерти єи родичѣвъ, а бѣдна и всѣми опущена сирота знайшла вже собѣ любячу єи матѣрь. Въ лѣснѣй гущавинѣ стояла каплиця Пресвятої Дѣвы Марїи. До тої каплїцѣ бѣгала щоденно мала сиротина молити ся и щоденно пристроювала она святой образъ красными квѣтками и щоденно кѣнчила она свою молитву тихенькою пѣснею до Богородицѣ.

Одного разу клячала она передъ образомъ Марїи. На єи лицї видно було жаль и смутокъ, а якась дуже жалѣсна пѣсня плыла зъ єи устѣ. Наразъ она утихла и промовила:

— О Марїє, чижь добре я чую, що ктось сюды зближає ся?

И дѣйсно за хвильку зашелестѣло щось вже выразно въ гущавинѣ, розхилило ся галузе и указавъ ся якійсь

незнакомый чоловікъ, вже въ старшомъ вѣцѣ. Перестрашена Ксеня встала на ровні ноги и крикнула зъ переляку. Вже самъ виглядъ того чоловіка бувъ дуже страшный, а вѣнь ще озвавъ до неї якимсь незвичайнимъ голосомъ:

— Чижь перестрашивъ я тебе дѣвчино?

— Не дуже я злякала ся, — промовила спокѣйно дѣвчинка, щодня приходжу я сюды молити ся до моєї Мамы Пресвятої Дѣвы Маріи и щодня плету для Неї вѣнки. Чи и вы може приходите сюды щоденно молити ся?

— Слухай! — каже незнакомый. Давнѣйше и я бувъ такій нерозумный якъ ты теперъ. И я колись спѣвавъ передъ образами, але то вже давно, дуже давно. Говорячи се, вѣнь дуже розсміявъ ся.

— О, чомужь говорите вы такъ безбожно о моїй мамѣ. Прецѣнь Марія єсть повна любви для тихъ, що єи люблять. Слова тї выговорила Ксеня дуже лагѣдно та зворушаючо.

— Добре моя дитино, — сказавъ незнакомый, — зъ твоєи бесѣды виджу я що я тебе засмутивъ, проте въ той спосѣбъ вже не буду выражати ся. Але чи знаєшь ты кто я?

— Нѣ, не знаю! — промовила дѣвчина.

— Я называю ся Кароль Костинъ.

Учувши тѣ слова, дѣвчина мало що не зѣмляла зъ переляку, але скупивши всѣ силы почала она благи незнакомаго, щобы єи пощадивъ.

— И чогожь ты боѣшь ся? Чи ты чула може що про мене?

— И вы мене ще про се пытаєте? Тажь въ нашѣй околици вже само ваше имя переймає страхомъ всѣхъ людей. Але прошу тебе не робы менѣ ничъ злого. Згадай на свою молодѣсть. Прецѣнь и ты уважавъ тодѣ Пресвяту Дѣву Марію за свою матѣрь.

Слова тѣ змѣнили розбѣйника, въ его очахъ показали ся наразъ слезы. Ксения спостерѣгла ту змѣну и якась незвычайна надѣя вступила въ єи сердце.

Она говорила дальше: Видно, що жаль тобѣ твоєи минувшой, дорогои молодости, але не жури ся згадай на любовь Пресвятои Дѣвы Маріи. Згадай, що ще не чувано, щобы Марія не выслужала коли просьбѣ того, хто єи о що просить. Ледво скѣнчила она тѣ слова, дивить ся а розбишака клячить, мо- лить ся и плаче. Наразъ зриває ся зъ землѣ, выриває єи зъ рукъ деревляный крестикъ и зникає въ заросляхъ.

Минуло много лѣтъ. Ксения вступила вже до монастыря, де задля єи побожности выбрано єи по якѣмсь часѣ игуменю. Одного разу закликано єи до розмовницѣ, понеже зъ нею хотѣвъ бачити ся якійсь незнакомый монахъ.

»Слава Іисусу Христу!« привитавъ вѣнъ єи. Щожъ то не пѣзнаєте мене? А выйнявши зъ запазухи деревляный крестикъ и передаючи єго законницѣ, говоривъ дальше:

— Той крестикъ вырвавъ бувъ вамъ зъ вашихъ рукъ розбишака Кароль Костикъ, а нынѣ звертає вамъ

его зъ вдячностію монахъ Іосифъ. Не-
хай Богъ вынагородить васъ за се, що
вы выратували мою бѣдну душу вѣдъ
погибели !!

Такъ то ратує Пресвята Дѣва
Марія кожного чоловіка, котрый лише
удає ся до Неи зъ просьбою о помѣчъ.
Длятого то справедливо названо Ёи
„Пристанищемъ грѣшникѣвъ“. Проте
и мы любѣмъ Ёи щиро, вѣдносѣмъ ся
до Неи все отверто, а будьмо певнѣй,
що она насъ не опустить нѣколи.

Стародавне переданє о Пресвятѣй Дѣвѣ Маріи.

Въ головнѣмъ мѣстѣ Баваріи, въ
монастырѣ Клярисокъ, була передъ
многими лѣтами одна молода законниця
именемъ Беатриса. Була она дуже по-
божна и мимо того, що була ще моло-
денькою, була для другихъ примѣромъ.
Всѣ ёй проте шанували та любили, ви-
дячи въ нѣй ревну почитательку, Пре-
святои Дѣвы Маріи.

Одного разу захорувала законниця, що стояла при дверяхъ монастыря и урядъ той повѣрено теперь Беатрисѣ. Споглянувши на свѣтъ, збудило ся въ еи серцю бажанє свѣтовыхъ роскошей. Зъ початку старала ся она то бажанє приглушити, але коли діяволъ представивъ еи утѣхи свѣтовѣ въ найкрасшихъ барвахъ, не могла она тимъ бажаннямъ оперти ся и постановила опустити монастырь.

Проте въ ночи, коли то була цѣлковита тишина, удала ся она до капицѣ зложила ключѣ на овтарю Пресвятои Дѣвы Маріи и такъ промовила: „Ахъ найдорозша Мамо моя Дѣво Маріє! прости менѣ! Прецѣнь я служила Тобѣ вѣрно и люблю Тебе зъ цѣлого серця, але теперь не можу приглушити въ собѣ бажаня свободы... Я звертаю Тобѣ ключѣ, май ихъ въ своѣй опѣцѣ!“

По тыхъ словахъ опустила она монастырь и почала жити по свѣтовому, весело. Але въ недовзѣ пѣзнала она, що свѣтъ не єсть такій красный, якъ она собѣ его представляла. Она пѣзнала, що лише фалшъ, облуда, пѣдступъ та зрада суть прикметою того свѣта. Она вже дуже радо булабы вернула назадъ до монастыра, але боязнъ

и встыдъ встримували єи вѣдъ того. Грижа совѣсти та жаль зробили своє. Въ протягу пятнайцять лѣтъ змѣнилася она не до пѣзнаня. Постарѣла, посивѣла и представляла видъ передвчасной старушки.

Въ кѣнци не могучи довше вытримати, вернула до свого давного монастыря. Коли она задзвонила отворила браму та сама законниця, котра була давнѣйше хорою, а котру Беатриса заступала. Законниця та не пѣзнала Беатрисы. А Беатриса спытала несмѣло, що говорять въ монастырѣ про законницю Беатрису, котра передъ 15 роками утѣкла зъ монастыря. Законниця, котра отвирала браму, здивувала ся.

— Якъ то? — сказала, — прецѣнь Беатриса анѣ на крокъ не опускала монастыря, але противно була и єсть взоромъ для другихъ. Сама игуменя такъ дуже єи почитає, що вже пару разѣвъ хотѣла вѣдступити єѣ свѣй урядъ... Власне теперъ єсть она въ церквѣ; єсли хочъ то иди и подиви ся що то за побожна душа!

Беатриса учувши тѣ слова, не могла и спамятати ся зъ здивованя и удаля ся до церкви. Тутъ побачила она много законницъ, якежъ однакъ було єи зди-

вованє, коли межи ними побачила и саму себе !...

Законницѣ выйшли зъ церкви, Беатриса розпливаючи ся въ слезахъ, полишила ся. Наразъ освѣтивъ єи дивный блескъ, а коли пѣднесла очи, побачила передъ собою постать Пресвятои Дѣвы Маріи.

— Беатрисо ! — сказала Пресвята Дѣва, — понеже ты полюбила мене дуже и теперь ще любишь, длятого я заступала тебе черезъ 15 лѣтъ. Ты була для Мене дитиною а Я твоєю Матерею и яко мати зробила Я такъ, що нѣкто не знає о твоѣй утечѣ зъ монастыря. А теперь иди назадъ до твоєи келіи, покутуй щиро за грѣхи, люби Господа Бога надъ все, а Сынъ Мѡй проститъ тобѣ, якъ и я вже простила.

Постать зникла, а Беатриса зрозумѣла слова Пресвятои Дѣвы Маріи. Она вернула назадъ до монастыря и тутъ середъ щирои та строгаи покуты дочекала ся глубокою старости.

Р ѐ К ѣ 1909.

КНИЖОЧКА МИСІЙНА.

Число шесте.

Мѣсяць червень

Цѣна 6 сот.

Л Ъ В ѐ В ѣ.

Накладомъ редакцій „Посланника“.
Зъ Ставропигійскои печатнѣ, пѣдъ зар. М Рефця
1909.

Св. Евзевій Самосатскій.

Св. Причастіе.

Одна зъ найважнѣйшихъ хвиль въ житію чоловіка єсть приняте св. Причастія, бо вѣдь достойного або недостойного принятія Тѣла и Крови Христовои зависить вѣчне щастє або вѣчне проклятє, якъ рѣвножь и судьба чоловіка на земли.

Св. Причастіе єсть чоловікови коньче потрѣбне и то такъ, що безъ него чоловікъ не може ввійти въ житє вѣчне, такъ бо мовить Спаситель (Іоан. 6. 53): »Аминь, аминь глаголю вамъ: аще не снѣсте плоти Сына человѣческаго, и не пієте крови Ёго, живота не имате въ себѣ«.

Св. Причастіе має бути достойно приняте, якъ то приказує св. Ап. Павелъ (І. Кор. II. 28—30): »Да искушаєть же чоловікъ себе (т. з. найвгляне въ свою совѣсть и осудить себе)

и тако хлѣбъ да ясть и отъ чаши да пієть. Ядый бо и піяй недостойнѣ, судъ себѣ ясть и пієть, не разсуждая Тѣла Господня. Сего ради (длятого) въ васъ мнози немощни и недужливи (хори) и спять довольни (сномъ смерти померли)«.

Отвѣтно до наведенихъ слѣвъ І. Христа и св. Ап. Павла въ першихъ многихъ вѣкахъ христіянства не тѣлько священники але и міряне въ цѣлѣй церквѣ Христовѣй (отже и Латинники) причащали ся пѣдъ обома видами, такъ якъ у насъ до тецерь ся практикує.

Мы причащаємо ся въ часѣ Службы Божой подѣбно, якъ то було и на Тайнѣй Вечери.

Но на Тайнѣй Вечери І. Христосъ приготовивъ всѣхъ до св. причастія прехорошою наукою, умытемъ нѣгъ Апостоламъ и рострясенемъ ихъ совѣсти що до ихъ уломности а особенно що до зрады Юды.

Такъ и мы повинні пригото­вити ся старанно до св. Причастія, и то такъ що до тѣла якъ и що до души.

Що до тѣла маємо бути умыті, учесані и пѣсля свого стану чисто, скромно и прилично одягнені, а дотого натщѣ.

Що до душѣ маємо мати чисту совѣсть. Абы тоє осягнути, треба рос­трясти свою совѣть т. є. пригадати собѣ, коли и якъ отпра­вилисьмо послѣдну сповѣдь и зъ якимъ наслѣдкомъ. Дальше пригадати себѣ всѣ грѣхи тяжкі зъ обставинами а по можности и легкі; пѣзнати ихъ мерзѣсть и тяжкѣсть; об­ридити ихъ себѣ и зъ щирого серця якъ Марія Магдалена, жаловати, що ся ихъ поповнило, и рѣшучо, якъ Закхей, постановити, що ся ихъ бѣльше не поповнить, а за поповнені задосить учинитъ и вѣдпокутує. Теперъ присту­пає ся до св. сповѣды, где щиро и ясно оскаржає ся зъ своихъ провинъ и охотно и безусловно пѣддає ся рѣ­шеню сповѣдника.

По сповѣди вѣдправляе ся задану покуту, вычѣкуючи хвилѣ, коли васъ священникъ вѣзве до столу Господного словами: »съ страхомъ Божиимъ и съ вѣрою приступите«. Тыми словами священникъ упоминае людей, абы вглянули въ свою слабѣсть и уломнѣсть и увидѣли безконечну пропасть межъ собою а Богомъ Спасителемъ, абы ся застановили, що грѣшнѣи и недостойнѣи мають прийати Тѣло и Кровь Христову — всемогучого Бога — найсвятѣйшого Спасителя — справедливого Судію — того, котрого Сотникъ не чувъ ся бути достойнымъ прийати до свого дому (Мат. 8. 8), на видъ котрого Симеонъ Петръ (Лук. 5. 8): »припаде къ колѣнома Іисусовима глаголя: изыди отъ мене, яко мужъ грѣшенъ єсмь«. Св. Ап. Павелъ въ загалѣ каже намъ »съ страхомъ и трепетомъ содѣловати наше спасеніє« (Филип. 2. 12), а св. Ап. Петръ еще бѣльше насъ перестрашае въ Соборнѣмъ посланію словами (І. 4. 18): »Аще

праведникъ едва спасеть ся, нечестивый и грѣшный гдѣ явить ся»; а »ктожь зъ насъ дерзнетъ рещи чиста себе быти отъ грѣха«? (Прист. 20. 9).

Но зъ другой стороны священникъ словами: „и съ вѣрою“ глядає у насъ вѣры, бодай величины гѣрчицѣ (Мат. 17. 20) и жадає вѣры подѣбной, яку мала невѣста Хананейска (Лук. 8. 48), и ободряє насъ и впає вѣру, що Спаситель мимо недостойности причащающихъ ся, хоче до нихъ прійти и въ нихъ замешкати, бо такъ читаємо въ Причтахъ (23): „Сыну мѣй, дай менѣ сердце твоє, бо роскошь то моя бути зъ сынами человѣческими, бо желанемъ моимъ желяю вступити до души твоєи и мешкати зъ тобою“.

Переняті такими гадками, приближаємо ся до стола Господного : одні (що не суть до св. причастія) лишъ мыслею и желанемъ, а другі и душею и тѣломъ, и всѣ покѣрно, тихонько, зъ вѣрою и щиро вѣдмаваймо зъ священнослужителемъ приписану молитву: „Вѣ-

рую Господи и исповѣдую, яко Ты
єси во истинну Христось Сынъ Бога
живаго“...

Змѣсть тои молитвы „Вѣрую Го-
споди“ єсть прехорошій и прошу по-
слухати, но зъ увагою.

Вѣрую Господи щирымъ сердцемъ
и визнаю устами публично, що Ты,
котрого прагну прийняти, єси правдивый
Сынъ Бога живого, котрый прійшовъ
на землю спасти грѣшникѡвъ, межи
котрыми я єсмь наибѡльшій.

Позволь менѣ, Сыне Божій, стати
ся причастникомъ Твоеї Тайнои Вечери
и прийняти Тя въ св. причастію, бо я
вѡдѣ днесь хочу Тебѣ вѣрно служити
и нѣколи Тя не ображу и не здраджу
передъ Твоими ворогами ани Тя не
поцѣлую по фарисейски, якъ Юда, але
зъ щирымъ сердцемъ, якъ розбѡйникъ
признаю свою недостойнѡсть и прошу
о милосердіє, якъ розбѡйникъ:

1) »Помяни мя Господи, єгда
прійдеши въ царствѣ Твоемъ« т. з.
Боже всемогучій, зъ высоты Свого

престола, поглянь милосерднымъ окомъ на мене нужденного и прійми мя блудного и каючого ся сына, обнаженного въ всѣхъ ласкъ и вже погибшого (Мат. 18. 11) — »дѣль руку Твоею не презри« (ѳал. 137. 8);

2) »Помяни мя Владыко, егда прійдеши въ царствѣ твоємъ« т. з. царю мѡй и пришлый Судію, „беззаконія моя превзыдоша главу мою“ (ѳал. 37), умилссерди ся надъ мною, я бо рабъ твоѣй лукавый — »потерпи на мнѣ и вся ти воздамъ« (Мат. 18. 26) — „слезами моими постелю мою омочу“ (ѳал. 6.) — все направю, вѡдпокутую;

3) „помяни мя Святый, егда прійдеши въ царствѣ твоємъ“, т. з. Боже „прославяемый въ совѣтѣ святыхъ“, котрому Серафимы спѣвають (Исаи. 6. 3); „Святъ, святъ, святъ, Господъ Саваотъ...“, котрый и вѡдъ мене вимагаєшь святости (Левитъ II. 44—45) — найсвятѣйше существо, невѡдкидай мене грѣшника, но очисти въ брудоты грѣховной и освяти (Іоан

17. 17); — „заблудихъ яко овча погибшее, взыщи раба твоего, яко заповѣдей твоихъ не забыхъ“ (ѡал. 118. 176); — „окропиши мя иссопомъ и очищу ся; умыеши мя и паче снѣга убѣлю ся“ (ѡал. 50. 9).

Най то причастіе св. Твоихъ Тайнъ не буде менѣ въ осужденіе але на оздоровленіе и освяченіе души и тѣла.

Въ наибольшомъ смиреніи молю зъ мытаремъ (Лук. 18. 13): „Боже (Господи) милостивъ буди мнѣ грѣшному“; Боже (царю) очисти грѣхи мои, безъ числа согрѣшихъ предъ тобою (яко святымъ), Господи прости мя и помилуй мя“.

То „Боже милостивъ“ есть повтorenіемъ и доповненіемъ трикратного, помяни мя“... и мѣститъ въ собѣ глубоку мысль — коротку но велику змѣстомъ молитву. Въ першомъ „помяни мя Господи“, подѣбно якъ митаръ, „не смѣючи пѣднести очи на небо“, въ наибольшомъ смиреніи молимо о помилованіи; въ другомъ „помяни мя Владыко“

обѣцуюемо поправу, послухъ и преданность; а въ третѣмъ „помяни мя Святый“ почувваемъ ся до провины и недостойности и прагнемо бути „храмомъ св. Духа“ (І. Кор. 3. 16).

Если ся чловѣкъ зъ такимъ богоговѣніемъ запричащавъ, то може зъ св. Ап. Павломъ (ІІ. Кор. 6. 2) сказати: „Се нынѣ время благо и пріятно, се нынѣ день спасенія“, бо „живу не токмо азъ (я), но живетъ въ мнѣ Христосъ“ (Гал. 2. 33); а „имѣяй Сына Божія, имать животъ вѣчный“ (І. Соб. Іоан. 5. 12).

Въ такъ щасливѣмъ станѣ, поблагодаривши Бога и поручивши ся Ему зъ душою и тѣломъ, застосуемо ся до напѣмненія св. Ап. Петра (ІІ. Соб. 1. 2—11): „Ласка вамъ и миръ най умножить ся въ пѣзнаню Бога... Докладайте до того всякои старанности и покажѣтъ въ вѣрѣ вашу чесноту, а въ чеснотѣ пѣзнане, а въ пѣзнаню встремезливѣсть, а въ встремезливости побожнѣсть, а въ побожности любовь братню, а въ братнѣй

любви любовь ближнего... Такъ бо отворить ся вамъ свободный вхѣдъ до вѣчнаго царства Господа нашего и Спаса Иисуса Христа“.

Въ часѣ св. причастія паламарь свѣтитъ свѣчку не тѣлько для того, абы почтити присутного Спасителя, але такожъ и для того, аби причащающимъ ся дати случайнѣсть застановити ся, чи они пѣсля выреченя Спасителя (Мат. 5. 14) суть „свѣтломъ міра“ и чи вѣдповѣдно символичному значеню засвѣченои свѣчки, возлюбили Бога надъ все, а ближнего, якъ себе самого; бо если коли, то передъ примѣемъ св. причастія того наибѣльше Богъ вѣдъ насъ вимагає.

Еслиби Христіане Католики приступали до св. Причастія зъ такимъ богоговѣніємъ, тоби ся певно не знайшовъ такій безбожникъ, котрыйбы осмѣливъ ся понизити нашъ св. обрядъ, або его покинути, бобы понявъ, що тимъ самимъ кричить: „роспни, роспни Єго“. А если ся тоє такой притрафляє, то

знакъ, що суть Юды предателѣ, котрі готовѣ Христа виречи ся и продати, аби тѣлько догодити своимъ похотямъ, чи то особистимъ, чи политычнимъ. Чи побожный католикъ мѡгбы ся лучити зъ жидами противъ насъ, вѣрныхъ исповѣдникѡвъ Христа? Що такъ строго заказує Богъ черезъ уста св. Ап. Павла (II. Кор. 6. 15): „Кая часть вѣрну съ невѣрними“? и потѣшає насъ (II. Кор. 6. 11) словами: „Уста наша отверзоша ся вамъ, сердце наше распространи ся (повне любви)“.

Святыи Священномученикъ Евсеѣй, епископъ Самосатскій.

Дня 22. червня.

Коли въ р. 360. выбрано св. Мелетія на патріярха Антіохіи, на котрый то выбѡръ згодили ся и тайнѣ аріане, тодѣ акта выбора того передано св. Евзевієви, епископови самосатскому.

Самосаты було то мале мѣсто надъ Евфратомъ, належаче до антїохійскої митрополїї. Но коли св. Мелетїй заразъ по вступленю на престолъ, выступивъ противъ арїянъ и оказавъ ся правдивимъ пастыремъ Христового стада, за що мусѣвъ ити на вигнанє, бо за арїянами станувъ цѣсарь Константїй, сынъ Константина Вел., тодѣ и св. Евзевїй зорвавъ зъ арїянами всякї зносины, бо бачивъ, що они цѣлкомъ не хочуть повинувати ся голосови св. Церкви. Арїяне зажадали, щоби св. Евзевїй звернувъ актъ выбора св. Мелетїя, но вѣнъ сказавъ, що зробить то тодѣ, если всѣ, котрї актъ той пѣдписали, зберуть ся разомъ и зажадають того. Самъ цѣсарь писавъ по той актъ до св. Евзевїя, и загрозивъ єму, що если не выдасть письма того, то єго посланникъ має наказъ утяти єму праву руку.

„Маєшь, на, тни!“ сказавъ св. єпископъ и простягнувъ обѣ руки.

Пѣсланецъ вѣдѣхавъ бо мавъ наказъ тѣлько настрашити св. Евзевїя.

а самъ цѣсарь подивлявъ его смѣлѣсть и часто о томъ згадувавъ передъ дворянами.

Умеръ Константій, а на его мѣсце прійшовъ богохульникъ и Юда, Юліанъ Вѣдступникъ, котрый зачавъ явно переслѣдувати христіанъ и мучити ихъ гѣрше найлютѣйшихъ поганьскихъ мучителѣвъ, Тодѣ то бѣльша часть владыкъ и священникѣвъ пошла на вигнане, або погибла въ мукахъ; Юліанъ думавъ, що если поразить пастырѣвъ, то и вѣвцѣ розбѣгнутъ ся. Св. Евзевій середъ наибѣльшихъ небезпеченьствъ, перебранный за воина, ишовъ вѣдъ мѣста до мѣста, перебѣгавъ Сирію, Феникію и Палестину, всюда укрѣплявъ, научавъ, рукополагавъ священникѣвъ, поставлявъ епископѣвъ. И тодѣ то потерпѣвъ страшнѣй муки, якъ то читаемъ въ писъмѣ св. Григорія Богослова, въ якѣмъ вѣнъ по смерти Юліана Вѣдступника на память всѣмъ вѣкамъ увѣчнивъ безбожнѣсть того цѣсаря. О св. Евзевію пише св. Григорій такъ: „Коли цѣле тѣло

его було глубоко покраяне ременами, вѣнъ, ледво дышучій зъ ранъ, не лишень не ослабъ на мукахъ и не зважавъ тыхъ мукъ тяжкими, но побачивши, що гдеякѣ части тѣла єще не пѣддано ударамъ, зачавъ обвиняти мучителѣвъ о зневажанє єго тымъ, що не цѣле тѣло єго почили, а оставили части єго ненарушенѣ и самъ показувавъ на голень, котра одна не була поранена и просивъ щобы и єи не щадили“.

Погибъ Юліанъ Вѣдступникъ, и на короткій часъ наставъ побожный Ісвиніанъ, но по кѣлькохъ вже мѣсяцяхъ наставъ заплый аріянинъ, цѣсарь Валентъ, котрый однакъ довшій часъ не посмѣвъ непокоити св. Евзевія. Въ р. 370. св. Евзевій причинивъ ся до того, що на владычѣмъ престолѣ Кесаріи кападокійской засѣвъ св. Василій Вел., котрый въ два роки пѣзнѣйше вѣдвѣдавъ въ Самосатахъ св. Евзевія и сердечно просивъ єго, щобы прибувъ коли до Кесаріи, та просьба тота не могла

бути сповнена. Вже 373 р. Валентъ приславъ свого vysланика зъ засудомъ для св. Евзевія на вигнане до Θракіи. Св. єпископъ радивъ vysланикови, щобы не виходивъ до вечера зъ помешканя Святого, бо єсли бы Самосатчане довѣдали ся, по що вѣнъ приѣхавъ, то готові зворохобиги ся и єго убити. И такъ нѣкто въ мѣстѣ не бачивъ, якъ вечеромъ св. єпископъ, въ супроводѣ одного вѣрнаго слуги, забравши лишень одну подушку и молитвословъ, тайкомъ выйшовъ зъ мѣста, сѣвъ на лодку, що случайно переплывала, и поѣхавъ рѣкою Евфратомъ до мѣста Зевгма. Коли рано дѣзнали ся о тѣмъ Самосатчане, вчинивъ ся въ мѣстѣ великій плачъ, многі сѣли на човна и здогонивши Святого, припали до нѣгъ єго и просили, щобы не лишавъ ихъ сиротами на поталу аріянамъ. Та св. Евзевій выяснивъ имъ, що грѣхомъ бы було не слухати власти, доки она не наказує чогось, що противить ся вѣрѣ, поблагословивъ

ихъ, навчавъ, якъ мають хоронити св. вѣру, подякувавъ за золото и другі рѣчи, якѣ єму хотѣли дати, а котрыхъ вѣнъ не принявъ, и пустивъ ся до Оракіи, где замешкавъ коло Дуная. Въ Самосатахъ засѣвъ на владычѣмъ престолѣ аріянинъ Евномій, но вскорѣ добровѣльно уступивъ, бо бачивъ, що церковь порожна и нѣкто єго не узнає за єпископа. Прійшовъ другій, Лукій, прѣгнавъ католицкихъ священникѣвъ, но и теперъ нѣкто не ишовъ за єго голосомъ.

А св. Евзевій мучивъ ся на вигнаню. Аравію заняли Готы и вѣнъ ледво жите спасъ и перенѣсь ся на дальшій побуть до Истры. Потѣхою для него були на прогнаню листы, якѣ дѣставъ вѣдъ св. Василя и Григорія Богослова. Ажъ по смерти Валенса (р. 375.), коли наставъ правовѣрный цѣсарь Граціанъ, повернувъ св. Евзевій до Самосатъ. И теперъ пустивъ ся за згодою св. Мелетія на осмотръ цѣлои митрополіи, всюда устанавлявъ като-

лицкихъ священникѣвъ, вѣдбировъ аріанамъ церкви и назвачавъ епископѣвъ. И такъ для переповненого аріанами мѣста Доліхія, въ Сиріи, назначивъ епископомъ Марина. А коли разомъ зъ нимъ входивъ до мѣста, одна аріянка нарочно кинула зъ горѣшнаго вѣкна на голову св. Евзевія цеглу и вѣдъ той раны Святый по кѣлькохъ дняхъ умеръ. Послѣдна его просьба була, щобы убійницѣ не вѣддавати судови. Умеръ 380. р. Тѣло его перенесено до Самосаты, а опѣсля до Царгороду, где спочило оно въ церквѣ св. Іоанна Євангелиста и прославило ся многими чудесами.

Господь Богъ чекає лише
до часу.

Бувають на свѣтѣ люде, що люблять говорити: „Я ще можу грѣшити! Я ще поправлю ся; я ще маю до того

часъ!“ Якъ то дуже ошукують себе тї люди, видимо найлѣпше зъ слѣдуючого примѣру, що его розказувавъ одинъ священникъ зъ Америки:

— Бувъ я одного разу въ однѣй зъ моихъ парохій (въ Америцѣ на кѣлька парохій буває часомъ лише одинъ священникъ). Въ недѣлю, коли то майже всѣ люде зъ той парохіи прійшли були до церкви, наклонювавъ я ихъ на проповѣди до св. Сповѣди, бо не такъ скоро будуть зновъ мати до того нагоду. Понеже въ тѣй мѣсцевості було багато такихъ людей, що вже вѣдъ довшого часу не приступали до св. Сповѣди, длятого то я говоривъ остро, що на грѣшника Господь Богъ чекає терпеливо, щоби вѣнъ навернувъ ся, дає ему нагоду до навернення ся, але если чоловікъ не користує зъ тої ласки, — то скѣнчить ся терпеливѣсть Божя. Господь Богъ чекає, але лише до часу. Видѣвъ я, що слова тї трафляли до переконання людей, бо багато зъ нихъ клякало, било ся въ груди та тихцемъ

отирали слезы, що тиснули ся имъ зъ очей. Одинъ лише чоловікъ стоявъ посередъ церкви, напроти проповѣдальницѣ, зъ гордо заложеными руками и дививъ ся на мене. Заразъ зрозумѣвъ я, що пѣдъ тою гордою постатею крые ся горда душа и щось мене ткнуло, щобы такъ ще пару слѣвъ промовити, щобы того чоловіка наклонити до св. Сповѣди. Звертаю ся я проте майже впрость до него и кажу: „Нѣкому зъ насъ не сказавъ Господь Богъ, коли кто має умерти; нѣкто зъ помежи васъ не знає чи буде мѣгъ ще коли побачити священника, и мати нагоду до св. Сповѣди. Такъ, анѣ я, анѣ ты брате (тутъ всказавъ я на чоловіка, що дальше стоявъ гордо) — не знаєшь якъ довго ты маєшь жити, проте примири ся заразъ зъ Богомъ. Я зачекаю тутъ ще до четверга, кто отже ще не сповѣдавъ ся, нехай прійде“.

По провѣди кажуть до мене люде: „Добре сказали вы отче тому чоловікови!“ „Якому?“ — питаю ся. „А во

тому, що стоявъ посередъ церкви зъ за-
ложенными руками; то найгѣршій тутъ
чоловѣкъ. До Св. Сповѣди приступавъ
вѣнъ послѣдній разъ передъ 8 лѣтами
передъ своимъ шлюбомъ. А и теперъ
смиє ся и каже, що не має часу на
св. Сповѣдь, нехай тамъ Господь Богъ
на него троха зачекає“.

Въ недѣлю по полудни бувъ по-
хоронъ. Межи людьми, котрі були на
похоронѣ, бувъ и той нещасливый.
Треба отже було при похоронній про-
мовѣ зновъ сказати пару слѣвъ, що
Господь Богъ чекає терпеливо на грѣ-
шника, але лише до часу, длятого ко-
ристай зъ нагоды и иди до св. Спо-
вѣди, поки маєшь передъ собою свя-
щенника.

Прійшовъ четверь а вѣнъ до св.
Сповѣди не приступавъ. Я чекавъ до
полудня, — а его нема. Жаль менѣ
его стало, — але я мусѣвъ виѣхати...

На другій день рано упертый
грѣшникъ иде до роботи. Прійшовши
до фабрики, витає ся зъ товаришами,

и каже: „Священникъ грозивъ менѣ смертію, але побачимо хто кого скорше закопає, чи я священника, чи священникъ мене“, — тутъ залявъ страшно... впавъ на землю... и вже не вставъ!...

Коли я про то довѣдавъ ся, постановивъ вѣдправляти кожного тыжня одну Св. Службу Божу за его бѣдну душу, а люди зъ тѣхъ парохій повтаряли ще черезъ довгий часъ слова: Господь Богъ чекає на грѣшника, але лише до часу!“

О читаню злыхъ книжокъ та газетъ.

Кажуть часто, що добра книжка та газета, то найлѣпшій пріятель чоловіка. И єсть то правда, бо якъ добрый пріятель єсть для чоловіка, потѣхою, помочою та захоотою, такъ и добра книжка та газета дає розривку и провадить до чесного житя. За се треба сказати, що нема для чоловіка гѣршого

ворога, якъ зла книжка. Непріятель може шкодити лише що до земского добра, на славѣ и здоровлю, може навѣть вѣдобрати житє, — зла книжка приносить ще бѣльше нещастя. Она затемнює и баламутить розумъ, затровує серце, — губить душу.

Кто пише злї книжки? кто видає злї газеты? Розумѣє ся, що не люди добрі, але тї, котрымъ на тѣмъ залежить, щоби другихъ баламутити та подавати фалшь мѣсто правды. Возмѣмъ до руки злу книжку або злу газету, щожъ тамъ знайдемо? — Борбу проти Бога и св. вѣры, насмѣшки зъ св. Церкви, зъ духовенства та зъ побожности. Учуємо тамъ, що наука (хотѣй то єсть чиста неправда) доказала, що нема Бога, нема душѣ, нема вѣчности, що св. вѣра єсть добра лише для женщинъ, та для дѣтей, хотѣй и наибѣльшї ученї вѣрили, а не були дѣтьми. Така зла газета чи тамъ книжка скаже намъ, що наибѣльшимъ ворогомъ чоловіка єсть священникъ, а наибѣльшимъ

пріятелемъ есть чоловікъ, котрый самъ въ Бога не вѣрить и другихъ ще того учить. Така зла книжка чи тамъ газета буде вамъ фалшувати исторію и всѣ науки. щобы лише людей збаламутити. — И чижь она на правду не затѣмнює розуму?

Але зла книжка чи тамъ газета затровує такожь серце. Она ширить ненависть и незгоду, хотѣй св. Духъ сказавъ: „Кто ширить ненависть и незгоду межи ближними єсть обридливимъ въ очахъ Бога, она каже, що чоловікъ найлѣпше робить, єсли жїє такъ якъ худѣбка, котра все те робить до чого єи прїїде охота. Она каже; не уважай на шесту заповѣдь Божу, бо чоловікъ въ чистотѣ жити не може, такъ якъбы Господь Богъ не знавъ, що говорить, коли казавъ: „Нечистї царства Божого не наслѣдять“. Она побуджає злї гадки та злї бажаня, провадить до злыхъ дѣлъ та до псути другихъ, незважаючи на тї страшнї слова Спасителя: „Горє тому чолові-

кови, черезъ котораго приходитъ згѣше-
не!“ — Чижь отже зла книжка та
газета не затровує сердца?

Але зла книжка та газета губить
такожь душу. Про се хибѣ не потре-
буемо богато писати. Кто читає злѣ
книжки та газеты, той ослаблює ся на
душѣ, а навѣтъ тратить свою вѣру,
тратить любовь и чистоту, переступає
заповѣди Божїи та церковнїи; такіи єсть
безнастанно въ станѣ грѣха и спасенный
не буде.

Але скаже декто: я такихъ злыхъ
книжокъ не читаю! Красно, дуже
красно; я вѣрю въ то. Но не выстар-
чить лише тыхъ книжокъ не читати,
але ихъ треба такожь заступати добры-
ми книжками, котрїи голосять любовь,
правду, згоду та добро. А такими до-
брыми книжками та газетою суть Кни-
жочки мисїйнїи та Посланникъ. Длятого
то обовязкомъ каждого чоловѣка-хри-
стіянина єсть тї книжочки и ту газету
читати. Они повиннїи находить ся въ
кождѣмъ христїянськѣмъ домѣ, а тодѣ

напевно уступитъ зъ нашихъ хатъ все лихо.

Проте смѣло въ передъ! Розширюймо ихъ всюды и все, 36 крейцарѣвъ на рѣкъ — се не мастокъ, не тѣлько пускае ся при всякихъ почастункахъ. Лучѣмъ ся по пять чи по десять, даваймо по 36 крейцарѣвъ, а за се будемо мати кожного мѣсяця тѣ книжочки черезъ цѣлый рѣкъ. А знайдемо тамъ все, що намъ потреба; ними заспокоѣмо нашѣ потреби що до душѣ и що до тѣла.

Ницѣмъ отже злѣ книжки та газеты, а заступаймо ихъ и ширѣмъ добрѣ, — бо се естъ нашимъ святымъ обовязкомъ. Уважаймо, що за душѣ нашихъ дѣтей, та нашихъ кривныхъ и ближнихъ передъ Богомъ колись будемо здавати рахунокъ. А буде се дуже страшна рѣчь, если мы не будемо стерегчи нашего дому, нашої родины, нашихъ дѣтей та нашихъ ближнихъ вѣдъ найбѣльшой отруѣ, — вѣдъ злыхъ книжокъ та газетъ! Господь Богъ естъ

терпеливый и долго чекае, але жартувати зъ Себе не позволить.

Обмова.

Обмова есть то выявлюванє похибокъ-блудѣвъ другихъ зъ всякими додатками. Родить ся она звычайно зъ великои зарозумѣлости. Нема майже ничъ лекшого, якъ до обмовы призвычаѣти ся, бо она чоловѣка бавить и есть невычерпанымъ жереломъ розмовы. Особа, котра любить обмовляти, коли вже не находитъ въ своихъ знакомыхъ блудѣвъ, щобы зъ нихъ смѣяти ся и ихъ ганити, выдумує тѣ блуди въ своѣй головѣ и имъ ихъ приписує. Надъ такого чоловѣка нема вже ничъ гѣршого. Говорить вѣднѣ о рѣчахъ, котрыхъ не видѣвъ, обвиняє другихъ о такѣ блуды, котрыхъ не бачивъ; здає ся, що хоче вѣднѣ затерти и зничити честь другихъ, лише для того, що самъ ея не має.

Вправдѣ тяжко то єсть замовчати тї блуды, що ихъ бачимо мы вѣ другихъ; кождый чоловѣкъ має такъ богато блудѣвъ, такъ богато вадѣ, що єслибы про нихъ не згадувати, то про кожного чоловѣка можнабы було мало що говорити. Але на щожъ заразъ хватати найменшу тѣнь блуду? — Можна бачити чужї блуды, божъ не можна цѣлковито замкнути своїхъ очей. Можна тихъ блудѣвъ жалувати, та надъ ними болѣти, можна користати зъ чужихъ блудѣвъ, щобы самому ихъ уникати, але не можна ихъ побѣльшати, говорити о нихъ безъ потреби и то такъ неначебы мы нѣколи не мали найменшого блуду.

Марія выратовала.

Одинъ отецъ вѣдвозивъ при кѣнци вакацій свою 15-лѣтну дочку до мѣста до школы. Дѣвчатко те мешкало вѣ мѣстѣ вѣ однѣмъ институтѣ, що єго провадили законницѣ. Була се дитина

невинна, чиста и почитала цѣлымъ сердцемъ Пресвяту Дѣву Марію, котрой образъ бувъ въ монастырской церквѣ. Кождаго дня прикрашувала она той образъ чудовыми бѣлыми рожамы. Выѣждаючи зъ дому дѣвчинка та мимо найлѣпшой волѣ, бѣлыхъ рожъ знайти не могла.

Въ дорозѣ переѣзджавъ потягъ коло одного великого двора, що стоявъ въ великомъ и красномъ огородѣ. Черезъ вѣкна потягу побачила дѣвчинка въ огородѣ краснѣй, бѣлѣй рожы и давай просити отца, щобы на слѣдуючѣй стаціи они перервали подорожъ, удали ся до того двора и попросили его властителя о вязанку тыхъ рожъ. Отець не хотѣвъ вѣдмовити просьбѣ своєї троха розпещеной одиначки и длятого то, коли потягъ затримавъ ся на найближшѣй стаціи, высѣвъ разомъ зъ нею и обоє удали ся до двора. Властитель дуже радо сповнивъ бажанє дѣвчинки, давъ велику вязанку тыхъ нею улюблєныхъ рожъ, принявъ ихъ дуже гостинно

и выславъ ихъ своимъ повозомъ до слѣдующого потягу.

Зъ далека бачуть они вже на стаціи велике замѣшане; служба бѣгае на всѣ стороны, телеграфы дзвонять безъ устанку и вѣдъ начальника стаціи до-вѣдує ся батько, що потягъ, котрымъ вѣнъ передше їхавъ зъ дочкою наїхавъ на другій потягъ и що много осѣбъ є тяжело ранныхъ, на щастє однакъ не забило нїкого на смерть, понеже лише одинъ вагонъ єсть цѣлковито знищений, але вѣнъ бувъ порожный.

— Якій то вагонъ? — пытає батько.

— Нумеръ той а той, — каже начальникъ.

— Охъ Боже! Тажъ то бувъ вагонъ въ котрѣмъ я сидѣвъ зъ дочкою; Пресвята Дѣва выратовала насъ вѣдъ нехибнои смерти.

Въ пару годинъ пѣзнѣйше украшувавъ вже батько образъ Пресвятои Дѣвы Маріи въ монастирскої церквѣ

разомъ зъ своєю дитиною та моливъ ся до Неи горячо за чудесне выратованє...

Така то нагорода за вязанку рожь.

Золоті мысли.

Нїчого не поможе тобї молитва, если вь твоїмъ серци шумить ворожнеча до ближнього твого.

Непріязнь пиши на водї, щоби она чимскорше поплыла собї дальше, пріязнь пиши на камени, щоби она на завсїгды при тобї остала.

Кто каже, що вѣнъ не має ненависти на свого ворога, але що лише не може на него дивити ся, той ошукує себе самого.

Наука дає щастє и славу, але кто нею хвалить ся, той черезъ то доказує, що мало умїє.

Р ô к ѣ 1909.

КНИЖОЧКА МИСІЙНА.

Число семе.

Мѣсяць липень.

Цѣна 6 сот.

Л Ъ В Ô В Ъ.

Накладомъ редакціи „Посланника“.
Зъ Ставропигійскои печатнѣ, пòдъ зар. М.Рефця
1909.

Преподобна Марта.
(Дня 4. липня).

Преподобна Марта, Мати св. Симеона Дивногорця.

(Дня 4. липня)

Чиста душею, побожна, *смирѣнна, тиха, не шукаюча свѣта, а цѣла вѣдана Богу, вѣдъ дитинства посвятила себе на Ёго службу, отъ такою була св. Марта. Она уродила ся и жила въ Антиохіи. Бажанемъ серця було у неї перебути дѣвою цѣлый свѣтъ; та уступаючи воли родичѣвъ, вийшла замужъ. Побожна дѣвчина була побожною жѣнкою, сповняла свої обовязки и молила ся до св. Іоанна Крестителя. А коли мала стати матерію, то въ снѣ мала видѣти св. Предтечи и вѣдъ сказавъ їй, що Богъ дасть їй »дивного сына«. Колижъ дитя народило ся, то дали ему имя Симеонъ.

День и нѣчь думала Марта, що робити, абы дитина єї росла лишень на славу и службу Божу. И разъ въ ночі здавало ся їй, що на крылахъ

легить она въ гору, и несе на рукахъ дитину свою, щобы жертвувати єю Богу. Она спѣзнала значѣне того видѣня, що треба їй возносити ся до Бога, а вѣддаляти ся вѣдъ свѣта, а за примѣромъ матери певно пѣйде и дитина. И єще бѣльше молила ся Богу, и єще частѣйше заходила до Церкви св. Предтечи и водила зъ собою маленького Симеона, а дитя складало рученятка и невинными усточками учило ся призывати Имя Господне. А разъ, коли такъ обоє молили ся въ церквѣ св. Іоанна, затрясла ся земля, зворушили ся стѣны мѣста, цѣла майже Антіохія наслѣдкомъ того землетрясеня замѣнила ся въ румовище, погибъ мужъ Марты пѣдъ звалисками свого дому — а церковь св. Крестителя стояла цѣла и спасла жите матерѣ и дитинцѣ.

Вдовицею зѣстала св. Марта, а сирѣткою маленькій Симеонъ. Марта сировала ся близенько церкви и зачала жите уєдинене. Она кожду вѣльну хвилю перебувала на молитвѣ въ цер-

квѣ, а въ дома, полагодивши домашніи
обовязки, на вколѣшкахъ молила ся
Богу, и ночами вставала и клала земніи
поклоны и умоляла помочи Божои для
себе и для своєї дитины. Въ свобод-
нѣйшихъ хвиляхъ шила бѣлы одѣжи
для тыхъ, що принимали св. Крещеніе,
помагала при похоронахъ бѣдаковъ,
вѣдвиджувала слабыхъ и увязненныхъ,
дѣлила ся послѣднимъ куснемъ вдови-
чогого хлѣба зъ бѣдными.

И Богъ надгородивъ угодній Ему
дѣла матери на сынѣ еи, бо сынъ той
уже въ семѣмъ роцѣ житя покинувъ
свѣтъ, а пѣшовъ служити Богу и Спа-
сителю своему, бо сынъ той бувъ не кто
другій, а св. Симеонъ Столпникъ, Ди-
вногорець, котрого Богъ прославивъ
за житя тысячными чудесами. Сама
остала ся Марта. Ишли лѣта а она
молила ся Богу и служила ближнимъ
и постила и землю змывала слезами,
коли чула, що сынъ еи вступае все на
высшій столпъ, и що разъ бѣольша свя-
тѣсть его, и що молитвою отвирае вѣнъ

очи слѣпымъ и дѣткенемъ руки свои очищае прокаженныхъ и бѣсы проганняе. А були то слезы певно не гордѣ, не самохвальнѣ, були то слезы смиренной подяки Богу, що сынъ еи ставъ ся гѣднымъ Его ласки. И неразъ, коли навѣджуючи сына своего, при стовпѣ бачила сотки слабыхъ, що шукали у него помочи, то говорила до него: „памятай на немѣчь свою сыну мѣй, и смири ся передъ Господемъ, бо нѣчимъ ты самъ въ себе, а орудіемъ есь тѣлько въ Божихъ рукахъ“.

И зновъ вертала она до мѣста и покѣрно молила ся въ притворѣ храма. Ишли до церкви богатѣ жѣнки, и тодѣшнымъ злымъ звичаемъ слуги несли крѣсла за ними, а св. Марта все на вколѣшкахъ, хотяй тѣло еи постомъ було ослаблене и обезсилене. А коли неразъ люде просили ею, щобы сѣла пѣдчасъ довгого богослуженя, то она казала: »не годить ся сидѣти въ домѣ Божѣмъ, въ котрѣмъ св. Тайны сповняють ся; Ангелы въ трепетомъ

предстоять передъ престоломъ Господа, а мы грѣшніи и нужденніи маємъ сидѣти въ церквѣ Его?» На рѣкъ передъ смертію звѣстивъ їй Господь, коли покличе єю до себе. Цѣлый той рѣкъ перебула св. Марта на мѣлитвѣ, а на кѣлька день передъ смертію пошла вѣдвѣдати сына своего, св. Симеона. Цѣлу нѣчь перебули они на вѣпѣльній мѣлитвѣ и розмовѣ, а знали обоє, що то послѣдна ихъ вѣстрѣча на тѣй землі. Та знали такожь, що розлука ихъ буде дуже коротка, бо зновъ зѣйдуть ся разомъ — но вже тамъ, въ селеняхъ небесныхъ. Другого дня рано св. Марта приняла Найсв. Тайны и попрощала сына материньскимъ благословенемъ. Въ дорозѣ до мѣста заслабла въ селѣ Тибериньску. Люде знали єю и почитали єи свѣте житє, тожь вѣдвезли слабу до Антіохіи, где она мешкала на передмѣстю Дафнійскѣмъ. И тутки то середъ горячої мѣлитвы дня 5. липня 551 р. чиста душа єи вже не въ ви-

дѣню, а по правдѣ на крылахъ честотъ своихъ улетѣла до Сотворителя своего.

Смирена ажъ до кѣнця житя, просила она, щобы по смерти тѣло еи похоронено тамъ, где хоронено бѣдныхъ; та не сповнено еи волѣ, а перенесено тѣло еи до стовпа сына еи, на Дивну гору. Ночію середъ молитвы вытесали вѣрній въ скалѣ грѣбъ, а другого дня середъ здвига народа, по Службѣ Божѣй зложили тамъ тѣло св. Марты. Богъ прославивъ грѣбъ еи многими чудесами. Передане каже що св. Симеонъ разъ середъ нѣчної молитвы побачивъ св. матѣрь свою. Она возносила ся надъ своимъ грѣбомъ и тричи прѣславила Господа словами: „Слава Тебѣ Боже нашъ, слава Тебѣ“. Слова тѣти казавъ св. Симеонъ монахамъ спѣвати на вѣчѣрняхъ. Пѣзнѣйше надъ еи грѣбомъ воздвигли вѣрній величаву церковь. А еще потѣмъ — тамъ въ небѣ встрѣтили ся обое, свята мати и св. еи сынъ а Богъ есть ихъ надгородою и заплатою и житемъ и цѣлымъ щастемъ.

Що приносить чоловікові правдиве заспокоєнє.

Ісусъ Христосъ станувши по Своїмъ Воскресенію помежи зібраними своїми учениками и промовивъ до нихъ: „Миръ вамъ“, — примиривъ людскій рідъ зъ Своимъ Отцемъ, черезъ Свою смерть на Крестѣ. Але и въ самомъ чоловіцѣ нема спокою. Душа и тѣло супротивляють ся собѣ. Розумъ бажає знаня и правды, серце прагне щастя. И въ самомъ чоловіцѣ хотѣвъ Ісусъ Христосъ повернути супокій, навчаючи якимъ то способомъ можна заспокоити бажаня. А якійжъ то суть средства, щоби осягнути той внутрішній супокій? Ото постійна вѣра въ слово Боже та цѣлковитый послухъ взглядомъ заповѣдей Божихъ.

1. Постійна вѣра въ слово Боже заспокоює розумъ чоловіка.

Розумъ чловѣка знаходить заспо-
коене въ тайнахъ святой вѣры. На
першій поглядъ моглобы ся то вида-
вати дивнымъ, понеже тайны святой
вѣри суть непонятны. А однакъ такъ
есть. Розумъ чловѣка не вдоволяе ся
чимъ будь. Вѣнъ узнае, що Богъ му-
ситъ бути для него непонятнымъ, по-
неже есть Вѣнъ ествомъ нескѣнченнымъ,
не може отже бути понятнымъ черезъ
ество скѣчене, якимъ есть чловѣкъ.
Що Богъ есть, се прїймае розумъ за
доказане зъ сотвореныхъ рѣчей; але
яка есть природа Бога, того вѣнъ не
въ силѣ дослѣдити. Всежь таки бажае
вѣнъ зрѣбити сю тайну для себе при-
ступною. Те его бажане заспокоюе св.
вѣра. Она учитъ, що въ Бозѣ суть три
особы: Богъ-Отець, Богъ-Сынъ и Богъ-
Духъ Святый. Тайна ся переходить
розумъ, але ему не супротивляе ся;
тажъ прецѣнь и въ душѣ чловѣка,
котрый есть сотвореный на образъ
и подобу Божу, розрѣжняемъ три
власти: розумъ, волю и сердце, а однакъ

есть лише одна душа. Не потреба такожь богато заглиблювати ся въ природу Бога. Се радивъ вже мудрець Соломонъ, кажучи: »якъ сему, що ёсть богато меду не ёсть здорово, такъ сей, що за глубоко застаналяе ся надъ природою Бога буде заслѣпленный вѣдъ хвалы«. Тайна Пресвятой Троицы, хотяй ёсть для нашего розуму недоступна, всежь таки дае намъ понятє о внутрѣшнѣмъ, що такъ скажемъ житю Бога и пригадуе намъ головнѣ дѣла Бога: Сотворенє, вѣдкупленє и освяченє. Що сказали мы тутъ о Св. Троицѣ, то можемъ такожь примѣнити и до дѣйсной присутности Господа нашего Иисуса Христа въ Найсвятѣйшѣй Евхаристіи.

Исторія людскости посвѣдчае, що правды Св. вѣры заспокоюють розумъ и чоловѣка ущасливають. Якъже щасливими чули себе праведнѣ въ Старѣмъ завѣтѣ, котрѣ мали постѣйну и сильну вѣру. Св. Павло вичисляе тихъ праведныхъ (въ листѣ до жидѣвъ) почавши

вѣдѣ невинного Авля и додає: »Безъ вѣры не можливо угодити Богу«. Св. Єлисавета натхнена Св. Духомъ, сказала до вѣдѣдуючої єї Дѣвы Маріи: „Благословенна Ты, котрась увѣрила“. Безпосередно по тыхъ словахъ заспѣвала Дѣва Марія пѣсню: »Величитъ«, — ту пѣсню радости, въ котрої высказує якъ щасливою зробила Єї постѣйна вѣра. Благословеннымъ назвавъ Іисусъ Христосъ Св. Петра, коли вѣнъ визнавъ свою вѣру въ Єго Божество. Та и въ Св. Євангеліи єсть написано: „Благословенный, котрый не видѣли, а увѣрили“. И вашъ власный досвѣдъ стверджує, що св. вѣра ущасливляє. Якою радостію та щасливостію єсть перенята дитина, котра молить ся все зъ вѣрою, а особливо, коли пріймає Св. Причастіє. Направду, щѣ до такой дитини можна примѣнити слова Св. Письма, котре говорячи о першихъ христіанахъ, каже, що: „ломлючи хлѣбъ (небесный) споживали Єго зъ радостію и въ простотѣ сердца“. А вѣра наша

не єсть слѣпою але противно розумною, найбѣльше узасадненою. Понеже полагає на правдомовности Бога, котрый анѣ самъ не помиляє ся, анѣ насъ милити не хоче. Длѣтого то певнѣсть, яку подає Св. вѣра єсть бѣльша вѣдѣ правдѣ, пѣзнаныхъ самимъ розумомъ, понеже розумъ чоловѣка може помилитися. А що правды Св. вѣры Богъ неомильно обявивъ, що они проте суть Словомъ Божиимъ, се посвѣдчуютъ чуда и сповненї пророцтва, котрыми проповѣдники слова Божого доказали, що они були вѣдѣ Бога пѣсланї. Правдивѣсть христїянської вѣры припечатали своєю кровїю численнї мученики. Кождый отже христїянинъ може проте говорити за Св. апостоломъ Павломъ: „Знаю, кому я увѣривъ“. Я увѣривъ Богови и та моя вѣра не може мене ошукати. А щобы змѣсть Св. вѣри не зѣоставъ зфалшованый, уважає на се Св. Церковь зъ помочїю Св. Духа.

Кто отже вѣрує сильно въ обявленї правды, сей не має чого боятися. Вѣнъ

не потребуе бояти ся дѣявола, понеже боронить его Св. вѣра, котра: „може всѣ огнисті стрѣли погасити“, якъ пише св. апостолъ Павло. Вѣрующій сильно не боить ся свѣта, понеже якъ каже св. Евангелистъ Іоаннъ: »Вѣра наша побѣджуе свѣтъ“. Такій не боить ся такожь похотей своего тѣла, понеже вѣра подае ему средства, якими може вѣнъ тѣ похоти побѣдити. Сильно вѣрующій не боить ся такожь смерти, бо знае що тѣ: »Животъ вѣчный мають, котрі вѣрують въ Имя Сына Божого«, якъ каже св. Евангелистъ Іоаннъ. Кто однакъ въ вѣрѣ єсть непостѣйный, сей лякае ся и боить ся якъ св. апостолъ Петро, котрый ходивъ зъ Іисусомъ Христомъ по мори и наразъ зъ браку сильной вѣры почавъ тонути. Длятого и Іисусъ Христосъ зробивъ ему той закидь, говорячи: „Маловѣре, чогожи ты сумнѣвавъ ся“.

2. Цѣлковитый послухъ взглядомъ заповѣдей Божихъ заспокоюе сердце чоловіка.

Послушный заповѣдямъ Божиимъ
має все чисту совѣсть. „Благословенный
мужъ, которого не мучить совѣсть“, —
каже мудрецъ Божій Соломонъ. Грѣхъ
се прецѣнь ничъ иншого, якъ непослухъ,
а мудрый Соломонъ каже: „Не засму-
титъ справедливого, що небудь на него
спаде«. Царь Давидъ каже: „Миръ
великій тымъ, що заховують заповѣди
Божі“. Іисусъ Христосъ каже намъ
взяти на себе ярмо заповѣдей Божиихъ
и обѣцює намъ въ тѣмъ приемнѣсть
гозорячи: »Возьмѣть ярмо мое на себе
и учѣть ся вѣдъ мене якій я тихій
и покѣрнѣго серця, а знайдете вѣдо-
чинокъ душамъ вашимъ«. Св. апостоль
Павло каже: „Миръ каждому, що ро-
бить добре“. Покликує ся вѣнъ такожь
на свою совѣсть, пишучи: „То єсть
свѣдоцтво нашої совѣсти, що въ про-
стотѣ серця и Божѣй щирости, а не
въ мудрости тѣлеснѣй, але въ Божѣй
ласцѣ перебували мы на семъ свѣтѣ“.
Кто зновъ єсть не послушный взгля-
домъ Господа Бога и кто переступає

Его заповѣди, сей есть мученый несупокоемъ совѣсти! Шумъ страху все въ его ухахъ, а хотяй есть супокѡй вѡнъ боить ся зрады“, каже Духъ Божій въ книзѣ Іова. Послухаймо якъ пророкъ Давидъ, згрѣшивши, описуе свой терпѣня : „Кости мой не мають супокою вѡдъ грѣхѡвъ. Знужденѣвъ я и скурчивъ ся ажъ до кѡнца, цѣлый день ходжу засумованый“... Мудрець Соломонъ говорить : „Безбожный утѣкає, хотяй нѣкто за нимъ не гонить, але справедливый якъ смѣлый левъ безъ страху буде“. „Безбожникъ, якъ то море розбурхане, що нѣколи не може успокоити ся; нема спокою для безбожникѡвъ“, каже Господь Богъ, устами пророка Исаи.

Кто есть послушный Богови и заховує Его заповѣди, сей спроваджує зъ задоволенемъ дни свого житя. Якъ благословивъ Богъ Авраамови за се, що бувъ послушный Его заповѣдямъ и бувъ навѣтъ готовый жертвувати свого улюбленого сына Изаака. Самъ

Богъ обѣщаніе народови израильскому добробыть въ землѣ обѣщаній, если вѣнъ буде Ему послушный. Богъ говоритъ до того народа: Если будете послушны моимъ заповѣдямъ, котрыя вамъ нынѣ дамъ, чтобы есте любили Господа Бога вашего зъ всеи вашей души и зъ цѣлого сердца, дамъ вашей землѣ вчасный и позный дощъ, чтобы есте могли зобрать збѣже, вино, оливу и сѣль. О то кладу передъ ваши очи благословленіе и прокляте; благословленіе, если будете слухати моихъ заповѣдей, прокляте, если имъ будете непослушны. Зновъ устами пророка Еремїи каже Господь Богъ: »Если хотите и послушаете Мене дѣбрь землѣ будете уживати«.

Въ концѣ послушный заповѣдямъ Божиимъ умирае въ супокою, маючи надѣю, що осягне вѣнъ щастя вѣчне. Вже поганинъ Балаамъ высказавъ свое бажаніе: „Нехай умре душа моя смертію справедливыхъ“. Мудрецъ Соломонъ каже: »Тому, кто боить ся Бога, буде

добре поводити ся, а въ день своєї смерти буде благословенный. Послушный Богови и заховуючий Его заповѣди може надѣяти ся вѣчной щасливости. Прецѣнь Іисусъ Христосъ сказавъ до молодця: »Если хочешь мати житє вѣчне, заховуй заповѣди«. Отже захованє заповѣдей то єсть послухъ взглядомъ Бога єсть услѡвємъ осягненя вѣчной щасливости. На иншомъ мѣсци говорить Іисусъ Христосъ выразно: „Кто творить волю Отця Моего, котрый єсть на небѣ, той ввѡйде до царства небесного“.

Чого учать насъ нашѣ домовѣ звѣрята?

Якъ довго знаходивъ ся єще чолвѣкъ въ станѣ святости, бувъ єму цѣлый свѣтъ звѣринный пѡдчинєный и выповнявъ єго волю. Якъ насъ исторія о сотворєнїю свѣта учить, припровадивъ Господь Богъ всѣ звѣрята передъ Адама, котрый ся дуже ними

тѣшивъ и давъ каждому имя. Але
 инакше уложило ся вѣдношене звѣрятъ
 до чоловѣка, коли Адамъ поповнивъ
 грѣхъ. За его грѣхъ земля зѣстала
 проклята и всѣ звѣрята опустили Адама;
 лишъ декотрѣ зъ нихъ черезъ освоене
 повернули назадъ до него и привязали
 ся менше або бѣльше до него — и тѣ
 звѣрята называемо мы звѣрятами
 домовыми. Тѣ звѣрята суть зъ одной
 стороны для насъ дуже пожиточнѣ,
 а зъ другой стороны могли бы насъ
 неодного научити, если бы мы хотѣли
 задати собѣ труду бѣльше звертати
 увагу на ихъ жите и поступо-
 ване и брати собѣ зъ нихъ
 примѣръ. Въ тѣй цѣли пригляньмо
 ся декотрымъ нашимъ звѣрятамъ до-
 мовымъ.

Песъ.

Песъ есть загально знанымъ взѣр-
 цемъ вѣрности. Всюда товаришитъ
 вѣнъ чоловѣкови и на высокѣй пѣвночи
 и въ глубокѣмъ полудни.

Вѣрно стереже вѣнь своего пана и его добро, ба, дуже часто вѣддає навѣть свое жите за него. Если ся его продасть або прожене, вертає назадъ до своего старого пана, ба вѣнь стереже еще трупа своего пана и трудно его неразъ зѣгнати навѣть зъ гробу его пана. Численнѣи суть примѣры такой вѣрности; они суть зворушающѣи а не рѣдко завстыджують навѣть чоловѣка. Бо якже часто недѣстає людямъ вѣрности взглядомъ Бога и людей, не одинъ не додержує навѣть присяги, ломить дане слово!

Курка.

На курцѣ бачимо зновъ образъ материньской печаливости. Се приємно ажъ бачити, якъ квочка свой курятка коло себе держить и ихъ скликає якъ розбѣгнутъ ся; если знайде зеренце збѣжа або хробачка, якъ радѣсно накликує она своихъ молодыхъ,

розбивае зерно своимъ дзюбомъ и кладе передъ дзюбки ихъ. Доки пѣдостаткомъ молодыхъ не накормить — доти сама не ѣсть; все вѣдзывае ся, щобы жадне курятко не вѣдбѣгло за далеко, а если вѣдбѣгло, щобъ знало, де обертаеся его мати. Ёи бистрый зѣръ бачить кожде небезпеченьство грозяче курятамъ а въ данѣмъ небезпеченьствѣ сильно боронить. Коли есть вѣтеръ, або коли ся смеркае, бере свои курятка пѣдъ теплѣ крила.

Але чи такъ старають ся такожь родичѣ, особливо матери о добродчасне и вѣчне своихъ дѣтей? Чи они такъ пильно такожь стережуть, щобы дѣтей своихъ зберегти вѣдъ рѣжныхъ нещастъ? Ахъ колибъ справдѣ такъ всегда родичѣ поступали, то менше було бы зѣпсутя мѣжь молодѣжею!

Голубъ.

Образомъ невинности и чистоты сердца есть голубъ. Все

уважає, щоби ся десь не поваляти. А если мимоволи десь забрукаєсь, то сейчасъ старанно свое пѣре чистить.

Люби и ты чистоту. Не пропускай навѣтъ злои гадки до своего сердца; стережись злыхъ бажанъ, слѣвъ и дѣлъ; оминай взагалѣ старанно того всего, що могло бы тебе позбавити невинности!

Подавъ *о. І. Выгнаньскій*, парохъ
въ Копичинцяхъ.

МОЛИТВА.

Просѣть, а дасть ся вамъ.

Одною зъ прикметъ кожного христіянина, по чѣмъ можна его пѣзнати, се — молитва. Жадень чоловѣкъ не повинень ей занедбувати, бо молити ся приказавъ намъ самъ нашъ Божественный Спаситель Іисусъ Христосъ. „Треба все молити ся и нѣколи не уставати. Просѣть, а дасть ся вамъ. Молѣть ся,

щобисьте не попали въ покусѣ. —
Ото самѣ слова Іисуса Христа.

Кромѣ выразнаго приказу молити
ся, дае ще намъ Іисусъ примѣръ зъ
себе, понеже моливъ ся всюды, такъ
при людяхъ якъ и на самотѣ. Моливъ
ся на горѣ, въ церквѣ, при гробѣ Ла-
зара въ городѣ оливномъ и на крестѣ.

Але хотяйбы мы и не мали при-
казу молити ся, то вже сама потреба
та щоденнѣй недостаткѣ змушують насъ
до молитвы. Ктожъ запобѣжитъ посухѣ,
повени, неурожаемъ, заразливимъ не-
дугамъ и тысячамъ нещастъ? Людска
мудрость и людскѣ стараня не прида-
дутъ ся тутъ до нѣчого. Лише одинъ
Богъ есть въ силѣ положити конецъ
всѣмъ тимъ нещастямъ. „Если на насъ
найдутъ нещастя, мечъ суду, зараза,
та голодъ то станемо передъ Твоею
святынею и будемо Тебе благати, а Ты
насъ выратуешь! — такъ кажутъ книги
Старого Завѣта.

Однакожъ гѣршимъ вѣдъ всѣхъ
нещастъ суть грѣхи, а на нихъ людска

мудрѣсть вже ничь не порадить. Нѣкто зъ людей не додасть силы нашѣй воли, щобы не клонила ся до злого; нѣкто зъ людей не поборе нашихъ похотей, щобы они не пхали насъ на роздорожа. Лише одинъ Богъ може тому всему зарадити, и зарадить, если лише будемо Єго о се просити. „Помѣчь моя вѣдъ Господа, Котрый сотворивъ небо и землю“, — такъ каже псалмопѣвецъ Давидъ. Все поконає той, що покладає свою надѣю на Бога и такіи заслугоє, щобы бувъ выслуханий.

Щожъ доперва говорити о людяхъ, котрѣ вже застрягли въ грѣхахъ? Вѣдъ сповненои вины, той лише може насъ очистити котрый дає житє вѣчне и що чорну якъ уголь душу, зробити бѣлою якъ снѣгъ потрафить. Однакъ вѣнъ зробить се доперва тодѣ, коли будемо Єго просити въ жалю та покорѣ.

»Понеже кождый, що буде взивати на помѣчь имя Боже, буде спасенный“. Отже молитва є доконче потрібна такъ для побожного, якъ и для

грѣшника. Выплыває она зъ самой потребности чловѣка, а змушують насъ до неї всѣ нашї потребности. Зрозумѣли се дуже добре навѣтъ погане и проте не було вѣдъ найдавніѣйшихъ часѣвъ закутка землѣ, дебы немолено ся до найвысшой истоти. Ихъ понятя о Бозѣ були фалшивї, але они розумѣли, що лише Богъ може выбавити чловѣка зъ нещастя и длятого взивали Єго помочи. Въ дикихъ краяхъ, середъ вѣчныхъ пущъ, де лише ступила нога людска всюди и все ставлено домы Божї, домы молитвы.

Нарѣдъ израильскїй въ часѣ горячої побожности, затоплювавъ ся въ молитвѣ до Бога. Царъ Давидъ уложивъ краснї пѣсни, що ихъ спѣвано при звуцѣ музичнихъ инструментѣвъ. Махабѣ скорше побѣджали ворога молитвою якъ оружіємъ. Для насъ христїянъ єсть однакъ головнымъ взоромъ нашъ Спаситель Іисусъ. Іисусъ часто удававъ ся на самоту и цѣлї ночи проводивъ на молитвѣ.

»А розпустивши нарôдъ (зъ проповѣди) вступивъ Самъ на гору молити ся, а коли бувъ вечеръ, Самъ тамъ бувъ«. Наслѣдували Ёго першій христіане и много часу проводили на молитвѣ. „А всѣ, що вѣрили, були разомъ... хвалячи Бога“, — читаємо въ „Дѣяніяхъ апостольскихъ“. Молитва вѣрныхъ того часу була наймилѣйшимъ покармомъ души и потѣхою серця. Передъ урочистостями перебували они цѣлыми ночами на розмовѣ зъ Богомъ, — на молитвѣ при гробахъ мученикôвъ. Кожда радôсть або смутокъ побуджавъ ихъ до молитвы. Звычайно молено ся клячучи зъ пôднесенными руками, а майже нѣколи сидячи. Покора и память на присутнôсть Бога понижала побожнѣй серця людей и за се Богъ вывысшавъ ихъ.

Наслѣдуйможь проте и мы тыхъ першихъ христіанъ. Коли серце наше буде рвати ся до молитвы, допоможемоь ёму, щобы добре молило ся. Кто не чує потреби молитвы, того треба ува-

жати за найнещасливѣйшого въ повномъ значѣннѣ того слова.

Але при молитвѣ треба уважати, щобы добре молити ся.

Богато есть людей, що молять ся а не суть выслуханѣ, а то для того, що зле просять. »Просите, а не отри-муете, длятого що зле просите«, каже Іисусъ Христосъ.

Щобы бути вѣдъ Бога выслу-ханнымъ, треба заховати въ молитвѣ по-трѣбнѣ до сего услѣвѣ, а усунути пе-решкоды. Передовсѣмъ треба просити въ имя Іисуса Христа, зъ котрого за-слуги сплывае на насъ кожде добро. Самъ Іисусъ Христосъ сказавъ: „Если будете просити о що Отця въ имя Мое, дасть вамъ“. А въ имя Іисуса просить лише той, котрый просить о рѣчи, що суть потрѣбнѣ до спасеня або до че-сного житя. Такою молитвою зъ певно-стію не погордить Отець нашъ небе-снѣй, але еи выслушае.

Можемо такожъ молити ся въ имя Пресвятои Дѣвы Маріи або въ имя

Святыхъ, бо ихъ заслуги мають велике значѣне передъ Богомъ.

Молити ся въ имя Іисуса, значитъ такожь просити о тѣ рѣчи, котрѣ збѣдшають хвалу Богу. Треба молити ся, щобы всѣ люди зрозумѣли добре волю Богу и єи выповняли. Щобы грѣхъ зникъ цѣлковито, а щобы заяснѣла чистота. Можна такожь а навѣть потреба молити ся о рѣчи дочаснѣ, якъ ухороненя насъ вѣдъ голоду, непріятеля, недуги та всякихъ нещастъ.

Навѣть о полѣпшенѣ нашої долѣ; але не привязуймо нѣколи занадто нашого серця до тихъ рѣчей, що минають. „А тѣ що уживають того свѣта, не уживають єго зовсѣмъ, бо радости того свѣта минають дуже скоро“, — такъ упоминає насъ св. апостоль Павло.

Тимъ бѣльше не годить ся просити Бога, щобы помагавъ намъ въ нашихъ грѣшнихъ помыслахъ. Така молитва була бы образою Бога, понеже чоловікъ, котрый бы такъ моливъ ся, хо-

тѣвѣ бы неначе взяти Бога на спольника до своего грѣха.

Молѣмъ ся длятого все въ имя Іисуса, Пресвятой Дѣвы Маріи та въ имя святыхъ; молѣмъ ся лише о рѣчи доброй, спасенній, а тодѣ нѣколи не заведемо ся. Молитва така выеднае намъ у Бога и помѣчь въ дочасныхъ рѣчахъ и ласку до житя вѣчнаго.

Щастє въ Бозѣ.

Каждого чоловіка тягне до того, щобы вѣнъ бувъ щасливый и каждый вже зъ малку прагне, старае ся о свое щастє, шукае его, але часто не находитъ. Чому? Бо зле шукае; шукае щастя тамъ, де его нема.

Немудры люди шукають щастя въ рѣчахъ того свѣта. Шукають его въ красѣ, забавѣ, въ достаткахъ, въ славѣ, ба навѣть въ грѣхахъ.

А можуть же они въ томъ знайти

щастє? Нѣ! бо въ тѣмъ нема привидивого щастя.

Чому? — Тому, що то все не єсть вѣчне; нынѣ єсть, завтра нема, а правдиве щастє має бути таке щобы я не потребувавъ бояти ся, що туй туй єго страчу, бо якъ я бою ся, вже то само нѣбыто щастє єсть для мене нещастємъ. Яке то менѣ щастє примѣромъ краса, если я щодня мушу бояти ся, щобы не захорувати, бо спаду зъ лица та красы и вже буде по моимъ щастю, якъ по торѣчнѣмъ снѣгу. И то щастє?

А достатки, то щастє? Дежь тамъ! Що клопогу, заходу, закимъ ихъ троха дѣбюся; а прійшовъ огонь, вода, выпадокъ, тай по щастю.

А якъ не випадокъ, то прійде смерть и все выдере. Щастежь се?

А забавы, уживанє всякихъ роскошей тѣлесныхъ — щастє? Тажъ за хвильку лежишь въ хоробахъ, конаєшь. Заглянь по шпиталяхъ, а тамъ знайдєшь такихъ, що се уважали за своє щастє.

И такъ все а все, що єсть на тѣмъ свѣтѣ, не може бути правдивимъ щастемъ, бо чи скорше, чи пѣзнѣйше оно мине ся. Въ правдивѣмъ щастю не може бути анѣ троха нещастя, я не потребуу бояти ся, що оно мине ся. Моє правдиве щастє має все тревати, я маю вѣчно жити и оно має бути вѣчне. А такого щастя нѣчо на свѣтѣ не може менѣ дати, бо то все, що тутъ єсть, — минає ся.

Моє щастє має бути такожь такє, щобы я немовъ въ нѣмъ цѣлый сховавъ ся, щобъ я мавъ єго повно, щобы менѣ не було єго за мало, а свѣтъ того щастя не може менѣ дати, божъ я розумѣю, що той свѣтъ єсть меншій вѣдъ мене, що вѣнъ єсть для мене лише на службу назначеный.

Моє щастє мусить бути бѣльше якъ свѣтъ, мусить бути вѣчне, — а тимъ єсть Сотворитель всего, Господь Богъ.

Моимъ отже щастємъ єсть Господь Богъ, моє щастє єсть въ Бозѣ.

Золоті мысли.

Лѣнивство есть брамою, що прова-
дить до кожного проступку.

Ложь есть початкомъ всего злого.

Подумай два разы, закимъ разъ
скажешь, а скажешь два разы лѣпше.

Щобы ты мѡгъ бути зъ всего
вдоволеннымъ, не диви ся нѣколи хто
має бѡльше вѡдъ тебе, але хто менше.

Закимъ возьмешь ся до якои робо-
ты, напередъ застанови ся якій буде
єи конецъ.

Кто прячуетъ зъ замилуванємъ, тому
праця стає ся лекшою.

О много лекше есть стратити добре
имя, якъ на него заслужити.

Р ѐ к ѣ 1909.

КНИЖОЧКА МИСІЙНА.

Число осьме.

Мѣсяць серпень.

Цѣна 6 сот.

Л Ъ В ѐ В Ѣ.

Накладомъ редакціи „Посланника“.
Зъ Ставропигійскои печати, пѣдъ зар. М Рефця
1909.

Воскресение Господне дня 6. септя.

Кто трафить до неба?

Всѣ що чисту совѣсть мають.
 Жіють якъ потреба,
 Законъ Божій выповняють —
 Тѣ трафлять до неба.

Бо малымъ лишъ вѣдъ ангелѣвъ
 Богъ вѣдрѣжнивъ люди;
 А кто жіє святимъ житемъ
 То той вѣ небѣ буде.

Законъ Божій маєшъ знати,
 Грѣшити не треба;
 Почитай лишъ Божу волю
 А трафишъ до неба.

И остави намъ долги наша..

Слова тѣ, якъ се знае зъ насъ кождый суть вынятѣ зъ молитвы Господной, котрой научивъ насъ нашъ Спаситель Іисусъ Христосъ.

А тими словами признаемо ся, що мы есмы Божиими должниками. Чижь оно есть такъ дѣйсно? Чи мы дѣйсно винныи що Богови?

Богъ есть Сотворитель а мы его сотворѣня; а якъ такъ, то чи винныи мы що Богови за те, що насъ сотворивъ? Богъ есть нашимъ Отцемъ, а насъ взявъ за своихъ дѣтей. А якъ такъ, то чи що винныи мы ему? Винныи, все винныи, бо мы Божя власность. Каждая наша гадка, каждое слово, каждая хвилька нашего житя, — то все Божя власность, Богу належитъ ся, для Бога має бути зъужита. Все всюды и у всѣмъ маемо мы Его любити, величати, прославляти. А якъ такъ е— то що? Якъ мы не Богу служимо, якъ Его не любимо, якъ мы якъ бы най-

няли ся робимо все на выворѣтъ, якъ грѣхъ за грѣхомъ, то що? Чи мы затыгаємо тодѣ якій довгій?

Певно що такъ; кѣлько несповненого обовязку, тѣлько довгу; кѣлько грѣха, тѣлько довга.

Перейдѣмъ такъ заповѣди, то єсть приписы Божій, якъ єму треба служити, а певно, що не знайдемо анѣ одной, проти котрой чоловѣкъ не провинивбы ся, не задовживъ ся.

Возьмѣмъ першу заповѣдь: Не будешъ мати иныхъ богѣвъ кромѣ мене, чи не задовживъ ся я може проти неї; — Пѣшовъ або пѣшла до ворожки и вже шукавъ собѣ иншого Бога. — вже єсть довгъ.

А друга заповѣдь: Не вживай имени Господа Бога твого на дармо; — а я що крокъ тай бѣгме, тай далебѣ, тай присясто Боже, тай такѣ инше; вже довгъ маю, що єму нѣ рахубы.

А трета; Памятай день святыи святити; свячужъ я єго: а ярмарки, а фѣрманки жидѣвскій а до млына коли?

Въ недѣлю, въ свято ! Добре свячу я той день, нема що и казати. — И ось зновъ єсть довгъ.

А четверта : Чти отця твого и матѣрь твою ; чи нема тутъ довгу ? Є и то ажъ за богато ! бо кѣлько днѣвъ, тѣлько довгу въ десятеро.

А пята : Не убій ; не ма довгу ? Не забивъ, то правда, але побивъ, покалѣчивъ, здоровле вѣдѣбравъ, скоротивъ єго и свому и чужому, жѣнцѣ, сосѣдовы. А душу чужу не убивъ грѣхомъ ? Таже намовивъ, або присилювавъ кого до грѣха, та вжежъ убивъ душу ! А себе не убиваєшь горѣвкою ? Єсть довъ ? Єсть !

Шеста заповѣдь : Не чужоложь, а девята : Не пожадай жены ближнего твого. Не пожелай, а порахуй гадки нечистѣ ; не дѣла, але гадки, що бущували по головѣ, по серци. Зрахуєшь ихъ ? А огиднѣ слова, а непристѣйнѣ жарты ? Єсть довгъ, чи нема ?

А сема и дѣсята: Не красти; а осьма: Не свѣдчи ложно. Єсть тутъ довгъ?

А ще заповѣди церковнѣй: Въ недѣлю бути въ церквѣ на Службѣ Божѣй. А бувъ все? Десять разъ до року (про тихъ, що имъ въ церквѣ спѣвають лише: Богъ предвѣчный и Христосъ воскресъ, вже и не згадуємо). А танцѣ въ заказані часы, а посты? — Єсть довгъ?

Тай то не єсть єще всьо! А сповненє обовязку? А незробленє чогось доброго, якъ можна було зробити.

Ось дивѣть: Бѣдна вдовиця лишила ся зъ сиротами; нѣ хлѣба, нѣ зарѣбку, нѣ де пожичити. Най плаче, най конає, а ты мѣгъ єи поратовати ты могла єи помочи — и не помогла, не поратувавъ, и вже єсть довгъ передъ Богомъ.

Конає бѣдакъ: нѣ дровъ запалити, нѣ хлѣба, нѣ ложки молока закропити ся, нѣ кому зайти. Най конає най замерзає, най згине зъ голоду. Ты ди-

вишь ся на то все такъ холодно, тебе се мало що обходитъ, тобѣ не хоче ся помогчи. И вже есть довгъ и то великій.

И такъ того довгу безъ кѣнця. Тому то и научивъ насъ нашъ Спаситель Іисусъ Христосъ, молити ся: Отче, остави (вѣдпусти) намъ долги нашѣ.

Святѣ и праведнѣ Богоотцѣ Іоакимъ и Анна.

(Дня 9. вересня.)

Св. Іоакимъ (такожъ, Ілій, Еліакимъ, бо всѣ тотѣ имена значать, одво якъ примѣромъ у насъ одно и то само значить: Іоаннъ, Иванъ, Ваню) походивъ зъ поколѣня Юды и бувъ потомкомъ царя Давида. Св. Анна, жѣнка его, була дочкою священника Матеана и Маріи мали три дочки: Марію Собу и Анну. Зъ тыхъ трехъ доньокъ Марія вѣй-

шла замужъ а мала доньки: Саломе и Марію. Соба вийшла замужъ и мала дочку Єлисавету. А Анна вийшла за св. Іоакима и була матерію Пречистої Дѣвы. Зрозумѣймо проте добре, що Саломе, и Марія, були собѣ рѣднѣ сестры, доньки Маріи, и внуки Матеана и Маріи. А дальше Саломе и Марія, для Єлисаветы, доньки Собы, и для Пречистої Дѣвы Маріи доньки Анны, були тѣточным и сестрами.

Саломе вийшла замужъ и мала двохъ сынѣвъ: Якова Зеведеова и Іоанна Євангелисту. — Марія (рѣдна єи сестра) вийшла замужъ за Клеопу и мала сынѣвъ Якова и Осію. Св. Єлисавета вийшла замужъ за Захарію и мала сына: Іоанна Предтечу. А Пречиста Дѣва Марія породила Іисуса Спасителя.

На такій спсѣбъ Яковъ Заведеевъ Іоаннъ Євангелистъ, Яковъ и Осія, Іоаннъ Предтеча — и Іисусъ Христосъ були собѣ рѣдня, бо матери ихъ були мѣжъ собою тѣточнѣ сестры.

А такі дѣти вѣдъ сестеръ тѣточныхъ
 низываемъ и нынѣ братьми. Такъ
 само называли ихъ и въ жидѣвскихъ
 часахъ. И для того Яковъ Заведеевъ и
 Іоаннъ Євангелистъ, Яковъ и Оссія,
 Іоаннъ Креститель и Іисусъ Хри-
 стосъ могли ся пѣсля вѣдвѣч-
 ного звичаю звати братьми,
 хотяй братерство тоє було
 дальше — третостепенне.

А теперъ зрозумѣти намъ треба,
 якъ о тѣмъ пишуть святі Євангелія.
 И такъ читаемъ у св. Іоанна тѣ слова
 »Стояху же при крестѣ Іисусовѣ Мати
 єго и сестра Матери Єго Марія
 Клеопова“ (XIX. 25.). Видимъ отже
 зъ того, що Марія Клеопова була се-
 строю (тѣточною) Пречистой Дѣвы. О
 тѣй самѣй Маріи Клеоповѣй пише св.
 Євангелистъ Марко, коли оповѣдає о
 розпятію Христа, и каже, що: „бяху
 же я жены издалеча зряще, въ нихже
 бѣ Марія Магдалина и Марія, Яко-
 ва малаго и Іосіи мати (XV.
 40.) Зъ того бачимъ, що Яковъ Ма-

лый и Осія були сынами Маріи Клеоповой. А зновъ того то Якова и Осію называли жиды братьми Ісусеа, якъ о тѣмъ згадує св. Єванг. Матѣей (глава XIII. 55.).

То вже хибажъ дуже яснѣ стане намъ, що Яковъ и Іосія, сыны Маріи Клеоповой, тѣточной сестры Пречистой Дѣвы, мусѣли бути тѣточными братьми Христа Спасителя. Дорогі братя! Суть рѣчи, котрыхъ не радъ чоловѣкъ и згадувати, но згадати мусить. До того довела злоба людей грѣшныхъ, що въ глупотѣ и ненависти до Господа Бога они въ голосъ хулять Ісуса Христа и Пречисту Дѣву. По галицкѣй земли розкидують найбезличнѣйше безбожну книжку, въ котрѣй пишуть наибѣльшу злобу, яку могло пекло выдумати, що Ісусъ Христосъ мавъ рѣдныхъ братѣвъ, и тымъ плюгавымъ богохульствомъ кидають на Пречисту Дѣву наибѣльшу зневагу. И ось, коли зачавъ я писати житє свв. Іоакима и Анны, приходитъ до мене одинъ чест-

ный молодець и каже такъ: „менѣ казавъ одинъ чоловікъ, що Іисусъ Христосъ мавъ братѣвъ и що о тѣмъ пише св. Євангеліє а именно пише о тѣмъ св. Єванг. Матѣей«.

И кажу я такъ: „Добре, чесный молодче, що прійшовъ ты до мене. Ось книга свв. Євангелій, спѣзнаєшь що они пишуть. И перечитали мы у св. Матѣея тѣ слова, якѣ фарисеѣ говорили о Іисусѣ: „Не сей ли єсть тектоновъ (теслѣ) сынъ; не мати ли єго нарицается Маріамъ и братія єго, Іаковъ и Іосій и Сімонъ и Іуда и сестры єго не вся ли въ насъ суть«. (Матѣ. XIV. 55.)

Теперь подивѣмъ ся до св. Євангелія въ друге мѣстце у св. Марка: ось читаємъ, що при крестѣ: „бяху же бѣ Марія Магдалина и Марія Іакова малого и Іосіи Мати«. (гл. XV. 50.). Щожъ ты молодче на тоє? Теперь менѣ ясно, що Яковъ и Іосія мали матѣрь Марію, котру Письмо св. заразъ понизше называє разъ „Марія

Св. Іоакимъ и Пречиста Дѣва.

Іосієва« (Марко XV. 47.) и „Марія Іаковля« (Марко XVI. 1.). А вжежь тота Марія не була Матерію Іисуса Христа, бо выразно св. Євангеліє называє всегда Пречисту Дѣву „Мати єго“. А якажь то була тая Марія Іосієва, або Яковля? Ось читаймо и св. Іоанна: „Стояху же при крестѣ Іисусовѣ Мати єго и сестра Матере єго, Марія Клеопова«. (XIX. 25.). Тота Марія, жѣнка Клеопы, була матерію Якова и Іосіи, а моглижь они, той Яковъ и Іосія бути рѣдними братьми Іисуса Христа, коли мали иншу матѣрь?

Нѣ, они рѣдними братьми не могли бути. А однакъ зовуть ся братьми Іисуса, бо були сынами Маріи Клеоповои, сестры Маріи, Матери Іисуса.

А леда безбожникъ по фарисейски кричать, що Іисусъ Христосъ мавъ братѣвъ, бо — якъ повѣдає — такъ пише св. Євангеліє. Но того, що пише св. Євангеліє въ другихъ мѣсцяхъ того такіи драбуга не скаже. И такіи

то дiявольскiй сынъ кричить, що вiнъ Русинъ и хоче Русь спасати, коли важить ся плюгавецъ на богохульство, на яке не поважить ся навѣтъ жидъ.

Мы нарочно широко розписали ся о тiмъ и гадаемъ що теперъ кождый тоє зрозумѣвъ. И просимъ васъ о одно. Богохульникъ не уйме славы и блеску анѣ Пречистой Дѣвѣ, анѣ великой Тайнѣ Воплощенья Сына Божого. Но грѣхъ такъ великій прошибає мечемъ грудь Пречистой Дѣвы, ранить єю, бо Пречиста Дѣва не хоче, щобы грѣхъ якийнибудь знесважавъ Єи Сына, а мы, котрi такъ любимъ Пречисту Дѣву, мы молитвами нашими надгородѣмъ Їi за всѣ зневаги грѣшникiвъ. И заплачмо гiрко заплачмо надъ народомъ нашимъ, въ котрiмъ леда безбожникъ, леда дуракъ и крикунъ має право зневажати св. вѣру.

Єсли до того зважимъ, що у жидiвъ навѣтъ дуже далекихъ своякiвъ называли братьями и сестрами, то теперъ зрозумѣемъ, чому фарисеѣ згаду-

ють о братьяхъ и сестрахъ Христа Спасителя.

И такъ мимоволѣ вѣдѣвши мы вѣдъ предмету нашего оповѣданя. Свв. Іоакимъ и Анна мали хорошіи маєтокъ та доходы зъ него дѣлили на три части: одну давали на церковь, другу давали на бѣдныхъ, а зъ третой жили. А вжежъ не треба казати, що були то люди святі, если Господь Богъ выбравъ ихъ на тое, щоби були родичами Пречистой Дѣвы. И жили они лѣтъ чи не пядесять зѣ собою, а одно лишень переймало ихъ журбою, що Богъ не благословивъ ихъ дѣточками, що уважало ся у жидѣвъ яко кара за грѣхи. Они уважали себе въ смиреню своѣмъ за недостойныхъ ласки Божой и журботу всю жертвовали Богу и молили ся и не уставали въ добрыхъ дѣлахъ.

Лучило ся, що коли Іоакимъ принѣсъ въ одно свято богатіи дары до храма єрусалимского, то тодѣшний архієрей Исахаръ не хотѣвъ дарѣвъ тыхъ

и жертвъ приняти, бо походили они вѣдъ чоловѣка бездѣтного. А одинъ зъ священникѡвъ, Рувимъ, въ голосъ ставъ закидати Іоакимови, що то за грѣхи карає его Господь бездѣтствомъ. Засу-мовало серце Іоакима и вѡнъ пѡшовъ въ полонину, где пасли ся его стадо и тутъ плакавъ и моливъ ся Богу и постивъ черезъ 40 день.

А св. Анна не уставала молити ся и часто плыли слезы зъ очей еи коли подумала, що Богъ карає ихъ бездѣтствомъ, именно жалъ давивъ еи душу теперь, коли дѡзнала ся, якъ прилюдно въ храмѣ посуджовали ихъ о грѣхи. Разъ, будучи въ садѣ, побачила она гнѣздо, въ котрѡмъ були маліи псклята. И на сей видъ цѣла журба вылила ся зъ серця еи голосною молитвою.

»Кому я подѡбна, анѣ птицамъ небеснымъ, анѣ звѣрямъ земнымъ. Всѣ они тѣшатъ ся молодыми своими. Навѣтъ земля родить хлѣбъ для людей. А я одна бездѣтна на свѣтѣ. Всѣ при-

ходятъ въ церковь зъ своими приносами, всѣхъ почитаютъ яко родичѣвъ дѣтей, а я вѣдкинена навѣтъ вѣдъ церкви Бога моего. Господи Боже мой! Ты давъ Сарѣ сына Изаака въ глубокой ей старости; Ты давъ Аннѣ сына, Пророка Самуила, выслухай и мои молитвы. Ты знаешь Господи, якъ народъ безчестить бездѣтство. Ты дай менѣ стати матерію, щобы мы могли дитя наше принести Тебѣ въ жертву и величати Твое милосердіе!“

И коли она такъ молить ся, ажъ станувъ передъ нею свѣтлый Ангелъ Божій и сказавъ :

„Анно, Богъ выслухавъ твою молитву, и плачь твой и слезы дошли до Него и ты будешь матерію благословенной дочки, черезъ котру зойде благословленіе и спасеніе цѣлому свѣту. Имя ей буде Марія“.

Св. Анна утѣшена зробила обѣтъ, що дитя тоє посвятить на службу Богу и поспѣшила до Єрусалима. Въ томъ самомъ часѣ явивъ ся Ангелъ и Іоа-

кимови, що моливъ ся и постивъ въ самотѣ и благовѣстивъ ему тоту саму радѣсну вѣсть. А на знакъ правдивости того благовѣщення казавъ ему ити въ Єрусалимъ, где въ храмѣ, при такъ названныхъ »Золотыхъ воротахъ“ подыбає свою жѣнку, св. Аняу. И такъ ся стало.

А коли потѣмъ св. Анна породила Дитя, то дали ей Имя Марія. А три роки по Рождествѣ Пречистой Дѣвы, родичѣ вѣддали Єю на службу Богу въ Єго святыню. Вскорѣ потѣмъ умеръ св. Іоакимъ въ 80 роцѣ житя свого. Св. Анна переселила ся до Єрусалима и тутъ жила при храмѣ пѣсля однихъ до часу, коли Пречиста Дѣва мала лѣтъ 11. а пѣсля другихъ ажъ до Рождества Христа Спасителя, Св. Церкозъ воспоминає память свв. Іоакима и Анны при всѣхъ важнѣйшихъ богослуженяхъ, а такожъ при кождѣй Літургїи въ проскомидїи. А молитвы ихъ нехай заступлять насъ

въ кождой годинѣ. Черезъ нихъ до Маріи, черезъ Марію до Іисуса.

НАУКА: Свв. Іоакимъ и Анна то взоръ правдивого супружества. Тайна св. Супружества (бо о нѣй будемъ теперь писати) есть то Тайна, въ которой двѣ вольны христіанскіе особы, мужъ и жена, неразлучно зъединяются и одержуютъ вѣдъ Бога ласку, чтобы обвязки супружеского стану выпоняти вѣрно ажъ до смерти. „Чимъ страва для поодинокихъ людей, тымъ супружество для цѣлого людского роду“. (Св. Авг.). Бо якъ страва удержуе единицю, такъ супружество удержуе рѣдъ людскій. Головна цѣль супружества выховати належито дѣти свой и чтобы тоту цѣль осягнути, то мусять мужъ и жѣнка звязати ся нероздѣлимыми узами, „сего ради оставить человекъ своего отца и матѣрь, и прилѣпится (злучить ся) къ женѣ своей“ (Матѣ. XIX. 5.).

Найгôршій дiяволъ.

Найгôршій дiяволъ, то ворогъ Бога и ворогъ чоловѣка. Однако лучає ся часто, що одинъ гôршій вôдъ другого. Найгôршій здаєся єсть той, що называє ся горѣвка. — Найгôршій вôнъ тому, що нѣколи не ходить самъ, але волочить ся зъ нимъ цѣла хмара дiяволôвъ, а одинъ поганѣйшій вôдъ другого. — Кождый має имя своє на (лици) чолѣ напятноване. Одинъ называє ся Лѣнивство, другій Сварка, третій Процеси, четвертый Нужда, пятый Хороба, шестый Злочинъ, семый Вязниця и т. д.

Дивне се, що дiяволъ, якій называє ся горѣвка, не выдає ся людямъ зъ початку такъ дуже небезпечнымъ. Се мале дiяволятко усмѣхає ся зъ чарки горѣвки якъ прiятель до своєї жертвы. Пôзнѣйше коли злапавъ єи вже въ свои руки, щоразъ частѣйше дражнить єи языкъ. Має вôнъ свою служ-

бу: несовѣстныхъ гандлярѡвъ, що ллють горѣвку въ горло нещасному, та паниць, що бѣдака все до п'ятики захожують.

Свое кѡньске копыто умѣе такій д'яволъ знаменито скривати. — „Одна чарка», говорить, »щожъ то може шкодити?“ Певно, все не ся лише по однѡмъ. Але кѡлько сего разомъ збереся?! — Досыть, що сей д'яволъ выпорожнює незначно кишеню своєї жертвы, забирає єи охоту до працѣ, бурить родинне щастє, нищить спокѡї въ родинѣ и супружеску любовь, приводитъ до сварнѣ родичѣвъ зъ дѣтьми, убиває душу и тѣло.

Суть такій нерозважвїи люди, що сего д'явола безнастанно тримають у себе въ хатѣ: у флящцѣ ставляють его на полицю. — Що дня рано д'яволъ вѡдзываетъ ся зъ полицѣ, що вѡнъ скрѣпляє ранкомъ силы; але такъ само передъ полуднемъ, въ полудне, по полудни и вечеромъ, часомъ навѣть о

пѣвночи взыває, щобы єго зажити »до подушки“.

Вѣдзынає ся ще тогды голосъ совѣсти: Выкинь діавола зъ полицѣ, выжени єго зъ хаты, не иди за нимъ до коршмы! Але діаволь знає своихъ. Зачне приговорювати такъ гарвыми словами, що опутає зовсѣмъ бѣдака. Тогды доперва копитомъ своѣмъ бе по цѣлѣмъ домѣ, по обѣйстѣ, по селѣ навѣтъ — смѣливо та зухвало. — Куды ступить, тамъ вырастає нещастє. Гроши и маєтокъ, честь и щастє — очевидно иде до діавола.

Стережѣть ся отже сего найгѣршого діавола, що горѣвцѣ сватомъ! Вѣдъ разу, якъ покаже ся на порозѣ хаты, выженѣть єго патикомъ, — выженѣть за десятѣ границу! Бо вѣнъ, нѣколи самъ не приходитъ, але тягне за собою цѣлу череду діаволѣвъ, одного гѣршого, якъ другій.

Проклоны.

Про проклоны писали мы досыть минувшого року. Понеже ще дуже часто можемо мы надибати людей, що люблять проклинати вѣдь рана до самого вечера, для того то поговоримъ нынѣ де що про проклоны.

Проклинати значитъ словами щось злого желати, або кому зъ людей або звѣрять, або якѡй небудь рѣчи. Звычай-чайно проклонникъ мало що собѣ зъ того робить, хотяй проклоны суть великимъ грѣхомъ.

Ось послухай проклоннику: Св. Апостоль Павло каже, що проклонство єсть наибѣльшимъ злочиномъ, а тыхъ, що проклинають, выключає вѣдь вѣчного щастя. А знаєшь чому? Уважай: Ты желаєшь своѣй жѣнцѣ, дитинѣ зъ злости, своему сосѣдови зъ зависти, своему ворогови зъ ненависти, щобы вѡнъ каркъ скрутивъ, щобы его нагла смерть постигла, щобы его яс-

ный перунъ трѣснувъ, щобъ его дѣдко
 взявъ. А знаешь ты що то значитъ?
 То значитъ, що ты чинишь собѣ Го-
 спода Бога, якъбы сказати своимъ по-
 слугачемъ, ба — катомъ, бо ты Ему
 диктуешь, щобы кого тамъ, чи гро-
 момъ побивъ, чи якою тамъ иншою
 нуждою покаравъ! Богъ у тебе за ка-
 та! Розумѣешь се? — Се грѣхъ
 страшно тяжкій. А дальше, диви ся
 ще на кого ты всѣхъ чортѣвъ, всю
 бѣду скликуешь, на кого? На своего
 ближнего! А ты того ближнего зъ Бо-
 жого приказу маешь любити якъ себе
 самого. На Божу дитину, на своего
 брата, чи сестру по Христѣ, на того,
 що за него давъ Іисусъ Христосъ
 Свою кровь, що такъ его полюбивъ, що
 нѣчого для него не жалувавъ, а ты
 его проклинаешь... Того що Іисусъ
 Христосъ хоче мати въ небѣ, ты по-
 сылаешь до сто чортѣвъ до пекла. И
 не грѣхъ то? Грѣхъ, дуже тяжкій
 грѣхъ?

Господь Богъ выслушаетъ нашѣ просьбы.

Чи то може бути? Богъ мавбы сповнювати нашѣ просьбы? Вѣнъ такъ высоко — трудно, щобы ажъ тамъ зайшовъ нашъ голосъ. Богъ есть великій, дуже могучій и нашими справами не займається. Зрештою Вѣнъ разъ урядивъ свѣтъ пѣсля певныхъ правилъ и тихъ правилъ не буде змѣнювати для якихсь тамъ людскихъ бажань. — Такъ кажуть новочаснѣ мудрагелѣ и взрушаючи раменами, смѣють ся зъ тыхъ людей, котрѣ кажуть, що ихъ молитвы були выслуханѣ. Чижь можна однакъ говорити зъ слѣпымъ о барвахъ? Тихъ мудрагелѣвъ належалобы спитати ся, чи Господь Богъ яко Сотворитель всего, не мавбы опѣковати ся всѣми своими сотворѣнями? — а установляючи порядокъ свѣта, не мѣгъ постановити, що выповнить просьбу нещасливого, если вѣнъ еи Ему въ покорѣ предложить? Господь Богъ може

выслухати нашу просьбу, бо єсть всемогучій и хоче, бо єсть нашимъ найлѣпшимъ Отцемъ.

На доказъ якъ то Господь Богъ выслухує радо просьбъ тыхъ, котрі просять Єго въ покорѣ, подаємо тутъ се, про що розказує св. Августинъ:

Иннокентія, урядника въ Картагинѣ чоловіка побожного, навѣстила страшна недуга рака. Идучи за порадою лѣкарѣвъ пѣдавъ ся вѣнъ страшнѣй и небеспечнѣй операціи. Але въ короткомъ часѣ оказала ся потреба другої операціи. Ся вѣсть була для Иннокентія засудомъ смерти.

Въ тѣмъ часѣ прійшло до него багато священникѣвъ, а межи ними бувъ и св. Августинъ. Иннокентій благавъ ихъ, щоби и на другій день прійшли до него, бо сподѣвавъ ся, що пѣдчасъ операціи закончить жите. Священники упоминали єго, щоби здавъ ся на волю Богу и вѣнъ припавши до землѣ, почавъ такъ горячо молити ся, — що св. Августинъ говоривъ до се-

бе въ серци: „Господи, якужь моли-
тву выслухаєшь, єсли тои не выслу-
хаєшь“.

На другій день прійшли зновъ.
Лѣкарѣ почали приготавливати ся до о-
пераціи. Коли однакъ зняли зъ раны
бандажъ, показало ся, що вже нема
що оперувати, бо рана загоїла ся цѣл-
ковито. Не можливо єсть описати ра-
дости, яка огорнула насъ всѣхъ на
видъ того чуда“, — каже св. Авгу-
стинъ. „Плакавъ Ианокентій и мы
всѣ плакали прославляючи Бога за Єго
милосердіє.“

Незвычайна отвертѣсть.

Надворный капелянъ чешского лян-
дграфа Іоанна, выступивъ въ проповѣ-
ди одного разу дуже остро проти са-
мого ляндргафа. По Богослуженю за-
просивъ єго князь до себе на обѣдъ.

Въ часѣ обѣду бувъ князь дуже

замысленый, а присутній додумували ся, що заносить ся на велику бурю, котра вѣдѣе ся на проповѣдникови.

При кѣнци обѣду казавъ князь налити собѣ вина и пючи до свого капеляна сказавъ :

Но, нынѣ дали вы менѣ порядно по скѣрѣ !

Капелянъ склонивъ ся на тѣ слова и сказавъ, що сего дуже жалую.

— Якъ то? запытавъ князь, — прецѣвъ вашимъ обовязкомъ єсть говорити кождому правду, въ очи, кто лише на се заслугує.

— Такъ єсть, — промовивъ капелянъ, — и для того жалую, що менѣ не удало ся выповнити мѣй обовязокъ. Я хотѣвъ трафити до вашого серця, а якъ довѣдую ся, вамъ дѣстало ся лише по скѣрѣ.

Божа кара.

Одинъ и ереходячій купецъ переходивъ черезъ село въ середущой Франціи. Понеже се дѣяло ся въ зимѣ, длятого вступивъ до гостинницѣ, щобы загрѣти ся. Господарь гостинницѣ вставъ и хотѣвъ выйти по дрова.

— Ахъ, — каже купецъ, показуючи на крестъ, що висѣвъ на стѣнѣ, — тажъ вы прецѣнь маєте тутъ дерево.

Обуреный такимъ поступованемъ властитель гостинницѣ, зганивъ купця и самъ выйшовъ по дрова. Но за той часъ безбожникъ зломавъ крестъ и кинувъ въ огонь.

Коли господарь повернувъ, не за примѣтивъ его святотацтва, и вѣнь на грѣвши ся рушивъ дальше въ дорогу. Заледво однакъ зробивъ пару крокѣвъ, ставъ нагло и не мѣгъ дальше поступити ся.

— Маю поломані кости а посмалені ноги, — почавъ вѣнь кричати.

Люди занесли его назадъ до гостинницѣ де вѣнъ померъ по двохъ годинахъ середъ страшныхъ мукъ кричучи, що має поломані и попалені ноги вѣдъ колѣнъ.

(Крестъ переломивъ вѣнъ бувъ у колѣнъ Спасителя.)

И въ самѣй рѣчи коли вѣдтакъ оглянено его ноги, були они вѣдъ колѣнъ чорні, висхлі и якъбы спалені.

Золоті мысли.

Безхосенне жите чоловіка се его вчасна смерть.

Давай нивцѣ, то нивка дасть — давай Богови, то Богъ дасть.

Той чоловікъ єсть безхосенный, що не вмѣє анѣ розказувати анѣ служити.

Мовчане єсть свята рѣчь, бо укры-
ває, не лише чужій, але и свой таєм-
ницѣ.

Сила и воля се крыла великихъ
дѣлѣ.

Той єсть щасливый, що не хоче
бѣльше мати якъ має.

Чоловѣче, не забувай за смерть,
бо смерть на тебе не забуде.

СОДЕРЖАНЄ.

1. Кто трафитъ до неба (стихъ).
 2. И остави намъ долги наша.
 3. Святїи и праведнїи Богоотцѣ Іоа-
кимъ и Анна (зъ двома образками).
 4. Найгѣршїи дїаволѣ.
 5. Проклоны.
 6. Господь Богъ выслушає нашї
просьбы.
 7. Незвычайна отвертѣсть.
 8. Божа кара.
-

Р ô к ѣ 1909.

КНИЖОЧКА МИСІЙНА.

Число девяте.

Мѣсяць вересень.

Цѣна 6 сот.

Л Ъ В Ô В Ъ.

Накладомъ редакціи „Посланника“.
Зъ Ставропигійскои печати, пѣдъ зар. М.Рефця
1909.

ЧУДОТВОРНЫЙ ОБРАЗЪ
ИСУСА ХРИСТА ВЪ ЗАРВАНИЦѢ.

О пророкахъ.

Пророки були особлившими избранниками Божими, котрымъ Вѣнъ вѣдкрывавъ свою волю, щобы они объявляли ю прочимъ людямъ. Задля чистоты и святости свого житя, були они близкій Богу, и при Его чуднѣмъ свѣтлѣ видѣли вѣддалене що до часу и просторони такъ, якъ мы видимо то, що у насъ передъ очами. Они называютъ ся длятого пророками, що прорекали т. є. предсказовали, що буде на передъ на цѣлѣй сотки лѣтъ. Всѣ они жили въ розличныхъ часахъ и

напоминали народъ жидѣвскій до вѣрности одному Богу, остерѣгали передъ балвохвальствомъ, а коли народъ забувши на Бога, идоламъ ставъ кланятися, предсказовали приходячу кару Божу. Головнымъ однакъ предметомъ ихъ пророческихъ предсказаній бувъ обѣцяный Спаситель. Они приготавливали людей къ принятію Его; описовали все, що до мѣстця и часу рожества, житя, терпѣній, смерти и прославленя Месіи вѣдноситъ ся, щобы, коли Вѣнъ явить ся, всѣ могли Его пѣзнати. Такъ на примѣръ пророкъ Исаія, жившій около сѣмъ зъ половиною вѣкѣвъ до Христа, предсказавъ, що прійде Месія, котрого жите терпѣня, смерть такъ ясно описавъ, якъ бы то все передъ его очами дѣяло ся, за що его скорше Євангелистомъ якъ пророкомъ назвати можна. Исаія никого не щадивъ и каждому терпку правду въ очи говоривъ, за що велѣвъ его безбожный царь юдейскій Манасія пилою перерѣзати. Такъ сповнявъ Исаія свѣй пророческій урядъ выше 50 лѣтъ (память его 9. мая).

Михей около 606 лѣтъ до Христа Спасителя предсказавъ, що Вѣнъ народить ся въ Вифлеємѣ. Походивъ зъ племени Ефремоваго, пророчествовавъ

54 лѣтъ и зоставъ убитый вѣдъ сына Ахавля, царя, (память его 14. серпня).

Захарія около 500 лѣтъ предсказавъ царственный входъ Спасителя въ Єрусалимъ, (память его 8 лютого).

Даніилъ за 490 лѣтъ предсказавъ прихѣдъ Спасителя, Его страданія, смерть на крестѣ и слѣдующе за ними розрушене храма и Єрусалима. Походивъ зъ царского роду и пѣдъ именемъ Валтазаръ услуговавъ царю Набуходонозорови. Задля своєї вѣрности къ закону Мойсея, а именно за тоє, що въ неволи Вавилоньскѣй не хотѣвъ поклонити ся золотому телцу, бувъ 2 разы вкиненый до ямы львѣвъ, зъ котрой его Господь Богъ чудеснымъ способомъ выбавивъ. Даніилъ живъ до р. 534 (память его 17. грудня).

Всѣ тѣ пророки являлись и пророковали за довго до Христа Спасителя. Передъ самымъ его приходомъ явивъ ся наибѣльшій зъ пророкѣвъ Іоанъ Предтеча. Вѣнъ называє ся Предтеча тому, що предтекъ т. є. предшествовавъ Христу Спасителю, випередивъ Его и уже прямо показавъ пальцемъ на Него говорячи людемъ: „се агнецъ Божій вземляй грѣхи міра“ (Іоаннъ 1, 9), то єсть ягня Боже, котре бере на себе

грѣхи свѣта; то єсть Той, котрый умре для заглаждєня вины цѣлого роду чєловѣческаго. Называє ся креститель тому, що межи иншими, крестивъ Господа Іисуса въ рѣцѣ Іордани. Іоанна, того найбольшого зъ пророковъ, тую денницу сонця (утренню зорю) якъ Єго св. Церковь называє, прославляє церковь зъ наибольшимъ торжествомъ. Много служеній въ роцѣ кромѣ вторникѡвъ каждой недѣлѣ, посвящено єму. Такъ Церковь св. прославляє: 23. вересня єго чудесне зачатіє; 24. червня єго родженє; 29. серпня єго мученичну смерть. Кромѣ того почитає єго jako крестителя 7. сѣчня. На памятку того, що вѡдсѣчена єго голова три разы (найдена) постановлено праздновати и память обрѣтенія 24. лютого первое и второе обрѣтеніє и 25. мая третє обрѣтеніє. Єго зачатіє, рождество, житє и смерть подро̀бно описали евангелисты Лука, Матѡей и Марко.

Зъ старозавѣтныхъ т. є. бувшихъ до Христа Спасителя особенно почитає ся нами Русинами пророкъ Ілія. Вѡнъ славєнь (такъ и называє ся вѡнъ: святой славный пророкъ) незломною ревностію, зъ котрою обвинявъ царя жидѡвскаго Ахава, идолопоклонника;

предсказавъ тому царю кару — трилѣтний голодъ и посуху. Якъ мавъ пойти дощъ звѣвъ зъ неба огонь на приготоулену жертву. Кромѣ того чуда: воскресивъ сына сарептской вдовы и сподобивъ ся говорити зъ Богомъ на горѣ Хоривъ и наконецъ бувъ взятый живой до неба. Память его обходимо 20. липня. Не вѣдъ рѣчи буде вспѣмнути тутъ о однѣмъ грубѣмъ суевѣрію — забобонѣ — нашего народа. Именно нашъ народъ объясняе блискавицѣ и громы тымъ, що славный Илія ѣздитъ по небѣ. Таке объяснене, то одна зъ тыхъ бабскихъ бабокъ, котрѣ Апостолъ справедливо называе скверными, тому, що блискавицѣ и громы начались не зъ того тѣлько часу, коли бувъ взятый Илія, а вѣдъ самого сотвореня свѣта. Они походятъ зъ причинъ природныхъ, а не вѣдъ безмысленно выдуманой чіейсь ѣзды. Инша рѣчь, коли мы звертаемо ся до него съ молитвою пѣдчасъ посухи, тутъ есть основа. Вѣнъ заключивъ небо и отворивъ его т. є. черезъ его молитвы началась посуха и потѣмъ ишовъ дощъ. Если Вѣнъ то здѣлавъ за житя свого, то еще зъ бѣольшою силою може дѣлати теперъ т. є. може выпросити у Господа Бога дощъ. А просити

его о тоє пѣдчасъ засухи и можна и повиннѣсьмо такъ само, якъ въ иншихъ бѣдахъ, нуждахъ, звертаємо ся до другихъ святыхъ о ходатайство, вставлене ся за насъ передъ Г. Богомъ.

Пророчества декотрыхъ пророкѣвъ суть списанѣ въ особныхъ книгахъ, котрѣ называютъ ся книгами пророческими и творять часть книгъ старого завета. Книги пророческѣ дѣлятся на книги великихъ и малыхъ пророкѣвъ.

Великѣ пророки суть: 1) Исаія, 2) Іеремія покликанный на пророка въ 629 р. предсказавъ збурене Єрусалима. Коли Єрусалимъ зѣставъ збуреный, высказавъ вѣнъ свѣй жалъ въ пѣсняхъ, котрѣ называютъ ся плачь Іереміи, 3) Іезекіиль, живъ въ неволи вавилоньскѣй и предсказавъ поворотъ зъ неволи и царство Месіи. 4) Даніиль.

Малѣ пророки суть слѣдующѣ (12): Озаія, Іоиль, Амосъ, Авдій, Іона, Міхея, Наумъ, Аввакумъ, Софонія, Аггей, Захарія, Малахія.

Св. преподобный Отецъ нашъ Симеонъ Стовпникъ и мати его Марта.

Въ мѣсточку Сисанъ (Сесанъ) на
граници Сиріи и Киликіи зѣбравъ ся
народъ на богослуженє. Середъ моля-
чихъ ся бувъ такожь одинъ молодой
пастырь, по имени Симеонъ, сынъ по-
божного Сусотіона и его жѣнки Марты.
Въ часѣ Службы Божой молодець звер-
нувъ цѣлу свою увагу на тоті слова
св. Євангелія : „блажени плачущіи, яко
тіи утѣшатся“ (Матѹ. V. 4.). По Службѣ
Божѣй Симеонъ поспытавъ одного чес-
ного старика, що значать тоті слова,
а той пояснивъ єму ихъ и оповѣвъ о
подвигахъ пустынникѡвъ, котрі добро-
вѣльно покидають свѣтові роскошѣ и
достатки, и идуть въ пещеры, щобы
тамъ спасати ся Все то наче громомъ
поразило молодця. Вѡнъ пѡшовъ до
недалекои церкви, тутъ припавъ кре-
стомъ и довго просивъ Господа, щобы
показавъ єму дорогу, якою має вѡнъ
йти, щобы спасти душу свою.

А коли вставъ зъ молитвы, то постановлене его було вже рѣшене. Вѣнъ не оглядаючи ся анѣ на родичѣвъ, анѣ на дѣмъ свѣй, пѣшовъ до одного зъ монастырѣвъ и тутки стоявъ такъ довго у ворѣтъ, ажъ зворушенный вытревалостію его игумень принявъ его до монастыря, не зважаючи на его молодѣсть. Бо Симеонови не було еще и 18 лѣтъ, коли принявъ монашу одѣжь. Та молодой лѣтами ставъ вѣнъ скоро примѣромъ для старыхъ, закаленныхъ въ умертвленію монахѣвъ. По двохъ лѣтахъ видимъ его въ другѣмъ монастырѣ, въ селѣ Геледа. Тутъ перебувъ вѣнъ лѣтъ 10. А яке вѣвъ житє — то трудно описати, досыть сказати, що безъ надзвычайной ласки Божой житя такого смертельный чоловѣкъ вынести бы не мѣгъ. Разъ опорезавъ ся вѣнъ по голѣмъ тѣлѣ мотузомъ, скрученымъ зъ тоненькихъ галузокъ пальмовыхъ. Мотузъ вѣвъ ся въ его тѣло такъ, що оно розъятрило ся и стало гнити, а доперва прикрый сопухъ, выходячій зъ него, звернувъ на се увагу игумена. А коли той въ имя послуху казавъ св. Симеонови зняти одѣжь, то тѣло его представило ся якъ одна велика рана. Удивлені монахи просили св. Симеона,

щобы вѣдѣйшовъ вѣдъ нихъ, бо многі братя плакали надъ тымъ, що не можуть его наслѣдозати въ такъ нечуванѣй острѣтѣ взглядомъ власного тѣла. Св. Симеонъ полишивши монастырь вынайшовъ собѣ высохлу криницю и проживавъ въ нѣй. Но монахи монастыря въ Геледѣ спѣзнали, що середъ нихъ не стало Святого и вѣдшукавши его, просили, щобы вернувъ до нихъ. Недовго однакъ проживъ мѣжь ними св. Симеонъ; вѣнъ пѣшовъ въ опущене мѣстце коло села Уеланисъ, а вѣднайшовши тутъ на пѣвъ розвалену хатину осѣвъ въ нѣй и проживъ три роки. Въ постахъ зайшовъ вѣнъ до того що потрафивъ цѣлый тыждень перебути безъ їдла, а звичайно кормивъ ся лишень хлѣбомъ и зѣлемъ всякимъ. Но и того було єму за много, и вѣнъ рѣшивъ ся перебути цѣлый пѣстъ безъ їдла. Тому попросивъ вѣнъ одного священно-монаха, Власа, щобы принѣсъ єму пару бохонцѣвъ хлѣба на случай, єсли бы голодъ перейшовъ его силы, и щобы залѣпивъ глиною вхѣдъ до его келіи. И по 40 дняхъ, коли Власъ вѣдчинивъ келію, то найшовъ св. Симеона лежачого майже безъ житя, но хлѣбъ весь бувъ ненарушенный. Вѣдъ

того часу кождый великій по́стъ перебувавъ вѣнъ такъ, що не ївъ черезъ цѣлый часъ нічого. До того уймавъ вѣнъ собі такожъ супочинку, и цѣлыми днями и ночами клячавъ безъ перервы на молитвѣ, такъ, що неразъ находили его по́вмертвого. Дрѣмавъ опертый о стѣну, а щоби не упасти, то привязовавъ ся до балька. Въ такѣмъ житю, повно́мъ умертвѣня и муки, а повно́мъ такожъ ласки Божой, безъ котрой перенести того всего не було-бы можна, переминули св. Симеонові три роки. Хатчина его, въ котрій живъ, була по́дъ горою. Святий побудовавъ собі теперъ хатину на самій горѣ и замешкавши въ нѣй, казавъ приковати ся до скалы ланьцухомъ, довгимъ на 20 лѣтѣвъ и такъ проживавъ тутъ середъ молитвы и розважання Божой доброти.

Одного разу вѣдѣдавъ его Мелетій, єпископъ тыхъ сторѣнъ. По вѣдѣданій молитвѣ, коли зачали они розмову, Мелетій сказавъ Симеонові, що сильнѣйша надъ ланьцухъ єсть добра воля чоловіка. Зрозумѣвъ св. Симеонъ тоті слова, вѣнъ розковавъ ланьцухъ; та хотѣвъ мѣгъ ходити, не зробивъ анѣ

крокомъ дальше по за того мѣстце, на котре мѡгъ дѡйти зъ ланьцуха.

Тымчасомъ вѣсть о незвычайныхъ подвигахъ св. Симеона понесла ся широко-далеко, и зарои́ла ся пустыня тыми, що ишли шукати у него молитвы, розрады, помочѣ и благословленя. И якъ каже Θεодоритъ, єпископъ Кипрскій, котрый описавъ житє св. Симеона, „дорога до него подѡбна була до рѣки и здавало ся, що то єсть море, до котрого текуть зѡ всѣхъ сторѡнъ рѣки, бо до Симеона приходили не лишень тотѣ, що жили въ поблизькихъ оселяхъ, но такожъ и Израильтяне и Перзы и Вѡрмени, Иверійцѣ и ихъ сосѣды. Приходили такожъ и такѣ, що жили на найдальше вѡддаленыхъ границяхъ запада, Испанцѣ, Британцѣ и иншѣ, не згадуючи вже о Италіи. Въ Римѣ слава св. Симеона була такъ розповсюднена, що майстры на дверахъ своихъ робѡтень прибивали образокъ, представляючій св. Симеона, и вѣрили глубоко, що за єго молитвами Господь Богъ буде имъ благословити“.

А здвигъ той народа непокоивъ Симеона и вѡнъ боявъ ся, щобы гадка о собѣ, гадка пустой земскои славы не стала спокушовати. И для того побу-

дувавъ вѣнъ собѣ стовпъ, перше на 9 лѣтѣвъ высокій, опѣсля на 12, потѣмъ на 22. а наконецъ на 40 лѣтѣвъ высокій, на верху которого була будочка, заледво така, що въ нѣй одинъ чоловікъ помѣстити ся мѣгъ и то зъ великимъ трудомъ. Бувъ то новий, цѣлкомъ не звѣстный до теперъ спосѣбъ житя, тому всѣ стали удивляти ся єму; всѣ подивляли чоловіка, котрый за житя вѣдорвавъ ся вѣдъ землѣ и неначе повисъ мѣжъ нею а небомъ. А старіи пустынники, люде закаленіи въ всякѣй чеснотѣ, стали радити ся, чи новий той спосѣбъ житя може бути милый Богу, чи нѣ и чи не єсть вѣнъ случайно дѣвольскою спокусою. И всѣ згодили ся на тое, щобы приказати св. Симеонову злѣзти зѣ стовпа. А єсли послухає, то знакъ буде, що житє єго миле и угодне Богу, бо где послухъ єсть, тамъ єсть воля Божа и тамъ гордѣсть не має мѣсця. Они выслали трехъ зъ помѣжъ себе и тотіи пріишли до св. Симеона и сказали:

— „Єсть волею наставникѣвъ пустынного житя тыхъ сторѣнъ, щобы ты злѣзъ зъ того стовпа и живъ подѣбно, якъ жиють другіи“,

Св. Симеонъ Столпникъ.

А коли св. Симеонъ почувъ тоті слова, не кажучи анѣ слова, ставъ по драбинѣ злѣзати на долину. Побачивши пустынники той поспѣхъ въ повне-ню приказовъ, сказали до него :

— „Остань ся Божій слуго на стовпѣ, теперъ видимъ, що робишь тое згѣдно зъ волею Божою и Вѣнъ нехай тебе благословить на добрый подвигъ“.

А товпы народа горнули ся зѣ всѣхъ сторѣнъ до того стовпа, на котрѣмъ середъ горяча и стужѣ, день и нѣчь моливъ ся Богу св. Симеонъ. Его стояне на стовпѣ просвѣтило тысячѣ тыхъ, котрі лежали въ грѣсѣ и блудѣ. А Богъ давъ ему силу творити чудеса и видѣти будущѣ рѣчи, а слава чудесъ тыхъ понесла ся далеко и погане тысячами ишли до него; слухали его науки и приймали св. вѣру „Описати все що зробивъ св. Симеонъ для Спасенія душъ людскихъ, то було бы то саме, що хотѣти мѣрити глубину океана“, каже Θεодоритъ. „Но найбѣльше — пише вѣнъ, — удивляла всѣхъ довготерпеливѣсть Святого. Нѣчь и день стоявъ вѣнъ, и всѣ его видѣли, бо часть его будки розпала ся, а св. подвижникъ вѣчно моливъ ся, або бивъ поклоны.

Передъ церковными праздниками вѣдъ запада сонця до ранѣшнаго свѣтла стоитъ вѣнъ зъ пѣднатыми вѣ гору руками. А при тѣмъ всѣмъ вѣнъ бувъ такъ смиренный, такъ покѣрный, неначебъ бувъ найгѣрчимъ зъ всѣхъ людей. Вѣнъ для всѣхъ однаково доступный и добрый. Принявши вѣдъ Бога даръ премудрости, вѣнъ кождый день научае людей и многихъ науками своими вѣнъ научивъ, якъ шукати треба небесного свѣта, а утѣкати вѣдъ земскои суеты, легковажити то, що єсть, а жити надѣєю житя будучого. Часто рѣшавъ вѣнъ мѣжъ спорючими, що ишли на судъ и всегда доводивъ ихъ до згоды“.

Коло стовпа єго побудовали двѣ загороды для прочанъ, а самъ стовпъ бувъ загородами тыми окруженный. Невѣстамъ не вѣльно було вступати поза огороду. Разъ лучило ся, що прійшла старенька якась жѣнка и хотѣла конче видѣти св. Симеона. А мала она до того найбѣльше право; сежъ була була єго мати, св. Марта; котра 27 лѣтъ не бачила єго и не знала, где ся подѣває. А осьъ теперъ вѣднайшла на стовпѣ. Стратила сына чоловѣка, а найшла Ангела вѣ людскѣмъ тѣлѣ. Коли св.

Симеонови сказали, що мати єго, хоче єго бачити, вѣнъ велѣвъ ю просити, щоби троха спочила, а вѣнъ єю увидитъ. И ледво св. Марта усѣла, Богъ покликавъ єи чисту душу до себе. Неживу принесли пѣдъ стовпъ, св. Симеонъ глянувъ на мертве тѣло и моливъ ся дальше. Церковь св. почитає память св. Марты разомъ зъ памятію єи сына св. Симеона.

Голосъ єго науки нѣсь ся ажъ до вершинъ царскихъ престолѣвъ и тамъ находивъ послухъ. Коли въ Автіохіи староста, пѣдкупленный жидами, звернувъ ихъ бѣжницѣ, замѣненіи и посвященіи єпископомъ на церкви, и въ посвященныхъ тыхъ святыняхъ жида мали служити свой, законови Христа противніи обряды, то св. Симеонъ написавъ листъ до цѣсаря Теодозія Молодшого, а той старосту Антіохіи зложивъ зъ уряду, и церкви Божіи звернувъ христіанамъ. Наслѣдникъ Теодозія, а мужъ св. Пулхеріи, цѣсарь Маркіянъ, чоловікъ незвычайнои побожности, часто пріѣзджавъ до св. Симеона въ простѣй одѣжи, щоби не звартати на себе уваги людей и тымъ спокѣйнѣйше перебути зъ нимъ якійсь часъ на молитвѣ и побожнѣй розмовѣ. По Соборѣ Халдеконльскѣмъ

писавъ св. Симеонъ письмо до того цѣсаря о рѣшеняхъ Собора, а письмо того, якъ и друге, въ той самой справѣ писане до Василя, епископа Антіохіи, переховало ся въ довгі часы. А коли Евдокія, вдова по Теодозію Молодшомъ, будучи въ Єрусалимѣ, попала въ ересь Евтихія, и хотѣла вернути ся до св. католицкої вѣры, то писала до св. Симеона, а вінъ вѣдписавъ їй и радивъ звернути ся до св. Евѣимія Вел., якъ то въ житію того святого мы читали. Такожъ король Перзѣвъ (правдопобѣдно Аарамъ V. 420—439 р.), дарма що поганинъ, а въ великомъ мавъ почитанню св. Симеона, часто казавъ собѣ оповѣдати о нѣмъ, а его жѣнка посылала до святого просити о посвяченій олѣй. Королева Исмаилѣвъ за молитвою св. Симеона породила сына а коли дитя підросло, привезла его до св. Симеона просити благословеня.

Мы згадали вже, що Богъ надѣливъ св. Симеона силою творити чудеса. Начальникъ Сарацина Филярхъ привѣзъ свого свояка розслабленого, т. є. безъ власти въ рукахъ и ногахъ. Св. Симеонъ поучивъ слабого о правдахъ вѣры, а коли той, спѣзнавши правду,

увѣривъ въ Христа, то за молитвою Святого ставъ цѣлкомъ здоровый. Но мимо того собѣ самому не нѣсъ ніякои помочи. Ноги его вѣдъ вѣчного стояня попареніи були, а въ ранахъ зароилося вѣдъ хробѣвъ, а вѣнъ зносивъ терпеливо бѣль и говоривъ до хробѣвъ: „ѣдите, що вамъ Богъ давъ на кормъ“, не дбаючи, що тымъ кормомъ було его живе тѣло. Въ сторонахъ, где стоявъ его стовпъ, не було воды и за молитвою Святого вытекло жерело смачной и зимной воды. Богъ давъ ему такожъ духа прозорливости; Святой на два роки предсказавъ, що настане пошестъ и саранча и слова его збула ся.

Одинъ розбѣйникъ, лютий душегубецъ, переслѣдований войскомъ, яке мѣсто Антіохія выслала, щоби его зловити и на смерть засудити, не маючи нѣгде сховатися, прибѣгъ ажъ пѣдъ стовпъ св. Симеона. Вѣнъ звавъ ся Антіохъ и родомъ бувъ зъ Изавріи. Погоня надбѣгла такожъ, но св. Симеонъ казавъ имъ вертати до мѣста, а его воли нѣкто не мѣгъ противити ся. А потѣмъ промовивъ вѣнъ до душѣ окаянника и се зъ очей Каина-убійника потекли рѣснї слезы жалю Сѣмъ день плакавъ вѣнъ за грѣхи свои и жаль не

наче роздеръ его сердце, бо коли прійшла другій разъ, щобы его бодай силою взяти, то найшли его неживымъ. Умеръ середъ лезъ жалю — а Богъ бувъ милостивъ души его; не дармо тамъ на стовпѣ св. Симеонъ клавъ тысячѣ земныхъ поклонѣвъ и умолявъ Божого прощенья для грѣшника. Довгихъ 36 лѣтъ проживъ св. Симеонъ на стовпѣ. О смерти его оповѣдає ученикъ его Антоній такъ: „Була то пятниця. Народъ якъ звичайно юрбою горнувъ ся по благословенє, но Святый не выходивъ зъ своєї будки. А коли и другого дня не показавъ ся, я вступивъ на стовъ, дивлю ся, а вѣнь стоить якъ звичайно, зъ руками вознесеными въ гору, лише лице его сіяло незвичайною краскою. Я думавъ, що Святый духомъ молитъ ся и не смѣвъ его непокоити. Но виджу, що тѣло цѣле єсть безъ житя, я дѣткнувъ ся его и зпѣзнавъ, що Богъ покликавъ его до своєї славы.

О смерти Святого повѣдомлено чейчасъ єпископа Антіохіи Мартирія и старосту Арбадурія, а той заразъ вирушивъ зъ 6.000 воиновъ, бо боявъ ся, щобы мешканцѣ тыхъ сторѣнь не взя-

ли потайкомъ тѣла. Вскорѣ прибуло сѣмъ епископѣвъ. А зъ всѣхъ усюдѣвъ мовъ повень наплывали десятки тысячѣвъ народа. Горы до кола покрыли ся фїлями людскихъ головъ, вѣдъ свѣтла непочисленыхъ свѣчокъ, зъ дымѣвъ кадиль утворивъ ся надъ землею облакъ а плачь мужѣвъ и жѣнокъ глушивъ все. Цѣлїи хмары воздушного птацтва злетѣли ся, здавало ся, що и они хочуть спѣвомъ своимъ почтити похоронъ Святого. Четвертого дня по смерти зложено тѣло на мары и повезено до Антіохїи. Въ придорожнѣй мѣстцевости що звала ся „Мерось“, надбѣгъ чоловѣкъ бѣсноватый, котрый лѣтами середъ околицѣ той волочивъ ся и живъ середъ цвинтарища, а коли лишень дѣткнувъ ся домовины и сказавъ въ голосъ: „св. Симеоне, помилуй мене!“ то злый духъ оставивъ его и чоловѣкъ той ставъ цѣлкомъ здоровый.

Зъ Антіохїи все, що жило, вышло на встрѣчу. Середъ спѣву и плачу и звукѣвъ дзвонѣвъ зложено тѣло въ церквѣ св. Кассїяна, где спочивало оно такъ довго, доки не побудовано особнои, на память и честь Святого воздвигненои церкви. При церквѣ станувъ

и монастырь. Богъ прославивъ мощѣ Святого многими чудесами и они були у вѣрныхъ въ великомъ почитаню. Св. Симеонъ Стовпникъ умеръ 460 р., а проживъ около 103 лѣтъ.

Горѣвка шкодитъ здоровлю и прискорює смерть.

Такъ сказали всѣ лѣкарѣ и рѣчь зовсѣмъ ясна. Даймо но псови горѣвки, а побачимо съ якимъ обмерзѣнемъ вѣнъ буде вѣдъ неи утѣкати. Если будемъ давати крѣликови каждого дня по ложочцѣ горѣвки, то вѣнъ по пару дняхъ здохне. Коли подивимось черезъ побѣльшаюче шкло на кроплю воды, то побачимо въ нѣй много жиючихъ звѣвять, що весело плывають; колижъ подивимо ся такъ на кроплю горѣлки, то анѣ одного звѣрятка не побачимо. А змѣшаймо кроплю горѣлки зъ кроплею воды, то побачимо, що тѣ малѣ звѣрятка поздыхають. Въ кождѣй чистѣй водѣ єсть дуже богато такихъ маленькихъ, голымъ окомъ не видимыхъ звѣрятокъ; звѣрятка тѣ суть въ кож-

дѡмъ тѣлѣ и помагають намъ травити ѣдженє и чистять кровь. Але пїякъ убиває тѣ звѣрятка, и черезъ то єго жолудокъ не може травити, вѡнъ тра-титъ апетитъ, єго кровь занечищує ся, вѡнъ упадає на здоровлю, — самъ се-бе убиває.

Якъ то много нещастъ, нужды та недугъ горѣвка не спричинила? Якъ много красныхъ лицъ она не спогани-ла, ангелѡвъ въ дїяволѡвъ не замѣни-ла, людей въ худобу, та дїяволѡвъ не перемѣнила?

Колибы то пїяки могли побачити своѣй жолудокъ въ якѡмъ станѣ вѡнъ находитъ ся, то тодѣ певно, що вы-реклибы ся горѣлки разъ на все.

Незчислимимъ хоробамъ тѣла то-варишатъ такожъ хоробы душѣ и не лише пїякъ терпить на нихъ, но и цѣ-ла єго родина. Кобы то можна було завести чоловѣка, що зачинає пити, до шпиталю и показати єму тѣ всѣ раны, хоробы и слезы тихъ нещасливыхъ и тї слезы тысячнихъ матерей и дѣтей? Славный апостоль тверезости, Матевъ повтарявъ часто, що горѣлка убиває бѡльше людей, якъ вѡйна, пошесть, за-раза та иншї нещастя.

Пїяньство не лише скорочує жите

піяка, але и єго дѣти мусять терпѣти за грѣхъ батька, а хоробы тѣ тягнуть ся якъ кажуть лікарѣ, ажъ до третого поколѣня.

Кождый піякъ єсть заразомъ чоловікомъ неморальнымъ, фалшивымъ та облуднымъ, вѣнъ знає, що чесні люди нимъ погорджають и тому мститъ ся на нихъ.

Піяки суть тягаромъ суспѣльности и наибѣльшимъ нещастємъ краю. Кѣлькожь то піякѣвъ не було причиною недугъ, калѣцтва та смерти для сотокъ людей; ктожь зможе почислити всѣ пожарѣ що ихъ спричинили піяки.

Ходѣмъ до шпиталю варіятѣвъ и придивѣмъ ся имъ сблизика, а переконаємся, що нема нещастливѣйшого существа на свѣтѣ надъ варіята, переконаємся, що нема страшнѣйшой недуги надъ помѣшанє розуму. Спытайможь тыхъ нещасливыхъ, кто вѣдѣбравъ имъ розумъ та память, кто ихъ такъ пониживъ и унещаслививъ, а певно, що они скажуть: горѣвка. А межи ними знайдемо такихъ богато, що терплять муки за грѣхи своихъ родичѣвъ. И та власне обставина повинна вѣдстрашити кожного чоловіка вѣдъ горѣвки и вѣдъ піяньства.

Господный Крестъ.

По смерти нашего Спасителя Іисуса Христа, тѣло Его, якъ звѣсно, здѣймили зъ креста Іосифъ зъ Ариматеи и Никодимъ и поховали, крестъ однакъ вкинено въ рѣвъ, де его такожь и засипано.

Римскій Царь Адріанъ, що бувъ поганиномъ, збуривши Єрусалимъ, бажавъ затерти въ памяти христіянъ всѣ слѣды погребанія Іисуса Христа. Для того приказавъ Голготу и грѣбъ Іисуса Христа засипати землею, а на ихъ мѣсци выбудовавъ поганьскій храмъ Венеры.

Въ 312 р. св. Константинъ Великій, римскій царь принявъ св. вѣру, бо идучи зъ вѣйною проти ворога Максентія увидѣвъ на небѣ крестъ зъ написею: „Симъ повѣдишь“. И дѣйсно св. Константинъ пѣдъ знаменемъ того креста побѣдивъ не лише свого ворога, але такожь ворога христіянства — поганьство.

Мати Константина Великого св. Елена, пѣсля того видѣня задумала вѣднати той крестъ, на котрѣмъ розпято нашего Спасителя. Въ тѣй цѣли удалась она въ Єрусалимъ и тамъ довѣдалась вѣдъ одного дуже старого

жида о мѣсци, де мавъ бути закопаний св. крестъ. И дѣйсно, коли розкопано те мѣсце, знайдено три кресты а щобы розпѣзнати, котрый крестъ нашого Спасителя, клали на кождый умершу женщину. Два першій кресты не воскресили женщины, доперва третій, що було знакомъ, що се власне крестъ на котромъ высѣвъ Іисусъ Христосъ. Радѣсть христіянъ була неписана а що кождый хотѣвъ той крестъ видѣти, то патріярха Макарій поѣдносивъ его въ гору. По той причинѣ установлено свято, котре называєсь „Воздвиженіємъ Честного и Животворящего Креста“.

Подѣя та лучилась 3. мая 326 р. Перше святкованє того свята вѣдбувало ся въ другій день св. Пасхи. Коли однакъ Константинъ Великій зъ вдячности за побѣду надъ Максентіємъ збудовавъ въ Єрусалимѣ церковь Воскресеня Христоваго, тодѣ перенесено се свято на 14 вересня.

Черезъ 300 лѣтъ св. Крестъ находивъ ся въ Єрусалимѣ въ высше згаданѣй Церквѣ. Дперва въ 612 р. перскій царь, загорнувъ Єрусалимъ збуривъ храмъ Воскресенія Христоваго а св. крестъ забравъ зъ собою, котрый находивъ ся у него черезъ 14 лѣтъ.

Коли однакъ Сынъ Хозроя, Сырый при заключеню мира зъ грецкимъ царемъ Гераклемъ бувъ приневоленный вѣдати св. крестъ въ замѣну за полонникѡвъ, дѡстали христїяни зновъ св. крестъ, который зъ початку бувъ перенесеный до Константинополя а потому до Єрусалима, де супроводжувавъ его самъ цѣсарь. Коли путники дѡйшли зъ св. крестомъ пѡдъ гору Єлеоньску, тодѣ цѣсарь вложивъ крестъ на свои рамена, хотячи внести св. крестъ въ храмъ Воскресеня. Але близько горы Голгофты, невидима сила, якъ каже переданє, вздержала крестоносця такъ, що не мѡгъ поступити дальше. Тодѣ, на раду патріярха Захарїя, скинувъ цѣсарь зъ себе дорогу одежу, а взявши на себе волосѣнницу, свободно внѣсъ на другій день св. крестъ въ храмъ Воскресеня.

Пѡдчасъ третього хрестоносного походу (1171—1188) проти Саладина, выславленный при битвѣ на высокѡмъ мѣсци св. крестъ такъ одушевивъ хрестоносцѣвъ, що ихъ хоробрости дивовавъ ся самъ Саладинъ. Але коли въ часъ борби убито полемайского епископа, св. крестъ попавъ зновъ въ руки ворогѡвъ, Туркѡвъ. Они взяли его въ мѣсто Багдадъ, де находивъ черезъ

30 лѣтъ. Дперва въ р. 1221 по-
бѣдной вѣйны, вѣдобрали христїяни св.
крестъ и вѣдъ того часу зачали давати
частины св. креста, якъ благословеньство
бѣльшимъ мѣстамъ и церквамъ. Одна
часть Господного креста находитъ ся
въ Царогородѣ, друга часть въ Єруса-
лимѣ Бѣльша часть находитъ ся у Гре-
кѣвъ, котрї хороняють єго въ золѣ ѡмъ
ковчезѣ, котрый стоить за престоломъ.
Навѣтъ многїи зъ нашихъ бѣльшихъ
церковъ посѣдають маленькї частинки
св. креста вставленї въ престольнї
кресты або ковчеги.

Кара за богохульство.

Если мѣжь поганами высмѣвають
вѣру христїяньску и хулять Бога, то
мы не дивуємо ся тому, понежи погане
не знаютъ Бога не знаютъ Христа.

Коли однако въ цивилизованныхъ
краяхъ дѣють ся богохульства и переслѣ-
дуваня христїянъ въ нынѣшнѣмъ вѣцѣ,
то не одинъ зъ насъ зрушитъ раменами
и запытає: якъ се можливо. Въ ночи
зъ 21. на 22. червня 1909 року згорѣвъ
въ Ватвіль дѣмъ замешкалый черезъ ита-

лійських робітниківъ обого пола. Зъ присутныхъ въ домѣ 11 згорѣло въ огни, а 7 уратовало ся. Около 50 осібъ, що мешкали въ тѣмъ домѣ були въ часѣ того нещастя по за домомъ.

О тѣмъ огни оповѣдають слѣдуюче: Два днѣ передъ огненъ купивъ одинъ робітникъ и принѣвъ до того дому крестъ зъ гипсу зъ золоченымъ роспятіємъ.

Вечеромъ 21-червня були многі робітники п'яні и вели при тѣмъ всѣлякого рода розпусту. Вкѣнци одинъ зъ нихъ знявъ зъ стѣны крестъ и ливъ вино и пиво на уста розп'ятого Христа причѣмъ говоривъ великій богохульства. Вѣдтакъ кинувъ крестъ на землю и розбивъ его въ кусники, а тѣ що були присутні не сказали ни слова противъ тої страшної зневаги Бога.

Тѣ робітники були всѣ соціалистами-радимилами. — Богъ однако карає за хулу, чи то заразъ, чи пѣзнѣйше. Въ кѣлька годинъ по описанѣмъ богохульствѣ згорѣвъ наразъ цѣлый дѣмъ. Видно палець Божій бувъ въ тѣмъ. Огонь дуже скоро и такъ сильно обнявъ цѣлый дѣмъ, що наспѣвша сторожа огнева не успѣла ничъ сдѣлати. Сторожа огнева була свѣдкомъ якъ той бого-

хульникъ до вѣкна прискочивъ, щоби ся ратувати, но въ тѣй хвилѣ падаючій баль къ притиснувъ его такъ, що голова выставала черезъ вѣкно, а проча часть тѣла остала въ домѣ. Поломѣнь обняла его и вѣнь згорѣвъ. До вѣконъ були приставлені драбины, но тѣ що въ домѣ знаходили ся вмѣсто удати ся до вѣконъ и драбиною злѣсти всѣ кинули ся на палячій ся сходы, де всѣ знайшли смерть.

Богохульство се страшный грѣхъ и Богъ за него тяжко карає.

Перше молитва потѣмъ їдженє

Я бувъ ще около пятилѣтнимъ хлопцемъ — такъ оповѣдає одинъ 81 лѣтний старушокъ — якъ одного разу рано я вставши о 8 годинѣ зъ лѣжка, станувъ коло стола и закликавъ до бабки:

„Бабуню я голодный хочу їсти!“

— Бабка приходитъ до мене и каже спокѣйно: „Перше мусишь помолити ся, а потѣмъ будешь їсти“.

„Нѣ!“ крикнувъ я, „перше їсти, а потѣмъ буду молити ся“.

Бабка заявила однако, що перше мушу побожно помолити ся — тодѣ доперва дѣстану їджене.

Я не хотѣвъ молити ся, зачавъ трѣпотати ногами и бити кулаками о стѣль и плачучи кричати:

„Перше їсти, а потѣмъ молити ся“.

На мѣй крикъ прибѣгла мама и довѣдавши ся о що ходить взяла въ руки тростину и такъ мене покарала, що ту кару ще нинѣ собѣ пригадую.

„Роби такъ, якъ бабка каже — загрозила она — инакше цѣлкомъ їсти не дѣстанешь“.

Тодѣ я заразъ зачавъ молити ся и по молитвѣ дѣставъ їджене. Вѣдъ того часу я нѣколи передъ їдженемъ не опускаю молитвы и дякую Богу, що менѣ черезъ мою добру маму давъ таку науку. Перше молитва, а вѣдтакъ їджене, — тѣ слова моєи бабки єще до нинѣ звучать менѣ въ ухахъ

Учѣмъ и мы нашѣ дѣти передъ їдженемъ молити ся, а и они будуть намъ колись за то вдячнѣ.

Р њ К ѣ 1909.

КНИЖОЧКА МИСІЙНА.

Число десяте.

Мѣсяць жовтень.

Цѣна 6 сот.

Л Ъ В њ В ѣ .

Накладомъ свящ. Петра Пилинця:
Въ Ставропигійскои печатнѣ, пѡдъ зар. М.Рефца
1909.

МОЛИТВА.

Отче нашъ, иже еси на небеси,
На насъ Ты око Свое зведи,
А чудне, взнесе Имя Твое
Нехай ся свѣтомъ цѣлымъ несе.

Да прійдетъ Царство Твое на свѣтъ,
Тебе най тварь вся во вѣки чтить,
И Твоей волѣ святой законъ
Най славить земля, най чтить Сіонъ.

Хлѣбъ нашъ, о Отче, насущный дай,
Зъ опѣки Своєї не опускай —
И оставляй намъ нашѣ грѣхи,
Бо врагамъ нашимъ всегда и мы

Вины прощаемъ. Мѣжь нами будь,
Коли покусовъ волнуешь грудь,
И всяку злобы пекельной тѣнь
Воддаляй, Отче, водъ насъ — Аминь.

Чудесні дороги Провидѣнія.

(Правдиве приключеніе).

Въ однѣмъ мѣстѣ завѣзвано въ субботу, коло пѣвночи, священника зъ св.

Дарами до хорого. Старенька женщина, котра прійшла по священника, сказала ему назву улицѣ и число дому. Священникъ зѣбрався сейчасъ, взявъ св. Дары и поѣшовъ за женщиною, котра идучи на передъ, показувала ему дорогу. Передъ однимъ домомъ женщина та затрималася и показала рукою на дверѣ, почѣмъ зникла ему зъ очей. Священникъ приступивъ до замкненихъ дверей, взявъ за ручку вѣдъ дзвѣнка и задзвонивъ, но якось никто не спѣшився отвирати. Тымчасомъ зачавъ падати уливний дощъ; священникъ задзвонивъ отже другій разъ и третій. Въ кѣнци отворилися дверѣ, а на порозѣ появився сивый старецъ.

— Кто такъ пѣзно дзвонить? — запытавъ старикъ.

— Приходжу до хорого, до которого мене вѣзвано, щобымъ ему удѣливъ духовной помочи — вѣдпѣвѣвъ священникъ.

— Ту въ тѣмъ домѣ не ма, о скѣлько знаю, нѣякого хорого — сказавъ старикъ — но понеже дощъ уливний падає, то прошу, вступѣтъ до мене и перечекайте, ажъ троха выпогодится. Будете отче, милымъ гостемъ для мене, бо я терплю на безсонницю.

Не було иншої рады, тожъ священникъ пѣйшовъ за старикомъ до єго покою и першимъ предметомъ, на котрый упало єго око, бувъ великій образъ Матери Божой, высячій на стѣнѣ, передъ котрымъ горѣла лампка.

— Слава Богу — сказавъ священникъ — єсьмь, якъ виджу въ помешканю побожного чоловѣка.

— О що до того, то помыляєтеся дуже, вѣдовавсь старецъ сухо. — Я либераль вольнодумецъ — и не бавлюся въ подѣбні дробницѣ. Тѣлько черезъ память на покойну мою мать, котра була дуже побожна, и великою честію окружала той образъ, почитаю той образъ и що субѣты, якъ колись мати тѣ робила, свѣчу ламку передъ нимъ.

Середъ тои розмовы перейшли до другої комнаты, въ котрій висѣвъ надъ бюркомъ образъ женщины въ стариннѣмъ строю. Коли старикъ увидѣвъ, що священникъ пильно приглядаєся образу, сказавъ съ чувствомъ:

— То образъ моеї дорогої матери... Якъ-же часто молилася она съ слезами передъ образомъ Пречистой Дѣвы! Умираючи сказала до мене: „мѣй сыну нещасный, если Богъ милосердный пріиме мене до своєї славы, буду такъ довго,

за ходатайствомъ Пренепорочнои Дѣвы, умоляти Єи Сына, ажъ ты ся навернешь!“ Покѡйна дуже того бажала — но щожъ, коли я николи не мѡгъ переконатися о потребѣ и конечности сповѣди!

Згадка на дорогу, покѡйну мать зворушила старика; вѡнъ розговорився и оповѣвъ священникови цѣлу свою минувшѡсть зъ такою щиростію, що не замовчавъ и своихъ блудѡвъ и грѣхѡвъ.

— Вы єсьте противникомъ сповѣди — сказавъ священникъ — а оповѣлисьте мнѣ жите своє такъ подрѡбно и точно, що знаю на вскрѡзь станъ вашои душѣ. Єсли-бысьте жалували за всѣ провины и возбудили въ собѣ живу вѣру — то мѡгъ-бымъ вамъ удѣлити розрѣшеня.

Старець вдивився въ священника. Слезы засвѣтили въ єго очахъ.

— Чи дѣйстно — сказавъ — чи дѣйстно мѡгъ-бымъ отримати розрѣшенє? О, уже бѡльше якъ трийцять лѣтъ не мавъ я внутреннего спокою, бо не приступавъ я до св. Причастія! Черезъ память на мать, чую теперь, що мѡгъ-бымъ зъ сокрушенємъ исповѣдатися. Чи достоинъ я дѣйстно розрѣшеня? Єсли такъ, то выслушайте, отче, моєи

сповѣди и запричащайте мене св. Дарами.

Упавъ старецъ на колѣна и высповѣдався середъ плачу зъ грѣхѡвъ за цѣле своє жите, и пріймивъ зъ погѡднимъ лицемъ св. Причастіе.

На другій день рано донесено священникови о смерти того старика, который умеръ той-же ночи на парализъ.

Дивнѣи, суть дороги Провидѣнія! Священникъ пѡзнавъ въ образѣ матери старика, котрому зъ такою цѣкавостію приглядався, тую саму женщину, котра вzywала его до хорого, а пѡсля зникла. Була то мати старика. Честь для Пресвятои Дѣвы выедна на старому грѣшникови навернене въ послѣднѡй хвили житя — а сама мати завѡзва священника до сына, що-бы той передъ смертію поєднався зъ Богомъ, въ которого черезъ цѣле своє жите такъ уперто не хотѣвъ вѣрити.

Святый Апостолъ Евангелистъ Лука.

(Дня 18. жовтня).

Св. Апостолъ и Евангелистъ Лука бувъ родомъ зъ Антіохіи сирійскои.

Святой Апостолъ Евангелистъ Лука.

Бувъ вѣнъ чоловѣкомъ дуже ученымъ, по званю лѣкаръ (о чѣмъ згадує св. Апостолъ Павелъ въ своѣмъ посланію до Колосеѣвъ, глав. IV. ст. 14. бо пише такъ: „цѣлуєтъ вы Лука врачъ (лѣкаръ) возлюбленный“). Пѣсля переданя, яке задержало ся у Грекоѣвъ и найшо мѣсце въ ихъ минеяхъ, черезъ що перейшло и до нашихъ книгъ церковныхъ, бувъ св. Лука однимъ зъ 70 ученикоѣвъ, и єму то, коли разомъ зъ св. Клеопою бувъ въ дорозѣ до Емауса, объявивъ ся Христосъ Спаситель по своѣмъ Воскресенію. Однакъ переданє тоє остояти ся не може во виду того, що св. Лука въ своѣмъ Євангелію самъ каже, що описує тоє, що передали єму тѣ, „иже исперва самовидцы и слуги бывшіи словесе“ (Лука I. 2.). то єсть другі Апостолы. Єслижъ писавъ на основѣ того, що другі єму передали, то не мѣгъ самъ бути очевидцемъ житя, чудесъ, проповѣди, страсти, смерти и Воскресенія Христоваго.

Длятого одиноко вѣрне єсть переданє, що св. Лука пѣзнавъ св. вѣру зъ проповѣдей Апостолоѣвъ, а найпевнѣйше єсть тоє, що окрестивъ єго св. Павелъ, котрого невѣдступнымъ товаришомъ бувъ св. Лука ажъ до кѣнчины св. Павла.

Найвѣроятнѣйше есть и тоє, що мусѣвъ вѣнъ дуже добре знати Пречисту Дѣву, бо вѣнъ въ своѣмъ Євангелію найточнѣйше описує тотъ великій и святъ подѣѣ, якъ Благовѣщенє, встрѣча зъ св. Єлисаветою, Рождество Іисуса Христа, Обрѣзанє, Стрѣтеніє, такъ, що мимоволѣ насуває ся гадка, що чувъ вѣнъ все тоє вѣдъ Пречистой Дѣвы. Одно зъ найдавніѣйшихъ переданъ каже, що св. Лука бувъ такожъ маляремъ, що вѣнъ то на киприсовѣй досцѣ намальовавъ образъ Пречистой Дѣвы и образъ Спасителя (певно пѣсля опису Пречистой) и свв. Апостолѣвъ Петра и Павла.

Св. Лука бувъ, якъ тоє вже мы сказали, невѣдступнымъ товаришомъ св. Павла, а якъ св. Іоаннъ Злат. пише бувъ вѣнъ поставлений священникомъ и епископомъ, самъ бо св. Павелъ въ другѣмъ своѣмъ листѣ до Коринтіянъ говорить о св. Луцѣ такъ (въ вѣрнѣмъ переводѣ: „пѣслали мы зъ нимъ (зъ Титомъ) и брата, котрого похвала въ Євангелію по всѣхъ церквахъ и не тѣлько то, а вѣнъ и выбраний вѣдъ церквѣвъ товаришъ нашъ“ (гл. VIII. 18. 19.). И такъ дѣлили они всѣ труды и переслѣдованя, голодъ и холодъ, все

дѣлили разомъ, а на коротко передъ смертію, въ листѣ, писаномъ до св. Тимотея, св. Апостолъ Павелъ згадує, що „Лука єдинъ єсть со мною“ (II. Тим. IV. 10.). Около р. 58. написавъ св. Лука своє Євангеліє, котре єсть доповненємъ Євангелій св. Матѣя и Марка. Въ Євангелію своѣмъ вѣнъ кладе велику вагу на все, що свѣдчить о великомъ милосердію Божомъ. И такъ мовъ на розраду каючимъ ся грѣшникамъ оповѣдає намъ причту о блудномъ сынѣ, о добромъ пастырю, о мытарѣ и фарисею, о Самарянинѣ, о наверненю ся розбѣйника на крестѣ и др. Св. Лука написавъ такожъ и „Дѣянія Апостольскі“, въ котрыхъ, якъ каже св. Іоаннъ Златоустый, „особлившимъ способомъ описують ся подѣѣ зъ житя св. Павла, котрый потрудивъ ся бѣльше якъ всѣ, а описують ся они тому найобширнѣйше, божъ писатель тои книжки бувъ ученикомъ св. Павла, а ученикомъ такъ добрымъ и чеснымъ, що до кѣнця не оставивъ свого учителя“. „Дѣянія Апостольскі“ кѣнчатъ ся на другомъ роцѣ першого побуту св. Павла въ Римѣ. „А єсли спытає кто, чому не писавъ св. Лука о дальшихъ подѣяхъ — каже св. Іоаннъ Златоустый, то я скажу, що

и того досыть есть для каждого, кто поймае, що Апостолы были заняты всегда важными дѣлами, а головною ихъ задачею было голосити слово Боже, а не писати книги, тымъ больше, що они такъ много оставили намъ черезъ устне передане“. А о самой книжѣ „Дѣяній“ пише св. Іоаннъ Златоустый такъ: „Въ книжѣ той описуе св. Лука сповнене многихъ важныхъ предсказанъ Христа, якъ Сошествіе св. Духа и тоту удивляющую зміну, яка зъ тою хвилею зайшла въ сердцахъ Апостоловъ. Зъ той то книги мы спознаемъ, якъ совершенно было жите першихъ вѣрныхъ, котры сполучены Христовою любовію, мали въ собѣ одно сердце и одну начебъ душу, подобно, якъ мали одну вѣру и въ одинаковѣ вправляли ся чесноты. Зъ книги той дознаемъ ся мы о чудесномъ наверненію поганъ и о основаніи св. католицкой Церкви, котра есть сильною и трѣвкою подпорою правды, противъ котрой жаденъ блудъ нѣколи нѣчого не вдѣе. И въ книжѣ той не маемъ мы шукати чудесъ, якы Апостолы творили, но маемъ мы спознавати ихъ дѣла, спознавати и наслѣдовати“.

„Дѣянія Апостольскы“ написаны вѣроятно около 63. р. а суть они и зъ

того огляду неоцѣненнй, що збивають всякй фальшивй повѣрйя о житю и дѣлахъ свв. Апостолѣвъ, якй вже въ першихъ лѣтахъ ихъ душпастырского труда стали ся ширити. Такъ Євангеліє, якъ и „Дѣянйя“ написанй були прекраснымъ греческимъ языкомъ и присвяченй одному знаменитому христіянину, Теофілеви, пѣсля повѣрйя тодѣшному начальнику Ахаи.

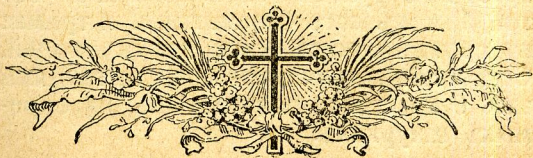
По смерти св. Апостола Павла научавъ св. Лука въ Далматіи, Італіи и Макидоніи, якъ о тѣмъ пише св. Епифаній. Где умеръ св. Лука, того не знаємъ на певно. Пѣсля однихъ жерелъ умеръ природною смертію яко 80-лѣтнй старецъ въ Оивахъ виѣтійскихъ. Св. Григорій Богословъ утримує, що св. Лука закончивъ свѣй подвигъ мученичою смертію въ Патрахъ ахайскихъ. Переданє каже, що єго повѣшено на оливнѣмъ деревѣ.

Мощи св. Луки перенесенй були за панованя Константія, сына св. Константина Вел. до Царгорода и зложенй въ церквѣ свв. Апостолѣвъ, пѣсля однихъ 357., а пѣсля другихъ 360. р. При перенесеню дѣяли ся многй чудеса, а мѣжь иншими уздоровлений зѣставъ одинъ тяжко хорый, по имени Анатоль.

На образахъ, представляющихъ св. Луку, видимъ при его особѣ сидячого вола, а то для того, що Євангеліє св. Луки начинає ся тою хвилею, коли Архангелъ благовѣститъ св. Захарію въ храмѣ Єрусалима рождество св. Іоанна Предтечи. А що св. Захарія бувъ священникомъ, тому для увѣкопомненія початку св. Євангелія, виображають при св. Луцѣ жертвенного вола.

Наука: Св. Єванг. Лука потѣшає каючихъ ся цѣлою глибиною милосердія Божого, но зъ другої стороны въ Євангелію его читаємъ, якъ Іисусъ Христосъ гробами побѣленими звавъ закамѣнѣлыхъ въ грѣхахъ фариसेївъ и що пекольна мука постигла безмилосердного и нерозкаянного богача, при котрого порозѣ страдавъ бѣдний Лазаръ. Если кто множить добрі дѣла, то черезъ нихъ росте въ чесноту. А если кто множить грѣхи, то попадає въ станъ закамѣнѣлости грѣховної, и иде въ цѣлковиту власть діавола. Такий чоловікъ жіє лишень для тѣла, а „аще бо по плоті живете, имате умерети“ (Римл VIII. 13.), а „неправедници царствія Божія не наслѣдять“ (І. Кор. VI. 9.). Якъ слѣпота затемнює око тѣла, такъ

(св. Авг.); „закаменѣлый подобный есть до пьяного, бо оба не мають ясного розуму“ (св. Вас.), вѣнъ не має найменшої силы волѣ, бо „чимъ кто бѣльше грѣшитъ, тымъ бѣльше стае вѣнъ безсильный“ (св. Дороѣ.). Для него грѣхъ нѣчимъ вже есть, бо „если побачимъ на новѣй одѣжи першу, другу, або третю пляму, то оно есть намъ прикре, но коли одѣжь вже маемъ за знищену, то не робимо собѣ нѣчого, хотяйбы на нѣй було повно болота“ (св. Іоаннъ Злат.). Головні грѣхи, котрі ожесточають, въ камѣнь замѣняють наше серце, суть слѣдующі: гордѣсть, лакомство, нечистота, зависть, обжирство и пиянство, гнѣвъ, лѣнивство. Они противляють ся сѣмюмъ чеснотамъ и такъ: гордѣсть противить ся покорѣ; лакомство щедротѣ; безвстыднѣсть (нечистота) встыдливости; зависть жичливости; обжирство мѣрности; гнѣвъ лагѣдности; лѣнивство ревности въ добромъ.

Исторія креста.

Зъ исторіи біблійної можемо вносити, що почитанє креста, яко символа добра, спасеня, охорони, побѣды, зачало ся ще въ Старомъ Завѣтѣ, у жидовъ, за часовъ Мойсея. Але жите жидовъ було сильно звязане зъ житемъ другихъ старинныхъ народовъ. Заходить проте пытанє, чи и тѣ народы не почитали креста.

Перегляньмо проте исторію и памятники тихъ старинныхъ народовъ. Споглянувши на тѣ памятники, мы на многихъ зъ нихъ спостерѣгаємо дѣйсно знакъ креста. Знакъ той встрѣчаємо въ рукахъ старинныхъ, поганьскихъ божковъ, на грудяхъ поганьскихъ королѣвъ та священникѣвъ.

И такъ старинні Єгиптяне представляли своихъ божковъ все зъ знакомъ, подѣбнымъ до св. креста. Крестъ у Єгиптянъ взагалѣ означавъ „жита“, крестъ въ рукахъ божка означавъ, що той божокъ єсть безсмертний и тримає въ своихъ рукахъ жита всѣхъ людей. Єгипетскі священники мали на грудяхъ ажъ 6 крестѣвъ, повѣшенихъ на окремихъ шнуркахъ.

У старинныхъ Феникіянъ крестъ въ видѣ еврейской буквы т „тавъ“ бувъ символонъ божка сонця. Его встрѣчаемо и въ феникійскихъ храмахъ и на феникійскихъ грошахъ.

Въ другомъ столѣтію передъ Рождествомъ Іисуса Христа боевой знакъ Грековъ на щитѣ мавъ видъ креста. Се посвѣдчаютъ роскопы археолога Шлимана, поробленіи въ Микенахъ.

Въ Вавилонѣ пѣдъ кождымъ документомъ ставлено знакъ креста, яко символъ благословленія сего, що було въ томъ документѣ написано. Такий знакъ встрѣчаемо на документахъ за часѣвъ династіи цѣсаря Хаммурабы.

Кромѣ сего ставили они кресты такожь на пограничныхъ камѣняхъ.

На старинныхъ памятникахъ встрѣчаемо часто крестъ полученый зъ круглымъ щитомъ, символомъ бога сонця. То получене двоухъ символѣвъ означало тайне получене початку божого зъ чоловічимъ и мало велике значеніе: щасливый той, що получитъ въ собѣ початки божіи и чоловічіи бо той має двоухъ батьківъ небесного и земного.

Той символъ розпростиравъ ся мало-помало въ всѣхъ сторонахъ свѣта,

вѣнъ перейшовъ бувъ навѣть до Китаю и бувъ тамъ символомъ власти.

Таке саме значѣнє мавъ вѣнъ и въ Индіи а такожъ и въ Европѣ. Въ старинѣ у многихъ людей було звичаємъ робити знакъ креста на своїмъ тѣлѣ. Про той звичай згадує римскій писатель Пліній Старшій. Той, що мавъ на собі знакъ креста, уважавъ себе безпечнымъ и спокійнымъ.

Знакъ креста вышивано такожъ на одежи та помѣщувано на всякихъ предметахъ. Такожъ римскі Вестальки (законницѣ) носили крестики повѣшені на шиѣ.

Крестъ мавъ такожъ велике значѣнє и въ римскѣмъ вѣйску. Єго знаходимо на воєнныхъ хоругвахъ пѣхоты и кѣнницѣ.

Крестъ въ стариннѣмъ Римѣ бувъ символомъ релігійнымъ и державнымъ. Написи на медаляхъ цѣсаря Юлія Цезаря мають видъ креста. Такі самі написи встрѣчаємо такожъ и на медаляхъ Марка, Антонія, Веспазіана и другихъ римскихъ цѣсарѣвъ.

Знакъ креста встрѣчаємо и въ стариннѣй Британіи, Скандинавіи, Германіи, Швайцаріи, та въ славянськихъ околицяхъ.

Видъ креста встрѣчаємо такожъ на медаляхъ зъ часу Теодозія Великого, Валенса и Валентиніяна.

Видимо отже зъ старинныхъ памятниківъ, що ще въ глибокій старинѣ почитано крестъ яко щось святого. Заходить теперъ питанє якъ и коли постало се почитанє креста?

Надъ тимъ питанємъ застановляло ся много ученыхъ людей. Зъ цѣлого ряду, высказанныхъ ними гадокъ, мы застановимо ся лише надъ одною, а именно надъ тою, пѣсля котрой початокъ тому почитаню дали инструменты, уживані до добуваня огня.

Оба такі инструменты мали видъ креста. Одинъ представлявъ деревляну крестовину, котру прикрѣплювано до землѣ. Индусы звали ту крестовину „свастикою“. Въ серединѣ скрещеня она мала заглибленє, въ котрѣмъ при помочи деревляного сверлика, въ видѣ буквы Т, званого по индуски „прамантомъ“, вытворювала ся теплота и огонь.

Такъ отже оба ті инструменты „свастика“ и „прамантъ“ становили одну цѣлѣсть.

Заглибленє въ крестовинѣ „свастики“, пѣсля индускихъ священныхъ книгъ Ведда, було осѣдкомъ богинѣ Маи,

котру уважано за богиню творчої сили. Сыномъ єи бувъ божокъ Агни (огонь). Агни мавъ мати двохъ батьківъ: небесного Савистра и земного Тваста, котрый бувъ винахѣдчикомъ інструмента „свастики“.

Понеже огонь бувъ для кожного чоловіка доконче потрібный, длятого то и інструментъ, при помочи котрого видобувано огонь почитано яко бога.

Така то, після гадки многихъ ученихъ, історія креста въ дохристіянськихъ часахъ.

Зъ початкомъ христіянської вѣры крестъ отримавъ величавѣйше значѣнє, яко символъ нашого спасеня.

Переглядаючи всѣ пам'ятники старини, котрі посвѣдчають о почитаню креста вѣдъ найдавнійшихъ часѣвъ, приходить намъ мимоволѣ на гадку Боже провидѣнє, котре такъ поступенно приготавляло людей до цѣлковитого почитаня креста, яко св. символа нашого спасеня.

Легенда о вѣчнѣмъ жидѣ.

Розлючена чернь вгнала ся до притвору зъ крикомъ: Роспни, роспни Єго.

Въ притворѣ указавъ ся Пилать. Бувъ вѣнъ блѣдый и дививъ ся неспокойно.

Чого хочете вѣдъ мене? — закличавъ до народа. Я вже переслухувавъ Его разъ и не знайшовъ въ Нѣмъ вины.

Але товпа кричала безнастанно: Роспни Его. Тодѣ выступивъ зъ помѣжи черни Каяфа и промовивъ: „Вѣнъ называе Себе королемъ израильскимъ, а кто присвоюе собѣ ту честь, той выступае проти цѣсаря. Проте стережи ся Пилате. Учувши слова: „цѣсарь“ задрожавъ намѣсникъ... Вѣнъ мавъ такожь свои грѣхи взглядомъ цѣсаря Тиберія а Тиберій бувъ чоловѣкъ строгій. Крімъ сего въ словахъ Каяфи ажъ пробиwала ся грозьба: Уважай Пилате про все роскажу цѣсареві.

Мимо того Пилать старавъ ся дальше ратувати Ісуса.

Слухайте — сказавъ вѣнъ — отъ надходить часъ Пасхи, коли то я маю право випустити на волю одного зъ засудженихъ на смерть. Якъ знаєте недавно засуджено на смерть Варраву, котрого провини суть численні и ихъ доказано. Вкравъ вѣнъ зъ святынѣ два золоті лѣхтарѣ, зъ святого кивота

здерь золоту бляху, забивъ пять жидовъ и двоухъ римскихъ горожанъ. Проте кажѣтъ котрого маю я выпустити.

Выпусти Варраву, Іисусъ най буде роспятий, — кричала товпа.

Тодѣ Пилать казавъ принести срѣбну мыдницю повну воды.

Проте нехай и такъ буде, — сказавъ вѣнъ. Іисусъ умре, однакъ не я Ёго засуджую але вы. Умываю руки передъ кровію невинного.

Середъ радости и крику товпы занутивъ вѣнъ въ водѣ руки, котрі мали за хвилю пѣдписати засудъ

На однѣй зъ нихъ яснѣвъ золотый перстень, котрымъ вѣнъ припечатувавъ росказы цѣсаря.

* * *

Зъ помежи всѣхъ тыхъ, що спѣшили на гору Голгофту, щобы дивити ся на муки Іисуса вырѣжнявъ ся одинъ чоловѣкъ, що бѣгъ скорше вѣдъ другихъ. Бувъ то Изаакъ Лякведемъ. На лежавъ вѣнъ до тыхъ, що найголоснѣйше кричали за засудомъ смерти на Сына Божого. Понеже дѣмъ его лежавъ при дорозѣ по котрѣй проваджено

засудженихъ на распятѣ на Голгофту, проте спѣшивъ вѣнъ, щобъ сему походу приглядати ся зъ порога своєї хаты. Вже бувъ близько своєї загорода, коли єму на встрѣчу выбѣгла єго жена, неспокоїна о засудъ Пилата.

Засуджений, засуджений, — промовивъ зъ радістю Изаакъ. Ходи станьмо на лавку та будемо дивити ся зъ якою миною буде ити на Голгофту той, що называвъ себе жидѣвскимъ королемъ.

Але жена єго мѣсто тѣшити ся спустила лише голову и промовила: Стережи ся Изааку, стережися. Не належить прецѣнь говорити такъ про мученика.

— Добрий менѣ мученикъ. Тажъ Вѣнъ перебувавъ все лише зъ всякими волоцюгами та зайдами. Вѣнъ прецѣнь опѣкувавъ ся неморальними жінщинами та покрыками. Кликавъ ихъ до Себе та вѣдпускавъ имъ грѣхи!... Тажъ Вѣнъ заборонявъ камѣнувати чужоложницѣ.

— Наказувавъ прецѣнь милосердіє тожъ Самъ мусѣвъ давати примѣрь.

— То ты ще Єго боронишь? за смѣявъ ся Изаакъ.

— Не бороню, але що до мене... то не булабымъ Єго засудила... Ходи

зъ мною до хаты Изааку... бо я чую, що то принесе тобѣ нещастє!..

Ты якъ хочь, то йди, а я таки лишу ся.

— —

Товпа приближала ся що разъ близше, щобы бѣльше бачити Изаакъ ставъ на камѣнну лавку, оброслу виноградомъ. Середъ товпы побачивъ вѣнъ чоловѣка, що нѣсь на плечахъ великій крестъ. Зъ чола мученика спадали грубѣ кроплѣ крови и поту. Бувъ то Іисусъ. Изаакъ розсмѣявъ ся а Іисусъ промовивъ до него: „Изааку маю спрагу, дай Менѣ трохи воды зъ твоєѣ студнѣ.

— Моя студня порожна! — сказавъ жидъ смѣючи ся.

— Изааку, поможи Менѣ нести крестъ.

— Я не ємъ Твоимъ льокаємъ! закличъ котрого зъ Твоихъ апостолѣвъ.

— То позволь Менѣ бодай усѣсти на твоѣй лавцѣ.

— Щобы виноградъ усохъ!

Іисусъ хотѣвъ приступити до него, але вѣнъ почавъ кричати: Иди геть, иди на Голгофту не дотикай мене!

Тодѣ Іисусъ пристанувъ и промовивъ: Не Я, але ты пѣдешъ и будешъ ходити вѣчно, чоловѣку безъ чутя!..

Будь проклятый. Будешь волоčiti ся по всѣхъ усяодахъ ажъ до дня въ котрѣмъ выбе година Страшнаго Суду. Ты мѡгъ пѡзнати правду но не хотѣвъ, — теперъ не зазнаешъ єи нѣколи. Будешь вѣчнымъ жидомъ. Иди шукай могилы котрой не знайдешъ!

* * *

Наразъ стемнѣло. Земля почала трясти ся. Зъ землѣ почали повставати трупы. Изаакъ глянувъ на крестъ; но крестъ не бувъ вже теперъ ганьбою, вѡнъ яснѣвъ не высказанымъ свѣтломъ. Изаакъ хотѣвъ вступити до хаты, но якась сила почала єго гнати все напередъ и напередъ...

А надъ нимъ уносили ся нѣчнїи птахи, котрї скиглѣли: Иди иди и будь проклятый.

Жертва вдовицѣ.

Одинъ лишь сотикъ на жертву Богу,
Кинь въ Єго храмъ душе побожна,
Сотикъ маленькій, а однакъ можна,
Нимъ окупити ласку премногу.

И одну слезу можна отерти,
 Тожь памятайте всѣ христіане,
 Що такий сотикъ въ годинѣ смерти,
 Для насъ ся скарбомъ великимъ стане!

Одну молитву за Русь нещасну,
 Змовь щиримъ сердцемъ каждой дынны,
 Зашли вздохъ тихій въ неба звѣдъ синій,
 А Богъ вѣдмѣнить судьбу напрасну.

Подасть намъ посѣвъ и всѣмъ на диво,
 Звѣнчає щастємъ нашу спромогу,
 Пѣшли намъ красне и щасне жниво,
 За Русь святуу молѣть ся Богу!

Медъ погубивъ.

Преподобный пустынножитель Варлаамъ позѣоставивъ намъ слѣдуюче оповѣданє.

„Одинъ чоловѣкъ встрѣтивъ въ своѣй подорожи страшного бѣснующого ся звѣра, котрый готовъ бувъ его роздерти.

Утѣкаючи передъ дикостію звѣра-чоловѣкъ той упавъ въ глубоку про,

пасть и, падаючи, на щастє, успѣвъ вхопити ся за гиляку великого дерева, що росло въ пропасти.

Держачи ся сильно и маючи опору пѣдъ своими ногами, чоловѣкъ уважавъ себе вже беспечнымъ, якъ наразъ, по-смотрѣвши внизъ, увидѣвъ двѣ мыши, котрѣ неперестаючи гризли корѣнь дерева, а еще нисше лежавъ страшный змѣй, зъ отвореною пащою.

Вѣдвернувши свой очи вѣдъ того страшного виду, вѣнъ спостерѣгъ недалеко себе вылазачу зъ скалы гадину.

Окруженный зъ всѣхъ сторѣнъ нещастями чоловѣкъ мимоволѣ пѣднѣсь очи свои въ гору и тамъ, на вершкѣ дерева спостерѣгъ капочку меду.

Положенє чоловѣка ставало ся страшнымъ. Дерево, на котрѣмъ вѣнъ державъ ся, пѣдгрызене мышами, вже готове було упасти; ноги и руки слабли и зъ всѣхъ сторѣнъ грозила смерть, хотяй еще одинъ лишивъ ся выхѣдъ: недалеко була скала на котруможна було легко скочити зъ дерева и выйти зъ пропасти.

Но нещасный такъ собѣ подумавъ:
— Менѣ все одно вже гѣнути, а надъ мною єсть слодкѣй мѣдъ, покушаю єго хоть передъ смертію.

И то сказавши по́днѣсь ся вѣнъ до меду и ласо почавъ его ѣсти.

Тому, що чоловѣкъ по́длѣзь выше на дерево, оно еще бѣльше нахилило ся надъ пропастію и скоро разомъ зъ любителемъ меду упало на дно пропасти, де несчастный погибъ на вѣки“.

Преподобного запытали:

— Що зачитъ та притча?

И вѣнъ объяснивъ ей такъ:

„Она представляе образъ нашего жия.

Звѣрь, що хотѣвъ чоловѣка пожертвовать се образъ смерти, котра переслѣдуетъ всѣхъ насъ.

Пропастъ, се свѣтъ, переповненный различными смертоносными сѣтями.

Дерево, по́дгрызуване мышами, се наше жите, скорочуване часомъ.

Гадина се образъ несчастя грозячого чоловѣкови вѣдъ похотей тѣла.

А страшный змій представляе ненасытне пекло, готове поглотити насъ.

Що же, наконецъ, значать маліи каплѣ меду, на котрій лакомивъ ся чоловѣкъ оточеный несчастями? Они представляютъ марні блага сего свѣта, за котрыми мы, знаючи дуже добре,

що буде смерть и вѣчна мука, гонимо
и, черезъ то скорочуемо собѣ жите
и прискорюемо погибель.

Скала же нашего спасенія, котрой
мы часто за для дочасныхъ дѣбръ не
замѣчаемо єсть Церковь Божя и по-
божне жите въ неи“.

Въ Божѣмъ храмѣ.

Въ темрявѣ храму свѣчки горѣли,
Зъ нихъ свѣтло обильною стуєю
лилось, —
И милосернымъ окомъ глядѣли
Святѣи на мене зъ темныхъ иконъ.

Розливъ ся чудовый запахъ кадила,
Хоръ красну пѣсню на хорахъ
спѣвавъ, —
А надъ высокимъ склеплѣнемъ
храма,
Дзвѣнкій дзвѣночокъ разъ въ разъ
дзвонивъ.

И тѣльки краси знайшовъ я и значѣня
Въ тѣмъ звуку дзвона и въ хорахъ
пѣсень, —

Обмова шкодить вѣдразу тромъ :
тому кого ся обмовляє, тому, передкимъ
ся обмовляє, а найбѣльше тому, кто
обмовляє.

Св. Василій Великій.

Пяному море по колѣно.

Бдучи на море, змовъ одну мо-
литву; идучи на вѣйну — двѣ; а вы-
ходячи замужъ — три.

Майже всегда, пошукавши, въ себе
мы найдемо той же грѣхъ, за котрый
мы осуджуемо другихъ. Если же мы
у себе того самого грѣха не видимо
то треба лише пошукати и мы найдемо
ще бѣльшій грѣхи.

Для того, щобы бути щасливимъ,
треба памятати, що за щастемъ слѣдує
нещастє.

Комната, въ котрѣй нема книжокъ
подѣбна до тѣла безъ души.

Цицеронъ.

Скільки бы грѣхѣвъ ни було у кого и якъ бы великій ни були, у Бога милосердія єще бѣльше для того що, якъ Вѣнъ Самъ безконечный, такъ и милосердіє Єго безконечне.

Не той бѣдный кто мало має, а той кто хоче богато.

Сенека.

Зъ красы лица души не пѣзнаєшь.

Клевета — то уголь ; не спалить, а очернить.

Иди въ храмъ Божій.

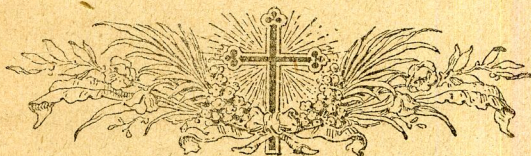
Если ты маєшь радѣсть, щастє — иди въ храмъ Божій и подякуй милосердному Подателеви всѣхъ тыхъ благъ. Если маєшь смутомъ, нещастє, хорубу — иди въ храмъ Божій и смиренно моли Бога о помѣчь и милосердіє. Тамъ, въ церквѣ, ты учуєшь все о що молити ся на лежить христіанинови. Щира молитва вылѣчить раны серця твого, облегчить душевнѣ муки и додасть силы до житєвої борбы.

Р О К Ъ 1909.

КНИЖОЧКА МИСІЙНА.

Число одинайцате.

Мѣсяць листопадъ.

Цѣна 6 сот.

Л Ъ В О В Ъ.

Накладомъ свящ. Петра Пилипця.

Въ Станропигійской печатнѣ, подъ зар. М. Рефца

1909.

Св. Архистратигъ Михаилъ.
(Дня 8. листопада).

Преподобный Отецъ нашъ и Исповѣдникъ Теодоръ Студітъ.

(Дня 11. листопада).

Св. Теодоръ, сынъ побожныхъ и богатыхъ родичѣвъ, Фотина и Теоктисты, родивъ ся въ Царгородѣ около 760. р. за володѣня безбожного гонителя св. образѣвъ, еретика Копронима. Родичѣ Святого образовали его въ всякихъ наукахъ, та душа его рвала ся зъ малку до побожности и вѣнъ, молодой вѣкомъ, засіявъ всякими чеснотами. Пѣзнѣйше родичѣ св. Теодора вступили до монастыря; Фотинъ до мужеского, а Теоктиста до жѣночого. Св. Теодоромъ, а такожъ братьями его, Іосифомъ и Евтиміємъ занявъ ся братъ ихъ матери, натордѣ игуменъ монастыря на Символахъ, св. Плятонъ. Колижь по смерти Константина Гнояря и короткомъ володѣню Льва Хазаря державою стала управляти именемъ нелѣтного сына Константина VI. его мати Ирина, котра много причинила ся до скликаня сегого вселеньского Собора (787. р.), то по Соборѣ тѣмъ св. Плятонъ основавъ въ селѣ коло Саккудіона, недалеко Царгорода монастырь, въ котромъ св. Те-

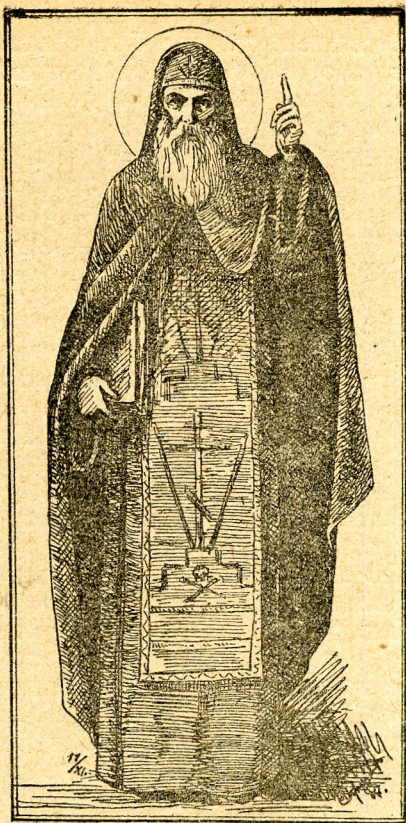
одоръ и его братья приняли монаше пострижене, а св. Теодоръ засіявъ вскорѣ такъ великими чеснотами, що удилявъ всѣхъ, котрѣ дивили ся на совершенно, молитвѣ, постамъ, умершвленію тѣла и добрымъ дѣламъ посвячене жите. Св. Таразіѣ, патріархъ Царгорода рукополагавъ его на священника, а св. Плятонъ въ р. 794. приневоливъ его обняти игуменьство надъ монастыремъ. Мавъ Св. Теодоръ тодѣ 35 лѣтъ.

Строгій для себе, а повный любви для братѣвъ, дбавъ вѣнъ о тоє, чтобы правило монаше було свято заховане. По Письмѣ св. найрадше читавъ вѣнъ письма св. Василія Вел., отца и утвердителя житя монашого. Но вскорѣ вже начало ся довге переслѣдоване, яке спало напередъ на монастырь Саккудіона, а опѣсля и на цѣлу церковь. Константинъ VI., засѣвши на престолѣ, не позволивъ матери своѣй Иринѣ занимати ся дѣлами державы, законну свою жѣнку Марію заславъ въ монастырь, а оженивъ ся зъ Теодотією, своячкою свв. Плятона и Теодора. Супружество тоє не було законне и св. Таразіѣ выклявъ священника, Іосифа, котрый за грошѣ допустивъ ся свято-тацтва и вѣнчавъ цѣсаря, хотѣя знавъ,

що вѣнчанє тоє неважне. Не помагали упомненя св. Таразія; цѣсарь загорозивъ, що возновить єресь иконоборства, и св. Таразіій мусѣвъ замовкнути, щоби не спровадити на Церковь єще бѣльшого нещастя. Но не замовкъ св. Теодоръ. Вѣнъ розписавъ посланіє до всѣхъ монастырѣвъ, щоби монахи при Богослуженю не понимали явногрѣшника цѣсаря. Той хотѣвъ золотомъ перекупити св. Теодора; но коли тоє не удало ся, то казавъ єго, якъ и всѣхъ монахѣвъ єго обитєли, безпощадно бичувати и заславъ ихъ на прогнанє до Солуня. Св. Теодоръ зъ прогнаня повѣдомивъ о всѣмъ папу Льва III. (795—816). Цѣлый рѣкъ перебувъ вѣнъ на прогнаню, ажъ до смерти Константина VI. котрого скинула зъ престола єго матѣрь Ирина (въ пару день єму выкололи очѣ и вѣнъ померъ). На зазывъ Ирины вертає св. Теодоръ до Царгорода, где єго торжественно принявъ св. Таразіій и цѣле мѣсто, и зъ вѣдси иде до свого монастыря въ Сакудіонѣ. Та вже въ короткѣмъ часѣ, коли Агаряне стали непокоити тотѣ стороны, перенѣсь ся св. Теодоръ зъ братьми свого монастыря, та и зъ старенькимъ св. Плятономъ до Царгорода,

до монастыря такъ зовимого Студійскаго. Монастырь той заложивъ около р. 463. богатый римлянинъ, Іоаннъ Студій, и передавъ его монахамъ, котрѣ звали ся „неусыпающими“, бо на змѣну безпрерывно день и нѣчь служили правило церковне въ монастырской церкви (пѣдъ призванѣмъ св. Іоанна Предтечи). За часѣвъ лукавого Константина Гнояря еретики прогнали монаховъ студійскаго монастыря. За цѣсаревой Ирины заледво 12 монаховъ спасало ся въ томъ монастыри. Колижь св. Теодоръ обнявъ тутъ игуменьство, то число монаховъ въ дуже короткомъ часѣ стало о много бѣльше. Св. Теодоръ списавъ бувъ для нихъ правило, котре було о много тяжше вѣдъ правила, якимъ руководили ся другіи монахи Въ монастыри по при молитвѣ мусѣли всѣ вѣддавити ся ручному трудови, монахи дуже рѣдко и то въ конечной потребѣ опускали монастырь, а всяке занедбанѣ правила було вѣдповѣдною каране покутою. Уставъ тей, студійскимъ названный, приняло много иныхъ монастырѣвъ.

И зновъ недовго тревавъ супокѣй. На престолѣ засѣвъ безчесный Никифоръ и приневоливъ патріярха св. Никифора, що той принявъ назадъ до

Преподобный Отець Теодоръ Студіть.

клира священника Іосифа, выклятого за тоє, що вѣнчавъ Константина VI. зъ Теодотією. Мусѣвъ поѣдчинити ся царскої самоволи св. Никифоръ, но св. Теодоръ и всѣ монахи выступили противъ цѣсарского насильства. За тоє велѣвъ Никифоръ такъ св. Теодора, якъ и его брата, св. Іосифа (пѣзнѣйшого єпископа Солуньского) и св. Плятона кинути до вязницѣ на островахъ коло Византіи. Не довге однакъ було володѣне Никифора сповнило ся предсказанє св. Теодора и цѣсарь зѣоставъ убитый на вѣйнѣ зъ Болгарами, а свв. заточники могли повернути до Царгорода. Но по двохъ лѣтахъ, въ хвили, коли монастырь студійскій ставъ славнозвѣстный докола, наставъ часъ найлютѣйшого переслѣдованя, яке начавъ лукавый єретикъ, Левъ Вѣрменинъ, котрый вѣдновивъ иконоборство. Коли св. Никифоръ зъ цѣлымъ духовенствомъ хотѣвъ до розуму довести цѣсаря, а той пѣнивъ ся зъ заѣлои злости, тодѣ св. Теодоръ неустрашимо сказавъ єму, щобы дрожавъ передъ гнѣвомъ Божимъ, бо до цѣсаря належитъ зарядъ державы, но не вѣльно єму мѣшати ся до справъ св. Церкви. А коли цѣсарь поѣславъ на вигнанє св. Никифора и мно-

гихъ другихъ католицкихъ владыкъ, то св. Теодоръ неустрашимо боронивъ почитаня св. образѣвъ, а высланникамъ цѣсаря, котрѣ его наставляли до ереси, сказавъ, що радше дать собѣ языкъ урѣзати а не перестане боронити св. вѣры. Въ цвѣтну недѣлю выйшовъ вѣнъ зъ другими монахами и множествомъ вѣрныхъ крестнымъ ходомъ зъ церкви и несли они св. образы и спѣвали пѣснь: „Пречистому Твоему образу поклоняемъ ся Благій“. Розлюченый цѣсарь заславъ св. Теодора до Мисии и казавъ его замкнути до страшной вязницѣ Метопъ коло Апальоніи, въ найнездоровшѣмъ, болотнѣмъ мѣсци. Въ р 815. перевезено св. Теодора до Анатолии, до вязницѣ въ Бонитъ, где св. Теодоръ страдавъ разомъ зъ своимъ ученикомъ, Николаемъ. Кѣлькакратно посылавъ цѣсарь тутъ своего постѣпакувельможу, Анастазія, котрый власноручно наносивъ св. Теодорови и Николаєви по 100 ударѣвъ, а разъ, коли св. Теодоръ наверхнувъ одного клирика-еретика, то Анастазій такъ збивъ обохъ свв. исповѣдникѣвъ, що тѣло вѣдпадало вѣдъ костій. Пѣвживыхъ кинувъ вѣнъ ихъ на дворѣ середъ сильного морозу. Николай прійшовъ до себе, а найшовъ

еще то́лько силы, що привернувъ до
житя св. Теодора, и обмывъ его раны,
причѣмъ ножикомъ мусѣвъ вѣдтинати
пошкаматоване тѣло св. слуги Божого.

Черезъ три мѣсяцѣ жите св. Тео-
дора було въ наибольшѣмъ небезпе-
ченьствѣ, а коли зъ часомъ прійшовъ
до силъ, то перевезено обохъ слугъ
Божихъ до Смирны, где Анастазій еще
сто бичѣвъ нанѣсь такъ св. Теодорови,
якъ и Николаєви. Св. Теодоръ самъ
зднявъ одѣжъ свою зъ плеча и сказавъ
мучителяви, що бажає лишень одного,
щобы цѣле его тѣло вѣдпало вѣдъ
костій, бо тодѣ душа его улетѣла бы
до Господа и Сотворителя свого. Въ
р. 820. погибъ Левъ Вѣрменинъ, а по-
гибъ въ церквѣ, въ саму нѣчь пере-
дрождественьску, коли спѣвавъ тро-
парь. Убили его збунтованіи воины.
На престолѣ засѣвъ Михаилъ II. Гика-
вый, а хотяй еретикъ, то однакъ не пе-
реслѣдовавъ католикѣвъ. И настала ра-
дѣсть въ церквѣ Христовѣй; зъ вязницъ
вийшли многіи исповѣдники, мѣжъ ними
и св. Теодоръ.

„Треба радовати ся — писавъ вѣнъ
— бо ось погибъ новоявленный и вели-
кій змій, що опустошивъ значну часть
вселенной, кѣпѣвъ богохульствомъ;

погибъ той, що бувъ сосудомъ гнѣва, полнотою нечестія, гонителемъ Христа ворогомъ Богородицѣ, противникъ всѣхъ Святыхъ. Да возвеселятъ ся небеса и да радуется земля. Нехай горы искаплютъ солодѡсть и холмы правду. Упавъ ворогъ, сокрушенный есть мучитель нашъ, замкнули ся уста, що говорили несправедливо, погибъ жестокосердный фараонъ. Вѡдступникови вѡдъ вѣры саме такою судило ся погибнути смертію; сынъ тьмы мусѣвъ найти смерть въ ночи; той, що обнажавъ престолы Божій, мусѣвъ побачити обнаженій мечѣ и до того въ церквѣ Божѡй; той, що розрушавъ престолы Божій, не мѡгъ найти при престолѣ пощады, треба було, щобы вѡдтята була рука, що простягнула ся противъ Бога, щобы пролила ся кровь того, кто проливъ тѡлько невинной крови“.

Св. Теодоръ вернувъ до Царгорода. Однакъ не мѡгъ вѡнъ дивити ся на тоє, що въ церквахъ не вѡльно було мѣстити св. образѡвъ, бо цѣсарь заказавъ выступати противъ ихъ почитаня, но такожь не вѡльно було ставати въ ихъ оборонѣ. Св. Теодоръ старавъ ся конче навернути цѣсаря до спѡзнаня правды, но тоє не удало ся. Длятого

покинувъ вѣнъ Царгородъ и перенѣсь
 ся недалеко Никодиміи, до Акрисъ,
 где проживавъ зъ кѣлькома учениками
 при церквѣ св. Трифона. Богъ объявивъ
 ему день и годину смерти. Вѣнъ по-
 прашавъ и благословивъ своихъ уче-
 никѣвъ, просивъ ихъ, чтобы вѣдспѣвали
 при его лѣжку пѣснопсалма на исходъ
 душѣ, а при словахъ: „блажени непо-
 рочніи въ пути, ходащіи въ законѣ Го-
 сподни“ — самъ произнесъ слова: „во
 вѣки не забуду оправданій твоихъ“
 и вѣддавъ чисту свою душу въ руки
 Отця небесного. Умеръ р. 826. Числивъ
 около 66 лѣтъ.

Церковь завдячує св. Теодорови
 крѣмъ правила для студійскихъ мона-
 стырѣвъ дуже много научныхъ посла-
 ній, въ котрыхъ св. слуга Божій зби-
 вавъ блуды єретикѣвъ иконоборцѣвъ,
 дальше много пѣсень, стихиръ и вели-
 копостныхъ трипѣсницѣвъ, объяснене
 т. з. Службы Преждеосвященныхъ Да-
 рѣвъ и мн. и. А письма его повнѣ силы
 и красы: „Прійдѣтъ братя, и передше
 кѣнца гляньмо на порохъ нашего тѣла
 и зрозумѣймо немѣчь єстества нашего.
 Проникнѣмъ въ могилу. Где слава? Где
 красота взора? Где языкъ благоглаго-
 ливый? Где бровы, где око? Все по-

рохъ, все тѣнь. Спасителю нашъ, пощади насъ!“ „Длячого обдурює себе чоловѣкъ, и возносить себе похвалами? Длячого обдурює себе чоловѣкъ, и возносить себе похвалами? Длячого не памятає чоловѣкъ, що вѣнъ єсть порошокъ?“ Ось маленькій хотай примѣръ изъ писемъ Святого.

Мощи св. Теодора въ 18 лѣтъ по его смерти перенѣсь патріярхъ св. Методій, до Царгорода и разомъ зъ мощами его брата, св. Іосифа, зложено въ церквѣ студійского монастыря, при мощахъ св. Плятона. Господь Богъ прославивъ мощи слуги своего многими чудесами.

Правило студійске приняли многі монастырѣ востока. Коли свв. Антоній и Теодозій Печерскій въ лаврѣ надъ берегами Днѣпра въ Кієвѣ громадили при собѣ першій завязкѣ руского монашества, то зъ Греції прибувъ монахъ Михаилъ, котрый принѣсь зѣ собою списане правило тоє завѣвъ въ Печерскѣй лаврѣ. А по многихъ вѣкахъ, у насъ на Галицкѣй Руси обновивъ правило тоє (1902. р.) Преосв. Митрополитъ всеи Руси, Андрей Шептицкій и заложивъ першій студійскій монастырець въ Скниловѣ коло Львова.

Дзвѣнъ.

(Легенда).

Давно се дуже було. Въ однѣмъ невеликомъ мѣстѣ хотѣли выляти дзвѣнъ, щобы вѣнъ голосивъ Богу слову. На ту цѣль постановили мешканцѣ мѣста збирати гроши, а що они були богатѣ, проте нѣкто не щадивъ ни золотыхъ, ни сребрныхъ монетъ.

Одного дня прійшла до касіера, котрый збиравъ на ту цѣль гроши, бѣдна вдова, и подала ему на ту цѣль свою скромну жертву, мѣдяный грѣшъ.

— То моя жертва на дзвѣнъ, — сказала она несмѣло.

Касіеръ поглянувъ зъ погордою на мѣдяка и сказавъ:

— Выстарчило бы се для жебрака, но не для насъ! Такихъ жертвъ мы не пріймаемо.

Вдова взяла свѣй грѣшъ и завстыджена вѣдѣйшла.

Грошей назбирали вкоротцѣ тѣлько що можна було приступити до вылятя дзвону.

Була се въ тыхъ часахъ штука не абы яка — дзвѣнъ мусѣвъ мати тонъ

ясный, голосный но лагѣдный — тожь тѣ, котрѣ ся сею штукою займали, мали свой таємницѣ и не кождый зѣ нихъ потрафивъ повести дѣло наилучше. Тому выбрали наилучшого ремѣсника зѣ цѣлои околицѣ, котрый знавъ дуже добре тайну лятя дзвонѣвъ и вѣддали ему ту роботу. — Взявъ вѣнъ всѣ металѣ, потрѣбнѣ для дзвона и забравъ ся до працѣ.

Въ житю своѣмъ вылявъ вже вѣнъ не одинъ дзвѣнъ и кождый зѣ нихъ бузѣ вѣдповѣднѣ до своєї цѣли, зѣ тимъ однакъ якосъ не вело ся ему. Голосъ бувъ не ясный, приглушенѣй и мимо наибѣльшихъ старанъ не мѣгъ его анѣ змѣнити анѣ поправити. Розтоплювавъ его въ огни додававъ то золота, то срѣбла, однакъ звукъ анѣ рушь не хотѣвъ поправити ся.

— То певно якѣсь чары думавъ бѣднѣй ремѣсникъ, або я вже за старѣй, або не умѣю робити дзвонѣвъ. По третѣй разѣ взявъ ся до розтопленя и перелляня металю. Въ тѣмъ тои самои noci мавъ дивнѣй сонъ, снило ся ему що якась дуже бѣдна женщина дае ему мѣдяка говорячи :

— Доки той грѣшъ не буде знаходити ся въ дзвонѣ, доти вѣнъ не буде мати вартости.

На другій день сказавъ ремѣсникъ свѣй сонъ раднымъ мѣсточка. Но высмѣяли его всѣ. Одинъ только скарбникъ пригадавъ собѣ вдову котрой гроша не хотѣвъ принять.

— Богъ знае що то має значити, сказавъ поважно, може хоче, щобъ грѣшъ бѣдной вдовы голосивъ славу Его. И еще того самого дня сказавъ пошукати ту бѣдную женщину а коли знайшли ею, пошовъ до неѣ и попросивъ о той вѣдкиненой грѣшъ. Бѣдна женщина утѣшила ся дуже, що може причинити ся до такого дѣла, вѣдала ему свѣй малый датокъ и мѣдякъ зоставъ сейчасъ топлений зъ иньшими металями. — По вылянню дзвона завѣшено его сейчасъ и всѣ цѣкаво ждали якій выдасть зъ себе звукъ.

— Всѣ здивовали ся, коли почули голось, ясный, гармонійный якъ музыка. Раднѣ мѣста поглянули на себе — однакъ жадный зъ нихъ не усмѣхнувъ ся навѣтъ, побачили они що така воля Бога и каяли ся передъ нею.

Водъ сръбла и золота сильнѣйшимъ
есть Богу, даръ щирого сердца, сказавъ
скарбникъ зворушенный глубоко.

А дзвѣнъ голосивъ Славу Божу.

Якъ треба зносити завиненї и незавиненї терпѣня?

Въ св. Евангелїи знаходимо мѣсце,
де, оповѣдає ся про вѣтця, котрый
терпить зъ причины смерти дванайцять
лѣтної дочки и про женщину, котра
хорус дванайцять лѣтъ, а на иншомъ
мѣсци оповѣдає ся о прокаженѣмъ,
о котромъ сказавъ Ісусъ Христосъ, що
терпить въ наслѣдокъ грѣхѣвъ. Бачимо
отже, що суь терпѣня за поповненї
грѣхи, а такожь терпить ся невинно.
Якъ же належить заховувати ся въ за-
виненыхъ и въ незавиненыхъ терпѣ-
няхъ.

I. Возьмѣмъ пѣдъ розвагу першїй
случай, т. є. завиненї терпѣня.

Нема сумнѣву, що найчастѣйшї
терпѣня походять зъ грѣхѣвъ або при-
найменше зъ неосторожности.

Вже въ Старомъ Завѣтѣ каже Духъ Божій: „Чимъ кто грѣшить, черезъ то буває караний“ (Кн. Прем. 11, 17). Згадаймо першихъ нашихъ родичѣвъ. Що выгнані були зъ раю, то заслужили собѣ на се лише черезъ грѣхъ. Подѣбно и царя Давида стрѣнула разъ и другій разъ кара зъ причини грѣху, котрого допустивъ ся; а коли израильскій нарѣдъ спроневеривъ ся Богови, сейчасъ нападали на него вороги. Одинъ зъ розбѣйникѣвъ, що висѣли разомъ зъ Іисусомъ Христомъ выразно признає, що они поносять слушну кару за свой гидкій дѣла. И якъ се було на початку згадане, Іисусъ Христосъ выразно заявивъ, що грѣхи були причиною тяжкой хоробы прокаженного, котра то хороба уступила по вѣдпущеню грѣхѣвъ.

Позаякъ еси грѣшникомъ, проте знай, що справедливо карає тебе рука Божя. Говори зъ пророкомъ Єремією (4, 18). „Дороги твой и мысли твой здѣлали то тѣбѣ“ а зъ мудрымъ Соломономъ роздумуй, що „если справедливый на земли зноситъ (прикрости) то о скѣлько бѣльше повиненъ се робити безбожный и грѣшникъ?“ (Прип. 11, 31). Признає ся до власной вины скорше приневолить тебе до упокореня ся пе-

редъ Богомъ и до сердечного жалю. Говори зъ каючимъ ся царемъ-пророкомъ (Пс. 118, 71) „Добре менѣ, щось мене пониживъ, щобы я научивъ ся справедливости Твоєѣ“.

Въ терпѣняхъ повиненъ ты видѣти доброту и милосердіє Бога взглядомъ тебе. Соломонъ (Прип. 3, 11-12) а за пимъ св. Павло (Евр. 12, 3 б) говорить: „Кары Господнїй, мѡй сыну, не вѡдкидай, бо любить Господь того, кого карає“. Іисусъ Христосъ въ притчѣ, о марнотравнѡмъ сынѣ оповѣдає, що той доперва въ наслѣдокъ бѣды и голоду „прїйшовъ до пѡзнаня себе“ (Лук. 15, 17) и рѣшивъ ся вернути до батька, котрого полишивъ. Дякуй отже Господеви, що принукує тебе до каяня ся. А єсли и по наверненю твоѣмъ не устануть терпѣня, то и тодѣ зноси ихъ терпеливо и дякуй, що Господь позволяє тобѣ вѡдпокутувати вже въ тѡмъ житю тї дочаснїй кары, за котрї бы прїйшло ся тобѣ о много тяжше вѡдпокутовати въ чистичищи.

Въ кождѡмъ разѣ терпеливо зноси те, що Богъ на тебе зсылає. „Все що на тебе прїйде, прїйми“ (Сир. 2. 4) каже Мудрець а Іисусъ Христосъ давъ намъ чудовый примѣръ терпеливости въ цѣ-

лѡмъ житю на земли, а особливо въ часѣ муки и смерти. Можна вправдѣ Господа просити о вѡдверненѣ терпѣнь, такъ якъ Іисусъ Христосъ моливъ ся въ Оливнѡмъ Городѣ: „Отче, если се можливе, то вѡдверни вѡдъ мене ту чашу горести“ але заразъ додавъ: „Однакожь не моя, але Твоя воля нехай стане ся“.

Найважнѣйше єсть то, щобы мы щиро поправили ся, а не були закамєнѣлими, якъ той єгипетскій Фараонъ при першихъ карахъ, якї Господь на него и на єго край зсылавъ; або якъ тї Жиды надъ котрыхъ закамєнѣлостію плакавъ Спаситель и котрымъ заповѣвъ „що помрутъ въ своихъ грѣхахъ.“ (Іоаннъ 8. 24).

2) Розважмо теперъ, якъ мы повиннї заховувати ся въ незавинєныхъ терпѣняхъ.

Такї случаї бувають впрочѣмъ рѣдкї, бо на жаль мы всѣ єсьмо грѣшниками и Іисусъ Христосъ казавъ всѣмъ молити ся: „И вѡдпусти намъ довги (провины) нашї“ (Маѡ. 6, 12), а св. Іоаннъ Евангелистъ пише: „Если говоримъ, що не маємъ грѣха, обманюємъ самыхъ себе, и нема въ насъ правды“. (І. л. 1. 8). Однакъ декотрі

святї особи терпѣли дуже багато, хочъ зовсѣмъ невинно. Не маю ту на мысли Ісуса Христа, котрый найстрашнѣйшій муки на крестѣ перенѣсь, хотяй бувъ найневиннѣйшій, але Спаситель нашъ самъ добровольно тому по́ддавъ ся для нашего спасеня. Але Пресвята Ёго Мати, хочъ безъ найменшої провини, терпѣла дуже много и справедливо тому называе ся Царицею Мученико́въ. Св. Іоаннѣ Креститель, черезъ самого Ісуса Христа узнаний за найбольшого межи народженими зъ невѣсть (Маѳ. 11, 11), котрый провадивъ святе житє и повне умертвлень, невинно зоставъ втручений до вязницѣ и стятый. О праведно́мъ Іовѣ знаємо зъ св. Письма, якъ тяжко терпѣвъ хочъ невинно. Ісусъ Христосъ выразно каже о слѣпо́мъ зъ уродження, котрого чудесно улѣчивъ. „Анѣ вонъ згрѣшивъ, нѣ родичѣ его, но щобы на нѣмъ явили ся дѣла Божї“. (Іоаннѣ 9, 3). Подобно говорить о хоробѣ Лазаря. Хороба не єсть на смерть, но на славу Божу, щобы черезъ ню прославивъ ся Сынъ Божїй“. (Іоаннѣ 11, 4).

Длятого середъ терпѣнь, хотяй бы и незавиненыхъ, треба передовсѣмъ славити Бога, безъ котрого волѣ и допусто́въ нѣчо не дѣе ся. Праведный Іовъ

каже: „Богъ давъ, Богъ взявъ“ (І, 21). Єго то воля, а мы повинні лишъ дякувати за терпѣнє, якъ за ласку. А св. Петро пише виразно: „То бо подобає ся Богу, єсли кто по совѣсти для Бога переносить прикрости, терпить несправедливо. Бо що за хвала, єсли вы терпите, коли васъ бють за провини? но єсли вы добре дѣлаєте, и терпеливо зносите, то подобає ся Богу“ (І л. 2, 19—20).

Мы повинні навѣть тѣшити ся зъ причины одержуваня терпѣнь, бо они побольшають нашу славу въ небѣ. Ісусъ Христосъ каже: „Щасливѣ вы, коли будутъ васъ зневажати и переслѣдовати, и говорити все зле противъ васъ ложно за мене. Радуйте ся и веселѣть ся, бо заплата ваша велика на небесахъ, такъ бо переслѣдовали пророкѣвъ, котрѣ були передъ вами (Мат. 5. 11—12). Св. Петро апостоль пише: „Но понеже вы берете удѣлъ въ мукахъ Христовыхъ радуйте ся, щобы вы радовали ся и веселили ся, коли явить ся єго слава“.

Для того о апостолахъ написано, що „они пошли вѣдь рады и радовали ся, що за имя Господи Ісуса були гѣдні понести ганьбу“. (Дѣян. ап. 5. 41.)

А апостолъ Павло пише о собѣ: „Протое я маю уподобане въ немогахъ, въ досадахъ, въ бѣдахъ, въ переслѣдованяхъ, въ утисненяхъ за Христа“ (2. Кор. 7, 4). О вѣрныхъ своего часу пише: Вы приняли зъ радостию рабунокъ вашего маєтку, знаючи що маєте на небесахъ добро непереминаюче и лучше (Жид. 10, 34).

Але терпѣня можуть бути лишъ тодѣ пожиточными, коли ихъ терпеливо зносимо, въ вѣдданємъ ся воли Божѣй. Найкрасшимъ примѣромъ въ тѣмъ зглядѣ, єсть Іисусъ Христосъ и Пречиста Дѣва Мати. На примѣръ Христа звертає увагу нашу св. Петръ, кажучи: „Іисусъ Христосъ терпѣвъ за насъ и зѣоставивъ намъ примѣръ, щобы мы ишли въ слѣдъ за нимъ. Вѣнъ не попovнивъ нѣякого грѣха, анѣ не було обманьства въ устахъ єго. Вѣнъ не лаявъ, коли єго лаяли; вѣнъ терпѣвъ, а не грозивъ; но передававъ то справедливному судѣ“. Проте не можемо ненавидѣти тыхъ, котрѣ намъ терпѣня справляють а Іисусъ Христосъ напoминає: „Любѣть ворогѣвъ своихъ; добре творѣть тымъ, що васъ ненавидять; благословѣть тыхъ, що васъ проклинають, и молѣть ся за тыхъ, що

васъ кривдять“. Самъ Іисусъ Христосъ моливъ ся за ворогѣвъ: „Отче вѣдпусти имъ, бо не знаютъ, що творять“ (Лук. 23, 34). Если часомъ тяжко намъ буде зносити терпѣня, то просѣмъ Господа о помѣчъ, якъ то робивъ Іисусъ Христосъ въ Оливнѣмъ городѣ и коли Єму показавъ ся ангель зъ неба, потѣшаючи єго (Лук. 22, 43). Бо Господь все готовъ помагати тымъ, що просятъ єго, а черезъ уста псалмопѣвця каже: „Взывай мене въ день терпѣня, а освободжу тебе“ (49, 75).

Черезъ терпеливе зношенє терпѣнь стаємо ся подѣбными Іисусови Христовы, котрый насъ взыває до наслѣдованя себе, говорячи: „Если кто хоче ити за мною, най вѣдрече ся себе и возьме крестъ свѣй, и иде за мною“ (Мат. 16, 24). Св. ап. Павло заповѣдає: „Если зъ Нимъ терпимо, зъ Нимъ и прославимо ся“ (Рим. 8, 17).

3. Знаємо отже, якъ треба намъ заховувати ся въ завиненыхъ и незавиненыхъ терпѣняхъ, а мѣститъ ся се въ слѣдующихъ словахъ: Середъ всякихъ терпѣнь, заховуймо ся такъ, щобы Господь Богъ мавъ зъ того хвалу а мы и ближнїй нашїй, спасену корысть.

Укараный кривоприсяжникъ.

Давными часами було бôльше чesныхъ людей, якъ нынѣ. Даного слова додержувано, бо въ противнôмъ разѣ уважано се за грѣхъ.

Идобре тодѣ було, бо люде не процесували ся, якъ нынѣ, и нѣкто не дававъ тяжко запрацьованого гроша на суды и на адвокатôвъ. Не такъ то нынѣ.

Въ однôмъ селѣ позичивъ одинъ сусѣдъ другому двѣста коронъ. Коли надôйшовъ часъ вôдданя тои сумы, иде Михайло до Ивана, щобы собѣ еи вѣдôбрати.

Але Иванъ не хоче о тôмъ чути, а коли Михайло опôсля зновъ приходитъ просити о зворотъ своихъ грошей, каже тамтой:

А я ты давъ якій вексель, або квѣтокъ?

Вôддати менѣ не хоче ся, а ты якъ хочешъ, то позивай мене до суду. Побачимо чи выиграешъ!

Михайло хочъ-не-хочъ заскарживъ Ивана до суду. На означеный термѣнъ явили ся оба въ судовôй сали. Иванъ, хитрый чоловѣкъ, прійшовъ зъ грубою

палицею, въ серединѣ котрѣй укравъ двѣста коронъ.

Коли прійшло до присяги, хитрый Иванъ дае Михайлови свою палицу, самъ по́дноситъ пальцѣ до горы и присягае, що Михайлови вѣддавъ грошѣ.

Рѣчь природна, що судія му́сѣвъ полагодити справу въ корысть Ивана. Бѣдный Михайло ажъ расплакавъ ся, що єго сусѣдъ, въ присутности Бога, криво присягъ.

Коли выходили зъ суду звертаєсь Михайло до Ивана и каже: „Куме Иване! чи вы не маєте сумлѣня. Тажъ я вамъ давъ грошѣ, такъ, якъ теперь отсю палицу вѣддаю.

Нещасте хотѣло, що на сходахъ пошпотавъ ся Иванъ черезъ свою палицу, а упадаючи, ударивъ головою о камѣнный сходы и зломивъ палицу. Збѣгли ся люде, по́дносять Ивана, дивлять ся а вѣнъ неживый, а зѣ зломленои палицѣ посипали ся сховані грошѣ.

Нещасливый думавъ, що вѣддаючи палицу Михайлови, смѣло може присягати, що вѣддавъ грошѣ, а не знавъ, що не можна ошукати Бога, котрый тяжко покаравъ кривоприсяжника.

Лише три сотики.

Вечера одного, вертаючи зъ далекои прогульки, присѣвъ ся я до одного господаря, зъ котрымъ розпочавъ я бесѣдувати. Коли мы ѣхали кусникъ дороги стрѣнули мы старшого мушину, котрого мѡй товаришь ѣзды, чемно поздоровивъ, помимо того, що тамтой обдертый цѣлкомъ не здраджувавъ твезого чоловѣка.

— Кто се такій? пытаю.

— Се мѡй учитель.

Здивованый поглянувъ я на господаря, котрый смѣючись оповѣвъ менѣ слѣдующе:

— Се мѡй ровесникъ, Василь К. Разомъ мы ходили до школы и разомъ приступали до св. Тайнъ. Вже тодѣ бувъ Василь, пустымъ, легкодушнымъ хлопцемъ и тому я вѡдъ него сторонивъ. Случайно приняли мы службу у того самого господаря. Першого дня, коли мы ишли на роботу, поступивъ Василь до корчмы, щобы розѡгрѣти ся, якъ казавъ.

Я лишивъ ся передъ корчмою. На се сказавъ Василь:

— Но и щожь, може шкода тобѣ выдати трохъ сотикѡвъ? Думаєшь, що черезъ те збогатѣєшь, або може паномъ зѡстанєшь?

При роботѣ приходили менѣ тѣ слова що разъ на гадку. Три сотики, се вправдѣ не великій грѡшь, але що день три сотики, се робить на рѡкъ майже 11 К. А що я мѡгъ бы за 11 К купити.

Замѣсть три сотики денно пропити, лѣпше ихъ вкинути до скринки, щобы було що на початокъ, якъ оженю ся.

Якъ думавъ, такъ зробивъ, а Богъ менѣ поблагословивъ и нынѣ въ части завдячую Василеви що єсмь богатымъ господаремъ.

Послѣдна литургія.

(Розказъ зъ першихъ вѣкѡвъ христіянства).

Пѡдземна тюрма.

Вѣчна темрява царить въ пѡдземлю, а на вогкихъ стѣнахъ каплями збираєсь вода и поволи стѣкає.

Въ горѣ прорубана, вузка щелина. Слабо крѣзь неи пробивають ся лучѣ свѣтла а зъ сумерку выринають то

руки, то нѣжна прядь женскихъ волосѣвъ, то прекрасне одушевленное лице, на котрѣмъ горячою вѣрою жарятъ ясні очи.

Пѣдземлѣ переповнене людьми, въ тюрмѣ товпятъ ся христіане.

Приловлені на молитвѣ, римскими жовнѣрами явно признали свою вѣру; не вѣдрекли ся Христа, а теперь — еще немного — а будутъ выкинені на арену цирка, на поталу дикимъ звѣрѣтамъ, а на утѣху розлюченои товпы.

Острій кѣгтѣ звѣрѣтъ на части будутъ рвати, кидаючи ся въ смертельныхъ судорогахъ и дыміючи ся кровію, теплі тѣла, а тамъ на лавкахъ Колизея, люди звѣрѣ будутъ ревѣти и стогнати зъ бѣшеного одушевления и упивати ся кровавымъ видомъ тыхъ мукъ.

Блискій конецъ. Но насамъ передъ сильна жажда получения ся зъ Богомъ, по передъ тимъ горяча потреба злити зъ Нимъ свой душѣ въ таинствѣ святой литургіи.

Впавъ лучъ до темницѣ и полинувъ на самъ конецъ пѣдземля и замеръ страшнымъ вѣдблискомъ въ калужѣ чистой пурпуровой крови.

То кровь — священника Лукіана.

Не лише не вѣдрѣкъ ся Христа
взятый на муки святой старецъ, але въ
грозной бесѣдѣ громивъ ще блуды
Римлянъ и ихъ ложныхъ идоловъ-
богѣвъ.

И за те лежить вѣнъ теперъ звя-
заний на земли, а вся грудь то одна
рана, зъ котрой капля за каплею стѣ-
кає невинна кровь, що зрошує землю
тюрьмы.

— Братя, — звучить слабый го-
лосъ старця — братя, станьте вокругъ
мене и будьте храмомъ Господнимъ!

Тѣсною товпою здвигаютъ ся
христіане.

Росте и крѣпне звукъ старого
голоса :

— Братя, — звершимо литургію!

— Но, дежь престолъ, отче?..

А въ вѣдповѣдь одушевленный ста-
рецъ кличе :

— Мой раны будутъ престоломъ..
Живому Богу най буде престоломъ
жива грудь!...

Лилась въ пѣдземлю ридаючи, по-
слѣдна литургія...

Лили ся слезы зъ очей осужденыхъ
на смерть христіанъ.

И капля за каплею лилась чиста
кровь мученика. на вогку землю тюрьмы.

Дивный випадокъ.

Коли въ 1854 роцѣ, 8. грудня майже 200 епископѣвъ, коло великого папы Пія IX. въ Римѣ було зѣбранихъ, а св. Отець въ присутности ихъ и зѣбранихъ вѣрныхъ оголосивъ догматъ Непорочного Зачатія Пресвятои Дѣвы, — вѣдбувала ся въ однѣй реставраціѣ въ Зальцбургу инша сцена. Кѣлька панкѣвъ, зъ такъ званою интеллигенціи сидѣло за столомъ и спивало вино. Пѣдпивши собѣ, зачали, якъ то буває, бавити ся дотепати. А що власне того дня було торжество оголошенія догмату Непорочного Зачатія, почали они высмѣвати новыи догматъ. Мѣжь ними вѣдзначавъ ся одинъ молодой купецъ, котрый въ поганый спосѣбъ хуливъ Пресвятѣй Дѣвѣ Маріи до того степени, що навѣтъ наибѣльшій богохульники не могли того выдержати и казали єму мовчати.

На другій день выѣхавъ той молодой купецъ верхомъ на прохѣдъ за мѣсто. Власне зближивъ ся до мѣсця, де стояла фигура Пресвятои Дѣвы, выкована зъ каменя. Въ тѣмъ надходять якійсь двѣ панѣ убранны въ бѣлыи сукнѣ. Купецъ хотячи ихъ оминуты,

хотѣвъ звернуси коня въ бѣкъ, той
однакъ кидае ся сполошенный въ бѣкъ,
скидае богѡхульника зъ себе, котрый
падучи робивае собѣ голову о мрамор-
ный постументъ фигуры и гине на мѣсци.

Золотѣ мысли.

Сильна воля знайде часъ на всьо.

Люди лѣнивы, або на умѣ слабо-
сильнѣи не люблять людей дѣятельныхъ.

Розбитому кораблеви всѣ вѣтры
не на руку.

Ищите прежде царствія Божого
и правды Его, а всьо проче дастъ ся
вамъ.

Добре вихованого чоловѣка по-
знати не лише по тѣмъ що вѣнъ гово-
рить, но и по тѣмъ о чѣмъ вѣнъ
мовчить.

Розумнѣи люди мовчать, коли ду-
раки кричать.

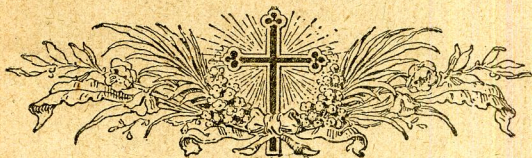
ТРОПАРЧИКЪ

мѣстячій въ собѣ

Тропарѣ воскреснѣ,

Прокімены, Гласы самогласнѣ, Гласы болгарскѣ, Подобныи и Подобны сѣдальнѣ. Тропарѣ на всякое прошеніе и тропарѣ о усопшихъ. Пѣсни при выставленю найсв. Тайнѣ и пѣснь благодарственну: Тебе Бога хвалимъ.

Цѣна 10 сот.

ЛЪВОВЪ.

Накладомъ свящ. Петра Пилипча.
Зъ Ставропигійскои печатнѣ, пѣдъ зар. М.Рефца
1909.

Тропарѣ воскресні,

прокімены.

Гласы самогласні, Гласы болгарскі,
Подобныи и Подобны сѣдальны.

Тропарѣ воскресні.

Тропарь Гласъ 1.

Камени запечатану отъ Юдей,
и воиномъ стрегущимъ пречистое тѣло
Твое, воскресъ еси тридневный Спасе,
даруй мірови жизнь: сего ради силы
небесныя вопіяху Ти жизнодавче: слава
воскресенію Твоему Христе, слава цар-
ствію Твоему, єдине челоуѣколюбче.

Кондакъ Гласъ 1.

Воскресъ еси яко Богъ изъ гроба
въ славѣ, и міръ воскресилъ еси и есте-
ство челоуѣческое яко Бога воспѣваетъ
тя, и смерть исчезе. Адамъ же ликуеть
Внадыко, Ева нынѣ отъ узъ избавле
на радуеть ся, зовущи: Ты еси иже
всѣмъ подай Христе воскресеніе.

Тропарь, Гласъ 2.

Егда снизшелъ еси къ смерти животе безсмертный, тогда ада умертвилъ еси блистаніемъ Божества, егда же и умершія отъ преисподныхъ воскресилъ еси, вся силы небесная взываху: жизнедавче Христе Боже нашъ, слава Тебѣ.

Кондакъ, Гласъ 2.

Воскресъ еси отъ гроба всесильне Спасе: и адъ видѣвъ чудо, ужасе ся, и мертвіи восташа: тварь же видящи, срадуется тебѣ, и Адамъ свеселится, и міръ, Спасе мой, воспѣваетъ тя присно!

Тропарь, Гласъ 3.

Да веселятся небесная, да радуются земная, яко сотвори державу мышцею своею Господь, поправъ смертію смерть первенецъ мертвыхъ бысть: изъ чрева адова избави насъ, и подаде мірови велію милость.

Кондакъ, Гласъ 3.

Воскреслъ еси днесъ изъ гроба щедре, и насъ возвелъ еси отъ вратъ

смертныхъ: днесъ Адамъ ликуеть, и радуется Ева: вкупѣ же и Пророцы съ Патріархи воспѣваютьъ непрестанно божественную державу власти Твоея.

Тропарь, Гласъ 4.

Свѣтлую воскресенія проповѣдь отъ Ангела увѣдѣвше Господни ученицы, и прадѣдне осужденіе отвергше, Апостоломъ хвалящися глаголаху: испровержесе смерть, воскресе Христосъ Богъ, даруяй мірови велію милость.

Кондакъ, Гласъ 4.

Спасъ и Избавитель мой, изъ гроба яко Богъ, воскреси отъ узъ земнородныя, и врата адова сокруши, и яко Владыка, воскресе трідневенъ.

Тропарь, Гласъ 5.

Собезначальное Слово Отцу и Духови, отъ Дѣвы рождееся на спасеніе наше, воспоимъ вѣрніи и поклонимся: яко благоволи плотію взыти на крестъ, и смерть претерпѣти и воскресити умершія, славнымъ воскресеніемъ своимъ.

Кондакъ, Гласъ 5.

Къ аду Спасе мой сшелъ еси,
и врата сокрушешый яко всесиленъ;
умершихъ яко создатель совоскресилъ
еси, и смерти жало сокрушилъ еси;
и Адамъ отъ клятвы избавленъ быеть,
человѣколюбче. Тѣмже вси зовемъ:
спаси насъ Господи.

Тропарь, Гласъ 6.

Ангельскія силы на гробѣ твоємъ,
и стрегущіи омертвѣша: и стояше Марія
во гробѣ, ищущи пречистаго тѣла Тво-
его: плѣнилъ еси адъ, не искусився отъ
него: срѣтилъ еси Дѣву, даруяй животъ:
воскресый изъ мертвыхъ, Господи сла-
ва Тебѣ.

Кондакъ, Гласъ 6.

Живонаначальною дланію, умершія
отъ мрачныхъ удолий, жизнодавецъ
воскресивъ всѣхъ Христосъ Богъ, вос-
кресеніе подаде человѣческому роду:
есть во всѣхъ Спаситель, воскресеніе,
и животъ, и Богъ всѣхъ.

Тропарь, Гласъ 7.

Разрушилъ еси крестомъ Твоимъ
смерть, отверзлъ еси разбойнику рай,

мироносицамъ плачь преложилъ еси, и апостоломъ проповѣдати повелѣлъ еси, яко воскреслъ еси Христе Боже, даруй мірови велию милость.

Кондакъ, Гласъ 7.

Не ктому держава смертная возмо-
жетъ держати челоуѣки: Христось бо
сниде сокрушая и разоряя силы ея.
Связуемъ бываетъ адъ, пророцы согласно
радуются предста, глаголюще, Спасъ
сущимъ въ вѣрѣ, изыдите вѣрнии въ
воскресеніе .

Тропарь, Гласъ 8.

Съ высоты снизшелъ еси благо-
утробне, погребеніе пріялъ еси трідне-
вное, да насъ свободиши страстей, жи-
воте и воскресеніе наше, Господи слава
Тебѣ.

Кондакъ, Гласъ 8.

Воскресъ изъ гроба, умершія воз-
двиглъ еси, и Адама воскресилъ еси,
и Ева ликуеть въ Твоемъ воскресеніи,
и мірстіи концы торжествуютъ, еже
изъ мертвыхъ востаніемъ Твоимъ, мно-
гомилостиве.

Прокімены.

Гласъ 1.

Буди Господи милость Твоя на насъ, якоже мы уповахомъ на Тя.

Гласъ 2.

Крѣпость моя и пѣніе мое Господь, и бысть мнѣ во спасеніе.

Гласъ 3.

Пойте Богу нашему, пойте, пойте Цареву нашему, пойте.

Гласъ 4.

Яко возвеличишася дѣла Твоя Господи, и вся премудростію сотворилъ еси.

Гласъ 5.

Ты Господи сохраниши ны, и соблюдеши ны отъ рода сего и во вѣкъ.

Гласъ 6.

Спаси Господи люди Твоя, и благослови достояніе Твое.

Гласъ 7.

Господь крѣпость людемъ своимъ
дасть, Господь благословить люди своя
миромъ.

Гласъ 8.

Помолитесь и воздатите Господеви
и Богу нашему.

Гласы самогласнѣй.

Гласъ 1.

Вечерняя наша молитвы, прійми
святый Господи, и подаждь намъ остав-
леніе грѣховъ, яко ты единъ еси, явлей
въ мирѣ воскресеніе.

Гласъ 2.

Первовѣчному отъ Отца, рождше-
муся Божію слову, воплощшемуся отъ
Дѣвы Маріи, прійдите поклонимся:
распятіе бо претерпѣвъ. погребенію
предадеся, яко самъ восхотѣ: и воскресъ
изъ мертвыхъ, спасе мя блудящаго че-
ловѣка.

Гласъ 3.

Твоимъ крестомъ Христе Спасе, смерти держава разрушися, и діаволя лєсть упразднися, родъ же чєловѣчскій вѣрою спасаемый, пѣснь ти всегда приноситьъ.

Гласъ 4.

Животворящему твоему Кресту, непрестанно кланяющееся Христе, тридневное ти воскресеніе славимъ: тѣмъ бо обновилъ еси истлѣвшее чєловѣчское естество Всесильне, и иже на небеса восходъ обновилъ еси намъ, яко єдинъ благъ и чєловѣколюбецъ.

Гласъ 5.

Честнымъ твоимъ крестомъ Христе, діавола посрамилъ еси, и воскресеніемъ Твоимъ жало грѣховное притупилъ еси, и спаслъ еси насъ отъ вратъ смертныхъ: славимъ Тя єдинородне.

Гласъ 6.

Побѣду имѣяй Христе юже на ада, на крестъ возшелъ еси: да сѣдящія въ тмѣ смерти воокресиши съ собою, иже въ мертвыхъ свободъ: источаяй

животъ отъ своего свѣта, всесильне
Спасе, помилуй насъ.

Гласъ 7.

Прійдите возрадуемся Господеви,
сокрушившему смерти державу, и про-
свѣтившему человѣческій родъ, съ без-
плотными зовуще: Господи слава Тебѣ.

Гласъ 8.

Вечернюю пѣснь, и словесную
службу, Тебѣ Христе приносимъ: яко
благоволилъ еси помиловати насъ во-
скресеніемъ.

Гласы болгарскіи.

Гласъ 1.

Подобаше самовидцемъ Слова и
слугамъ, и еже по плоти матере его
успеніе видѣти, конечное елико на ней
таинство, яко да не токмо еже отъ
земли Спасово восхожденіе узрятъ, но
и родшія его преставленію свидѣтель-
ствуютъ. Тѣмже отъ всюду божествен-
ною силою собравшеся, Сіонъ дости-
гоша, и на небо удушую предсылаху,

высшую Херувімъ: еже и мы съ ними покланяемся, яко молящейся о душахъ нашихъ.

Гласъ 2.

Яже небесъ высшая сущи, и Херувімъ славнѣйшая, и всея твари частнѣйшая, яже премногія ради чистоты, приносущаго существа пріятелище бывши, въ сыновнѣ руцѣ днесъ всесвятую предасть душу, и съ нею исполняются всяческая радости, и намъ даруєтъ велию милость.

Гласъ 3.

Прійдите вси концы земніи, честное преставленіе Божія матери восхвалимъ: въ руцѣ бо Сына душу пренепорочную положи. Тѣмже святымъ успеніємъ ея міръ оживотворися, въ псалмѣхъ и пѣніяхъ и пѣсняхъ духовныхъ, съ безплотными и Апостолы празднуєтъ свѣтло.

Гласъ 4.

Одѣвайся свѣтомъ яко ризою, насъ ради по насъ быти сподобился єсть, въ струи одѣвается днесъ Іорданскія: не самъ сихъ къ очищенію требую, но

намъ собою устрояй порожденіе. О чудесе: безъ огня изваряеть, и назидаетъ безъ сокрушенія, и спасаетъ въ него просвѣщаемыя, Христосъ Богъ и Спасъ душамъ нашимъ.

Гласъ 5.

Нынѣ отпускаеши раба твоего, Владыко, по глаголу твоему съ миромъ. Якоже видѣстѣ очи мои спасеніе Твое, еже еси уготовалъ предъ лицемъ всѣхъ людей, свѣтъ во откровеніе языковъ, и во славу людей Твоихъ Израиля.

Гласъ 6.

Добрый рабе благій, и вѣрный дѣлателью винограда Христова, ты и тяготу дневную понеслъ еси, ты и данный ти талантъ возрастилъ еси, и по тебѣ пришедшимъ не завидѣлъ еси: тѣмже врата небесная отверзошася тебѣ, вниди въ радость Господа твоего, и моли о насъ святе Ніколае.

Гласъ 8.

На хвалу потеклъ еси Господню Ніколае, во временнѣй сей жизни, и той ты прослави на небеснѣй и истиннѣй

жизни: тѣмже дерзновеніе стяжавый
къ нему, моли спастися душамъ на-
шимъ.

Подобны,

(посля котрыхъ спѣвають ся стихиры на
„Господи возвахъ“, и на Утрени на „хвалитехъ“.

Гласъ 1.

1. Небесныхъ чиновъ радованіе,
и на земли человекѡмъ крѣпкая по-
мощнице, пречистая Дѣво, спаси насъ
къ тебѣ прибѣгающихъ, яко къ тебѣ
упованіе по Бозѣ, Богородице, поло-
жихомъ.

2. Прехвальніи мученицы: васъ бо
земля потаила естъ, но небо пріять вы,
и отверзошася вамъ райскія двери,
и внутрь бывше, древа животнаго на-
слаждаетесь: Христови молитесь, даро-
вати душамъ нашимъ миръ и волю
милость.

3. О дивное чудо: источникъ жи-
зни въ гробѣ полагается, и лѣствица
къ небеси гробъ бываетъ. Веселися
Гетсиманіе, богородиченъ святой доме:

возопіимъ вѣрніи, Гявріила имуще чино-
начальника: благодатная радуйся, съ
тобою Господь, подай мірови тобою
велію милость.

Гласъ 2.

1. Егда отъ древа ты мертва Арі-
матей снятъ, всяческихъ жизнь, смир-
ною и плащаницею ты Хрісте обвивъ,
и любовію подвизашеся сердцемъ и усты
тѣло твоє пречистое облобизати: обаче
одержимъ страхомъ, радуясь вопіаще
ти, слава челоуѣколюбче твоему смо-
ренію.

2. Доме Ефратовъ, граде святой,
пророковъ славо, украси домъ, въ немъ
же божественный раждается.

3. Кіими похвальными вѣнцы увя-
земъ Петра и Павла, раздѣленная тѣ-
лесомъ, и совокупленная духомъ, бого-
проповѣдниковъ первостоятели? оваго
убо, яко Апостоловъ первопрестольни-
ка: оваго же, яко паче инѣхъ трудивша-
ся: сія бо воистину достойно безсмер-
тныя славы вѣнцы вѣнчаєтъ Хрістось
Богъ нашъ, имѣяй велію милость.

Гласъ 4.

1. Яко добля во мученицѣхъ, стра-
сготерпче Георгіе, сошедшеся днесъ вос-

хвалимъ ты, яко теченіе совершивъ, вѣру соблюдишь еси, и пріять отъ Бога побѣды твоея вѣнецъ: Егоже моли, отъ бѣдъ избавитися вѣрою совершающимъ всечестную память твою.

2. Далъ еси знаменіе боящимся Тебе Господи, крестъ твой честный, имже посрамилъ еси начала тмы и власти, и возвелъ еси насъ первое блаженство: тѣмже твое человѣколюбное смотреніе славимъ, Іисусе всесильне, Спасе душъ нашихъ.

3. Званный свыше былъ, а не отъ человѣкъ, егда земная тьма помрачи очи тѣлесныя нечестія облачая сѣтованіе, тогда небесный свѣтъ облиста мысленныя очи, благочестія открывая красоту. Тѣмже позналъ еси изводящаго свѣтъ изъ тмы, Христа Бога нашего, егоже моли спасти и просвѣтити души наша.

Гласъ 5.

Радуйся живоносный кресте, благочестія непобѣдимая побѣдо: дверь райская, вѣрныхъ утвержденіе, Церкви огражденіе, имже тля разорися, и упразднися и попрося смертная держава, и вознесохомся отъ земли къ небеснымъ оружіе непобѣдимое, бѣсовъ сопроти-воборче, слава мучениковъ, преподоб-

ныхъ яко воистину удобреніе, пристанище спасенія, даруяй мірови велію милость.

Гласъ 6.

1. Ангельскія предидите силы, иже во Вефлеємѣ уготовайте яслы: Слово бо раждается, премудрость происходитъ, приємлетъ цѣлованіе церковъ, на радость Богородицы, людіе риѣмъ: благословенъ пришедшій Боже нашъ, слава тобѣ.

2. Всю отложивше на небесѣхъ надежду, сокровище некрадомо себѣ сокровиществоваша, туне пріяша, туне даютъ недугующимъ врачеванія, злата или сребра євангелски не стяжаша: чловѣкомъ же и скотомъ благодѣянія преподаша, да всѣми послушливи бывше Христу, со дерзнованіемъ молятся о душахъ нашихъ.

4. Трідневенъ воскреслъ єси Христе отъ гроба, якоже писано єсть, со-
воздвигнувый праотца нашего, тѣмже
тя и славить родъ чловѣческій, и во-
спѣваетъ Твое воскресеніе.

Гласъ 8.

1. О преславнаго чудесе: живоносный садъ, крестъ пресвятыи на вы-

соту возносимъ является днесь: славословятъ вси концы земніи, устрашаются демонскія полки. О каковый даръ земнымъ даровася! имже Христе спаси души наша, яко єдинъ благоутробенъ.

2. Что вы наречемъ святіи, Херувімы ли? яко на васъ почилъ єсть Христосъ: Серафімы ли? яко непрестанно прославили єго! Ангелы ли? тѣла бо отвратистеся: Силы ли? дѣйствуете бо чудеса: многа ваша имена и больша дарованія, молити спастися душамъ нашимъ.

Подобны сѣдальні,

котрѣ спѣвають ся на Утрени по Стіхологіяхъ и по Полувелеи.

Гласъ 1.

1. Гробъ Твой Спасе воины стрегуще, мертви отъ облистанія явльшаго ся Ангела быша, проповѣдающа женамъ воскресеніе, Тебе славимъ тли потреби-теля, Тебѣ припадаемъ воскресшему изъ гроба, єдиному Богу нашему.

2. Жены ко гробу прійдоша ураншїя, и ангельское явленіе видѣвше тре-

петаху, гробъ облисташе жизнь, чудо удивляше ихъ: сего ради шедше ученикомъ проповѣдаху востаніе, адъ плѣни Христось, яко єдинъ крѣпокъ и силенъ, и истлѣвшая вся совоздвиже, осужденія страхъ разрушивъ силою крестною.

Гласъ 2.

Благообразный Іосифъ, съ древа снемъ пречистое Тѣло Твое, плащаницею чистою обвивъ, и благоуханьи въ гробъ новъ покрывъ положи.

Гласъ 3.

Подобень: „Дѣва днесъ пресущественнаго“, или:

1. Христось отъ мертвыхъ воста, начатокъ усопшихъ, перворожденъ твари, и содѣтель всѣхъ бывшихъ: истлѣвшее естество рода нашего въ себѣ самомъ обнови, некому смерти обладаеши, ибо всѣхъ Владыка державу твою разруши.

2. Красотѣ дѣвства твоего, и пресвѣтлой чистотѣ твоей Гавріиль удивляясь, вопіаше ти Богородице: кую ти похвалу принесу достойную? что же ли нареку тя? недоумѣваю и ужа-

саюся. Тѣмже яко повелѣнъ быхъ вопію тебѣ: радуйся чистая Дѣво и Мати.

Гласъ 4.

Одивися Іосифъ, паче естественное зря, и внимаше мыслию иже на руно дождь, въ безсѣменномъ зачатіи твоємъ Богородице, купину огнемъ неопалимую, жезлъ Ароновъ прозябшій, и свидѣтельствуя обручникъ твой и хранитель, священникомъ вопіяше: Дѣва раждаетъ и по рождествѣ паки дѣвою пребудетъ.

Инъ подобень.

Скоро предвари, прежде даже не поработимся, врагомъ хулящимъ тя и претящимъ намъ Христе Боже нашъ, погуби Крестомъ твоимъ борющія насъ, да уразумѣютъ, како можетъ православныхъ вѣра, молитвами Богородицы єдине человѣколюбче.

Гласъ 5.

Собезначальное Слово Отцу и Духови, сказалъ єси мірови, яко єдиносушно, вѣрныхъ воистинну просвѣтилъ єси, єретическая лютая недугованія низложивъ, предстоиши Господеви о насъ, молящихъ тя Романе чудне.

Гласъ 8.

Возлегъ на перси Иисусови, дерзновеніе получивъ, яко ученикъ вопрошая: кто естъ предаѣй Тя Господи? возлюбленъ былъ еси зѣло прехвальне, хлѣбомъ тебѣ явѣ сего показа. Тѣмже яко тайникъ неизреченныхъ бывъ, Слова воплощенія научаеши конци, Богослове Апостоле, моли Христа Бога, согрѣшеній оставленіе даровати, празднующимъ любовію святую память твою.

Инъ подобенъ:

Повелѣнное тайно пріемъ въ разумѣ, въ кровѣ Іосифовѣ тщаніемъ предста безплотный, глаголя неискусобрачнѣй: приклонивый снисхожденіемъ небеса, вмѣщается неизмѣнно весь въ тя, егоже и видя въ ложеснахъ твоихъ, пріемша рабій зракъ, ужасаюся звати тебѣ: Радуйся невѣсто неневѣстная.

Тропарь на всяк ое прошеніе.

Тропарь, Гла ась 6.

Помилуй насъ Господи, помилуй насъ, всякаго бо отъ вѣка недоумѣюще, сію ти молитву яко Владыцѣ грѣшніи рабы твои приносимъ: помилуй насъ.

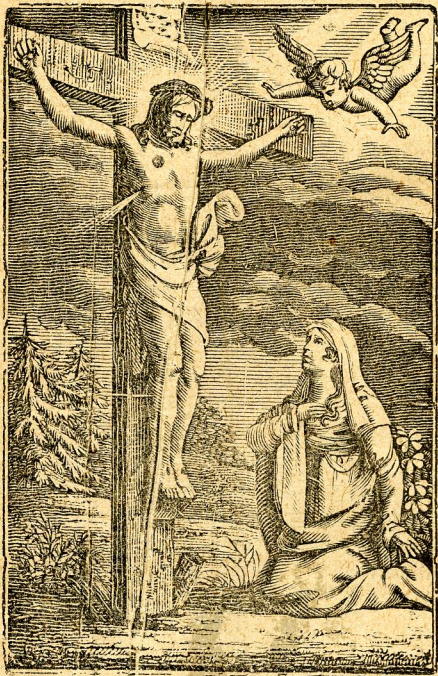
Слава Отцу и Сыну и св. Духу:

Господи помилуй насъ, на тя бо уповахомъ, не прогнѣвайся на ны зѣло, ниже помяни беззаконій нашихъ, но призри и нынѣ яко милосердѣ и избави ны отъ врагъ нашихъ: ты бо еси Богъ нашъ, и мы людемъ твоимъ, вси дѣла руку твоєю, и имя твоє призываемъ.

И нынѣ и присно и во вѣки вѣковъ аминь.

Милосердія двери отверзи намъ, благословенная Богородице Дѣво, надѣющіися на тя да не погубнемъ, но да избавимся тобою отъ бѣдъ: ты бо еси спасеніе рода христіанскаго,

Тропарѣ о усопшихъ.

Тропарь, Гласъ 2.

Помяни Господи, яко благъ рабы твоя, и елика въ житіи согрѣшиша, прости: никтоже бо безъ грѣха, токмо ты единъ могій и преставленнымъ дати покой.

Иный Тропарь, Гласъ 3.

Глубинами мудрости челоуѣколюбно вся строяй и еже на пользу всѣмъ подавая, единае Содѣтелю: упокой Господи души рабѣ твоихъ: на тя бо упованіе возложиша, Творца, зиждителя и Бога нашего.

Слава Отцу и Сыну и св. Духу:

Со святыми упокой Христе, души рабѣ твоихъ, идѣже нѣсть болѣзнь, ни печаль, ни воздыханіе, но жизнь безконечная.

И нынѣ и присно и во вѣки вѣковъ аминь.

Тебе и стѣну и пристанище имамы, и молитвенницу благопріятну, къ рождшемуся изъ тебе Богу, Богородице безневѣстная, вѣрныхъ спасеніе.

Тропарь. Гласъ 4.

Со духи праведныхъ скончавшихся,
душу раба твоего (рабы твоея, или души рабовъ твоихъ) Спасе, упокой, сохраняя ю (ихъ) въ блаженной жизни, яже у тебе, Человѣколюбче.

Въ покоищи твоемъ Господи, идѣже вси Святїи твои упокоеваются, упокой и душу раба твоего (рабы твоея, или души рабовъ твоихъ), яко единъ еси человѣколюбецъ.

Слава Отцу и Сыну и св. Духу:

Ты еси Богъ съшедый въ адъ, и узы окованныхъ разрѣшивый, самъ и душу раба твоего (рабы твоея, или души рабовъ твоихъ) упокой.

И нынѣ и присно и во вѣки вѣковъ аминь.

Едина чистая и непорочная Дѣво, Бога безъ сѣмене родящая: того моли о спасенїи души ея (ея, или душъ ихъ).

Пѣсни при выставленію найск. Майнъ.

О спасительная жертва.

Священникъ: О спасительная жертва.

Люди: Небесную дверь отверзающая, брань востаетъ вражія, подаждь крѣпость и помощь.

Священникъ: Єдиному въ Тройцѣ Господеви.

Люди: Да будетъ вѣчная слава: иже животъ вѣчный даруетъ намъ во царствіи Аминь.

Пѣніе всеумилительное.

Святой Боже, святой крѣпкій, святой безсмертный, помилуй насъ (3 разы).

Отъ повѣтря, глада, огня и войны избави насъ Господи. (3 разы).

Отъ наглыя и несподѣваныя смерти, сохрани насъ Господи. (3 разы).

Мы грѣшніи Тебе Бога просимъ, услыши насъ Господи.

Мы грѣшніи Тебе Бога просимъ, прости намъ Господи.

Мы грѣшніи Тебе Бога просимъ, помилуй насъ Господи.

О Іисусе, о Іисусе, о Іисусе Сыне Бога живаго, умилосердися надъ нами.

О Маріє, о Маріє, о Маріє, Дѣво
и Мати Божая, заступися за нами.

Священикъ благословить люди
Найсвятѣйшими Тайнами и спѣває:

Спаси люди твоя Господи

Люди: Сп. л. т. Г.

(Такъ два разы, а третій разъ)

Священикъ: Спаси люди твоя Гос-
поди и благослови достояніе твоє.

Люди: И исправи я и вознеси я
во вѣки. Во вся дни благословимъ тебе
и восхвалимъ имя твоє во вѣкъ и во
вѣкъ вѣка. Сподоби Господи въ день
сей безъ грѣха сохранить ся намъ.
Умилосердися надъ нами Господи уми-
лосердися надъ нами. Да будетъ мило-
сердіе твоє Господи надъ нами якоже
уповахомъ на тя. На тя Господи упо-
вахомъ, да не постыдимся во вѣки.
Аминь.

Пѣснь благодаренна

Святого Амвросія.

Тебе Бога хвалимъ, тебе Господа исповѣдуемъ. Тебе превѣчнаго Отца вся земля величаетъ. Тебѣ вси Ангелы, тебѣ небеса и вся силы, Тебѣ Херувимы и Серафимы непрестанными гласы взываютъ: святъ, святъ, святъ Господь Богъ саваофть! Полны суть небеса и земля величества славы твоея. Тебе преславный апостольскій ликъ, тебе пророческое хвалебное число, тебе хвалить пресвѣтлое мученическое воинство. Тебе по всей вселеннѣй исповѣдуетъ святая церковь: Отца неопостижимаго величества, и поклоняе маго твоего истиннаго и єдинороднаго Сына, и святаго утѣшителя Духа. Ты царь славы Христе, Ты Отца присносущный Сынъ еси. Ты ко избавленію пріемля челоуѣка, не возгнашулся еси Дѣвическаго чрева. Ты одолѣвъ смерти жало отверзлъ еси вѣрующимъ царство небесное.

Ты одесную Бога сѣдиши во славу Отчей, судія вѣришися пріити. Тебе убо просимъ: помози рабомъ твоимъ,

ихже честною кровію искупилъ єси:
и сподоби со Святими твоими въ вѣ-
чнѣй славѣ твоєй царствовать. Спаси
люди твоя Господи, и благослови до-
стояніе твоє, и справи я и вознеси во
вѣки. Во вся дни благословимъ тебе,
и восхвалимъ имя твоє во вѣки и въ
вѣкъ вѣки. Сподоби Господи въ день
сей безъ грѣха сохранить ся намъ.
Умилосердися надъ нами Господи,
умилосерди ся надъ нами. Да будетъ
милосердіе твоє надъ нами, якоже упо-
вахомъ на тя. На тя Господи уповахомъ,
да не постыдимся во вѣки, аминь.

Содержаніе.

1. Тропарѣ воскресні	стор.	3.
2. Прокімены	”	9.
3. Гласы самогласні	”	10.
4. Гласы болгарскі	”	12.
5. Подобныи	”	15.
6. Подобны сѣдальні	”	19.
7. Тропарь на всякое прошеніе	”	23.
8. Тропарѣ о усопшихъ	”	25.
9. Пѣсни при выставленю найсв. Тайнъ	”	27.
10. Пѣснь благодарственна: Тебе Бога хвалимъ	”	29.

ихже честною кровію искупилъ еси :
и сподоби со Святыми твоими въ вѣ-
чнѣй славѣ твоей царствовать. Спаси
люди твоя Господи, и благослови до-
стояніе твое, и справи я и вознеси во
вѣки. Во вся дни благословимъ тебе,
и восхвалимъ имя твое во вѣки и въ
вѣкъ вѣки. Сподоби Господи въ день
сей безъ грѣха сохранить ся намъ.
Умилосердися надъ нами Господи,
умилосерди ся надъ нами. Да будетъ
милосердіе твое надъ нами, якоже упо-
вахомъ на тя. На тя Господи уповахомъ,
да не постыдимся во вѣки, аминь.

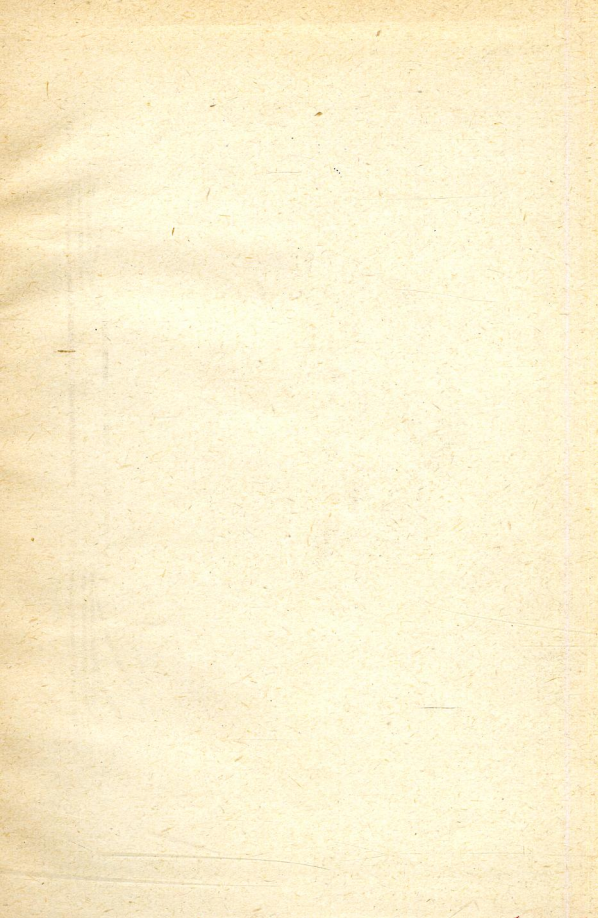

Содержанѣ.

1. Тропарѣ воскреснѣ	стор.	3.
2. Прокімены	"	9.
3. Гласы самогласнѣ	"	10.
4. Гласы болгарскѣ	"	12.
5. Подобныи	"	15.
6. Подобны сѣдальнѣ	"	19.
7. Тропарь на всякое прошеніе	"	23.
8. Тропарѣ о усопшихъ	"	25.
9. Пѣсни при выставленію на св. Тайнъ	"	27.
10. Пѣснь благодарственна: Тебе Бога хвалимъ	"	29.

СВЯТЫЙ ПИИМОНЪ НАСТАВНИКЪ
СВЯТЫЙ ПИИМОНЪ НАСТАВНИКЪ
СВЯТЫЙ ПИИМОНЪ НАСТАВНИКЪ

11909
ЖЕ-6004

КНИЖОЧКИ

МИСИЙНИ

